

"Cărțile sunt ... felul oamenilor de a avea Aripi"
- Andrei Pleşu -

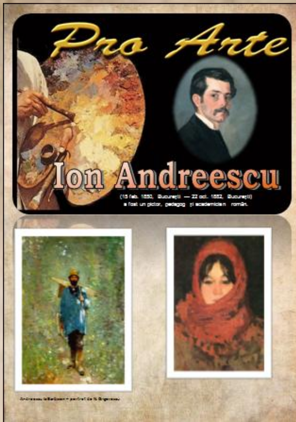

TRACIA MAGAZIN

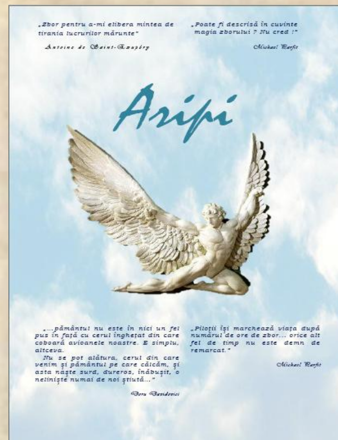
Foileton

VIRTUAL PROJECT
ROMÂNIA 2011

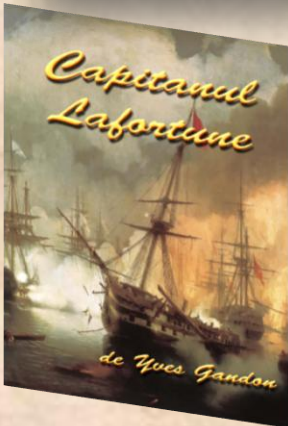
numărul 8 - Octombrie 2011

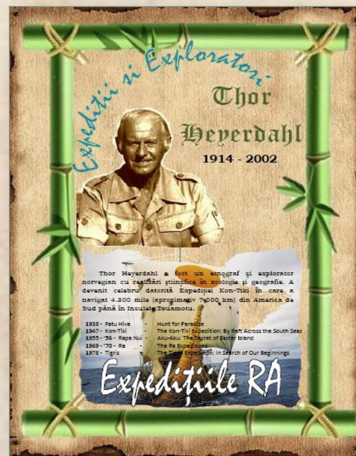
Pro Arte
Ion Andreescu

Aripi
Cornel Marandiuc
Inimi cît să cuprindă
cerul Patriei
-ultimul episod-

Yves Gandon
Căpitanul Lafortune
Capitolele 1-3
partea a 2-a

Expediţii şi Exploratori
Thor Heyerdahl
Expediţiile RA
Capitolul 7

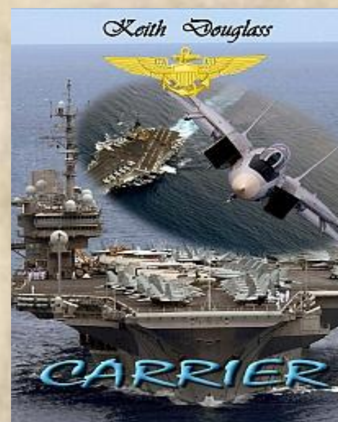
Dave Wolverton
Renaşterea Forţei
Capitolul 10

Miron Radu
Paraschivescu

Horia Aramă
Verde Aixa
Episodul 6

Keith Douglas
CARRIER
Episodul 1

Foileton Tracia Magazin

Poesis

MIRON RADU PARASCHIVESCU

Echinox

Te-am aşteptat atent. Ştiam că vii
Ghicită printre nopți şi galaxii.
Al meu ți-e trupul răsunînd în mine
Ca o vioară-n pieptul cui o cîntă,
Lumina scapă ca să ne îmbine
Iar vîntul ca pe plante ne-nveşmîntă
Şi-alungă dintre noi singurătăți.
Scheletul ni-i acelaşi, împărțit
Părelnic, între două entitați.

A fost o clipă-n care ne-am simțit
Chemările suind către izvoare
Ce azi sînt fluviu unic şi unit.
Tu, gurii mele gură-i eşti, şi boare,
Cu ochii mei vezi cerul de cicoare
Iar palmele şi-au locul pregătit
Din vreme: ale tale pe-al meu umar,
A mea, căuş pe sînul tău rotund,
Cealaltă-ncinge coapsele domoale.
Cu tine-ncep şi isprăvesc să număr.

În părul tău ca-n unde mă scufund,
Sîntem topiți aceloraşi metale
Iar cînd ne-atingem în îmbrățişare
Acelaşi sunet naştem amîndoi.
Venim din depărtari ce-au fost egale :
Acum înfrînte se-ntîlnesc în noi
Şi lor le proiectam aceeaşi zare.

Ne sîntem unul altuia altoi,
Aceeaşi veghe ne-a sporit apoi
Unind acelaşi lut şi-acelaşi cer
În două mlădiate verticale.
Nici zîmbet, nici cuvînt avem stingher :
Tu visu-mi spui iar eu tristeții tale
Zîmbesc şi-i rîd : ne-au împărțit vecii
Dar astazi, cer, pămînt, şi foc, şi apă
Sînt ale unei vaste-mpărății
Unice. De aceea spre zenit
Cînd tu priveşti, privirea mea se-adapă
La pîntecul pămîntului rănit
Pe care-l săp prin tine mai departe
Şi un vulcan ne zguduie 'nainte
De-a ne lua zborul dintre lucruri moarte
Spre-un tînar astru, care ne presimte.

Cîntic De Poteraşi

Negre toate sînt pe ei:
flinta scurtă, caii zmei,
sufletul şi ochiul strîmb,
cizma-naltă în carîmb,
capul împietrit, de plumb.

Şi cum vin pe drumul mare,
cu inima-n cingătoare
răsuciți, iscoditori,
lasă-n urma lor fiori
şi presară groază neagră
peste noaptea mută-ntreagă.

Trec, dacă li-i gust să treacă
şi în mintea lor descarcă,
de răsună pînă-n vale,
fum şi stele din pistoale.

Țigănie, neagră şatră,
ți-ai pus steag-basmale-n poarta,
în vîrful plopilor luna
şi stelele, cîte una,
agațate-n pălimar
ca un galbin felinar.

Țigănie, țigănie,
doar cin' te-a vazut te ştie!
Țigănie, neagră-slută,
cin' te vede nu te uita!

Peste bordeiele toate,
cade noaptea tot mai noapte;
din potcoave şi caiele
bat țiganii sori şi stele.

Un cal necheza şotîng,
izbit la piciorul stîng
şi țipă cucoşi, de sticlă,
la Cîrciuma lui Costică.

La Costică din Hotar,
ciocnesc paharele rar,
ciocnesc bărdace de var,
plîng viorile nebune,
vîntul li se-ncurcă-n strune,
şi prin noaptea tot mai noapte
vîntul gol fluieră şoapte.

Picaseră la chindie
Sîn-Pietru şi cu Ilie
gătiți ca de sindrofie;
între cer şi-ntre cîmpie
şi-au pierdut, zorind să vie,
aurita lor tichie.
Dar dacă e chef, să fie:
s-or găsi în țigănie
talere de jar, o mie!

Maica Domnului şi ea,
printre stelele-albine,
s-a-mpuns într-un mărăcine,
într-un galbin țep de stea,
într-o lacrimă de foc
şi cam şchiopătă la joc.

Țanțos calcă-n urma lor
starostele spoitor.

Luna nouă stă pe zare,
o lebadă plutitoare.

Lunecă prin noapte, moale,
felinare şi basmale;
fragede ca nişte crăngi
dănțuiesc subțiri țigănci:
pentru mîndrii musafiri
dănțuiesc țigănci subțiri
valuri tremurate rar,
la Costică din Hotar.

Țigănie, neagră şatră,
cu basmale-n steag la poartă,
stinge-ți felinarul verde
că potera mi te vede!

Țigănie, țigănie,
doar cin' te-a văzut te ştie!
Țigănie, rai beteag,
nu te uită cui i-eşti drag!

Lasă-ți doar vîntul vioara
să-ți mai cînte pe afară!

Peste cheful țigănesc,
arnăuți se năpustesc;
plîng, sub iuțile copite,
scînteietoarele strivite.
Vine potera călare,
neagră ca de-nmormîntare;
negri sînt, larmă nu fac,
dar pe unde trec e jale
c-au țesut un zodiac
din fum negru de pistoale.

A ramas acu pustie
veselita țigănie.

Şi sparg boarea nopții reci
poteraşii, patruzeci.

Toate au înțepenit;
şi rachiul din clondire,
ca să nu fie pilit,
s-a vărsat într-o tingire.
Peste cîmpul negru, gol,
zboară țipetele stol,
bat călcîiele pămîntul,
săbii suieră ca vîntul.

Urcă rîpe şi poteci
poteraşii, patruzeci
şi din flintă, mii de bice
şuieră-n văzduh alice.

Cînd au trecut de hotar
i-a strîns bătrînul şătrar:
Sîn Pietru avea o rană
şi-n brațe o fetişcană
mai mult moartă decît vie
rătăcită pe cîmpie
cu cinstitul Sfînt' Ilie.

Toată noaptea prin păduri
răsunau împuşcături.

Maica Precista cea bună
muia degetul în lună,
strîngea brusturi, bălării,
să-i descînte pe copii
cu scuipat din sfînta-i gură,
de plîns şi spărietură.

Şi potera, neagră fiară,
lasă-n urmă foc şi pară:
a mai mîndră dintre fete
avea ţîţele tăiete;
celelalte, despletite,
alergau înnebunite
şi-nfloreau văzduhu-n drum
negri trandafiri de fum.

Cînd n-a mai rămas bordei,
abia pe la ceasul trei,
luminată-n funduri, zarea
parcă-şi legăna spinarea.

Ţigănie, biet sălaş,
se tot duc cei poteraşi;
pe ei îi înghite drumul,
de tine s-a ales scrumul.

Ţigănie, ţigănie,
doar cin' te-a iubit te ştie!
Doar în mine mai trăieşti
danţuind negre poveşti.

Rică

Bate-un vînt pe ulicioară
peste inima amară,
bate-un vînt prin ţigănie
peste inima pustie,
vînt usor de primăvară
cu parfum de domnişoară.
Treci vîntule fără teamă
că nu te mai bagă-n seamă
nici-o pirandă-mpudrată
cu buzele de muşcată!
Poci, tu vîntule, să treci,
că focul lor n-o să-l seci
şi nici lacrămile lor
după Rică din Obor!
Îl faceau toţi zurbagiu,
dar altul ca el nu ştiu:
al mai prima barbugiu,
cuţitar, caramangiu,
ca un fante de spaţiu.
Că nu era nici o fată
de el neamurezată,
nici nevastă cu barbat
să nu-l fi rîvnit la pat.
Şi-avea ochii de migdale
de cătau la el cu jale,
şi-avea ghiersul cîntător
de cătau la el cu dor,
Rică - fante de Obor.

Cînd trecea prin cartier,
avea pasul de boier,
legănat şi nepripit
unde se ştia iubit.

De se lasă cu bataie
(că avea duşmani o droaie!),
atunci o făcea de oaie,
că pînă să scoţi cuţitul,
el îţi şi lua piuitul.

N-avea pe lume păreche:
purta cercel la ureche
şi-avea degetu-nflorat
c-o piatră de matostat.

Noaptea, cînd venea matol,
zicea din gură, domol,
ca un vînt care se duce
în inimă, s-o usuce,
ca steaua tremurătoare
de clipeşte-n boltă mare.

Uite-l, asta era Rică:
el de nimeni n-avea frica,
de nimeni nu se ferea,
cît este lumea de rea!

Şi cum venea într-o seară
senină, de primăvară,
un ţigan mai mărunţel
se tot da pe lînga el:
- „Dă, bă Rica, o ţigare!"
Cînd căta prin buzunare,
parşivul, cu mîna scurtă,
i-a băgat cuţitu-n burtă.
Rică s-a-ndoit niţel
da' l-a muclit pe mişel
de-a sunat şi baba-n el.

Văicăreală mare-n stradă,
au dat toţi buluc, grămadă:
sîngele-i curgea şiroi
ca apa dintr-un butoi.
Toată partea muierească
a sărit să-l oblojească,
dar el nu vroia deloc;
se ţinea doar de mijloc
şi şi-a pus o barză-n cioc,
a aprins-o şi-a zîmbit:

- „Ce-o să mor dintr-un cuțit?”
Pîn' vin ai de la Salvare,
mai poci să trag o țigare!"
Aşa era Rică - tare.

Se cruceau țiganii toți,
(mardeiaşi, giolari şi hoți)
şi țigăncile-nlemnite
se tînguiau pe şoptite.
Aoleo, ce n-ar fi dat
să-l vază pe Rică lat;
dar el, drept ca pălimarul,
îşi ținea doar brăcinarul
cu o mînă, apăsat
şi umbla în lung şi-n lat
Rică - fante-njunghiat.

Ieşea luna dintr-un nor
roşie ca un bujor
şi bătea un vînt de seară
subțirel, pe ulicioară
ca un plînset în suspine.

Dar Salvarea nu mai vine...

Rică s-a lăsat pe vine
şi s-a-ntins pe îndelete
rezimat de un părete.

Craii toți, de bucurie,
se faceau că îl îmbie:
- „Spune bă, tot te mai doare?”
El tăcea cu ochii-n zare.
- „Vrei Rică, să joci barbutu?”
Dar el tot făcea pe mutul.
Una, cum dădea să-l frece,
a țipat - că era rece!
Şi cînd a sosit Salvarea
din el mai ardea... țigarea.

Bate vînt, lacrima pică
după inimă voinică!
Plînge-l inimă amară
că s-a dus în primavară
ca o apa d-a uşoară
şi ca fumul de țigară!

Cîntă-l ghiers şi du-l departe
pe Rică - fante de Moarte!

Romanță

De cîte ori pe înserat
În tîrgul mic te-am aşteptat,
Cînd tremurînd că n-o să vii
Umblam pe străzile pustii?...

Se însera – şi-n cîte-o poartă
Pica domol o floare moartă
Ce risipea un stins parfum
De liliac sau de salcîm.

Prin case albe, cu zorele,
Clipea o lampă sub perdele
Şi răsuna un vechi pian
Prin valul serii, sub castan.

O ceață cobora uşor,
Simțeam în suflet un fior,
Iar lampagiu-n cap de uliți
Prindea o stea în vîrf de suliți

Şi se pierdea cu pasul rar
Prin pîcla serii, pe trotuar,
Cînd eu pîndeam ca şi-alte dăți
Pe-acelaşi drum să te arăți.

Treceam, pe gînduri, fară zor,
Plîngea un greier prin mohor,
Şi peste pomi domol cădea
A nopții tainică perdea.

Cînd te iveai într-un tîrziu
Prin tîrgul ce dormea pustiu,
Părea că pomii toți sînt plini
De flori, de cîntec şi lumini.

Miron Radu Paraschivescu
(2 oct. 1911, Zimnicea -17 feb.1971, Bucureşti)
a fost un poet, eseist şi publicist român.

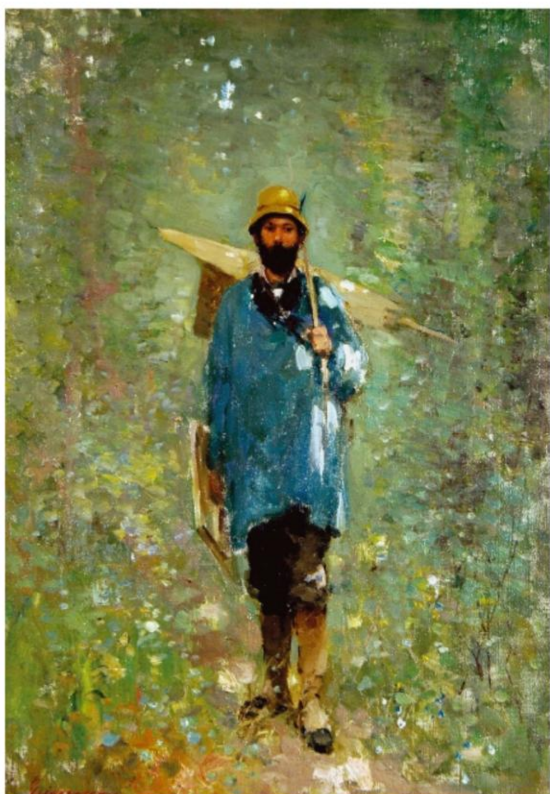

Pro Arte

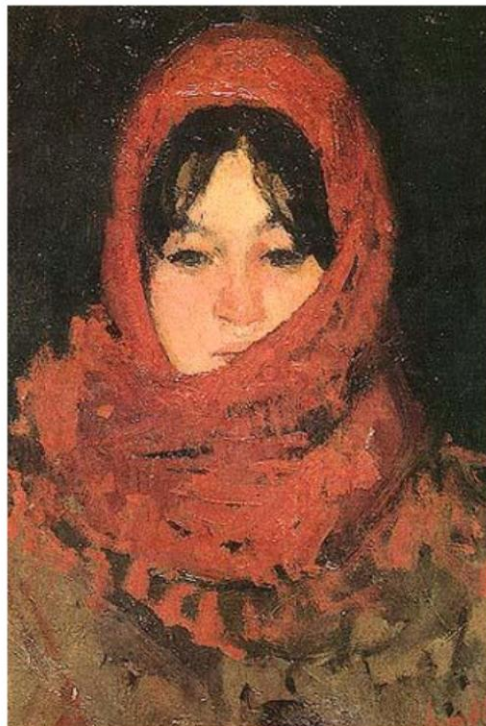

Ion Andreescu

(15 feb. 1850, București — 22 oct. 1882, București)
a fost un pictor, pedagog și academician român.

Andreescu la Barbizon – portret de N. Grigorescu

HORIA ARAMĂ

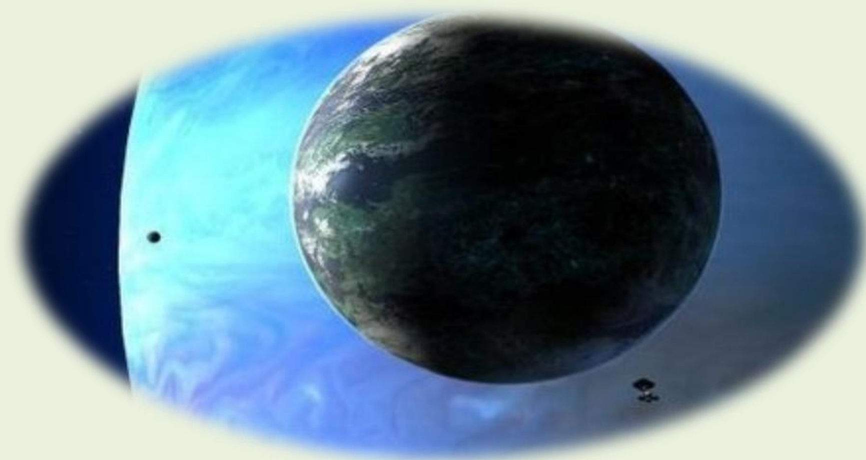
VERDE AIXA

Aşa cum au făcut-o şi alte civilizații înaintea ei ....Omenirea caută în spațiu resursele necesare pentru supraviețuire , ...

Mineralul prețios se află aici....Planeta, un bulgăre de clorofilă aruncat în spațiu, se apără cu hotărîre ...Avatarul creat de ea îi va executa toate ordinele ?......

Nu, nu este un rezumat la scenariul filmului AVATAR, iar planeta nu este Pandora ci.. AIXA cea verde. Nuvela a fost scrisă de Horia Aramă şi publicată în 1976 în România la editura Albatros.

VERDE AIXA

Episodul 6

Urmare din numarul trecut.....

20

În sfîrşit, singur. După o istovitoare zi de trîndăvie în grup, fără o clipă de răgaz pentru a-şi aduna gîndurile în linişte, Neal deschide ochii în bezna cabanei. Ascultă. Impresia de moment este că locuinţa cosmică e pustie, că au fugit cu toţii undeva, departe, la adăpost şi numai el a rămas aici, prizonier al groazei şi al neputinţei.

Dar nu, respiraţiile celorlalţi, oricît de uşoare, se aud atît de distinct încît ar putea să indice fără greş aşezarea în spaţiu a celor care dorm. Neal îşi adresează lui însuşi cuvinte de îmbărbătare. Să-şi ţină cumpătul. Să-şi calculeze fiecare gest. Nu-şi va tolera nici o greşeală. Nici una!

Întinzînd cu grijă mîna spre un ungher al cuşetei, scoate la iveală, tatonînd, bucata de ţesătură pe care a ascuns-o acolo peste zi şi o strecoară sub pledul subţire. Un nou gest în apa neagră a nopţii. Mîna revine cu o lanternă minusculă. Sub pătură, atent să nu lase să scape o rază de lumină, Neal apasă butonul.

Un strigăt imens, de nestăpînit, sufocant se zbate să evadeze din pieptul lui. Neal îşi muşcă buzele pînă la sînge, dar nu lasă apelul să plece. În lumina zgîrcită, la cîteva degete de pupilele lui dilatate de frică luceşte stins o bucată de mătase portocalie.

Aşadar, nu s-a înşelat. Aşadar, nu a fost victima unei iluzii optice, a unei

halucinații. E zdreanță informă, de o culoare frapantă, pe care a observat-o din mers în cursul ieşirii de astăzi a ultimilor „abisali" — ideea a fost a lui Stracco sau a lui Jaap? Nu-şi mai aduce aminte, e prea tulburat, de altfel nu are importanță. S-a străduit din răsputeri să nu se trădeze, să nu prilejuiască celorlalți noi şi dezgustătoare crize de panică. A găsit un pretext să se întoarcă doi-trei paşi, să se aplece şi a cules nevăzut obiectul, vîrîndu-l adînc într-un buzunar, ca să-l examineze mai tîrziu, la noapte.

Să fie peticul care a fluturat o clipă sub ochii lui Hay, provocînd accidentul, veriga de început a tuturor nenorocirilor? Nu se poate şti. Şi dacă ar fi cu putință? Bieții băieți au apucat-o pe un drum fără întoarcere.

Neal revine asupra descoperirii sale. Este un guler. Cînd a avut vreme să se deşire? E totuşi destul de nou. Linia croielii se distinge suficient de limpede ca să fie sigur că face parte din costumul unui „abisal". Cine?

Întoarce peticul pe față şi pe dos. Mîinile îi tremură, dau înapoi, refuză atingerea. Neal nu cedează. Trebuie să afle mai mult. Dar fîşia de țesătură ține să rămînă anonimă.

Îşi cufundă obrajii în gulerul nu prea curat, în porii căruia se ascund praful şi pămîntul de pe locul de unde l-a cules. Şi deodată, mai vie ca prezentul, amintirea momentului. Refuzul de a recunoaşte obiectul. Imposibilitatea de a-l atinge. Nevoia de a arăta tuturora respingătorul trofeu. Nu era cazul. L-a îngropat adînc în buzunar, sperînd să-l uite acolo. Nu l-a uitat.

Cum de nu s-a gîndit? Mirosul, iată calea pe care o să-l identifice pe nefericitul proprietar al costumului. Hamalii Cosmosului sînt departe de a fi nişte ființe eterice. Ei se mişcă abundent, fac eforturi, transpiră. Ia să vedem. Aspiră îndelung crîmpeiul de mătase, dar se pare că acesta a stat prea mult în aer liber. Are mai curînd un iz de umezeală, de clorofilă, decît de om. Renunță dezamăgit, să mai adulmece o urmă inexistentă.

Epurarea oricărui miros îl duce cu gîndul la faptul că şi purtătorul costumului zace în aer liber. Cine să fie? Peir? Hay însuşi? Simte limba încleştîndu-i-se în gură. Ca printr-un consens, aceste nume nu au mai fost rostite de multă vreme. Acum însă aerul e plin de ele. Mii de păsări au invadat baraca şi fiecare din ele dă glas celor două nume. Neal îşi astupă urechile.

Şi atunci realizează că în urmă cu numai cîteva ore a trecut fără să tresară prin imediata apropiere a unuia dintre ei, poate chiar a călcat peste rămăşițele lui fără să bage de seamă!

Neal cel rațional, Neal cel ironic simte că-şi pierde mințile. Omul se opune. Nu, încă nu! Strînge pumnii. Strînge pleoapele. Încă o încercare. Încă una. Dar e mai mult decît poate să suporte. Cu ultimele resurse ascunde totul, după care îşi află refugiul într-un somn patologic, bîntuit de fantome.

În ce fel sinistra descoperire i-a minat echilibrul nu se poate şti. Cert este că persoana care în urmă cu o săptămînă se amuza să facă analiza suspecților trăieşte acum sub semnul terorii. Noaptea îi apare populată de umbre agresive. Dar obsesiile nu dispar nici ziua. Uneori îl torturează nevoia de a se baricada în cabană, de a bara intrarea şi a desființa ferestrele. Atunci cînd nu mai poate rezista, blochează sasul, trage storurile fără să se sinchisească de privirile uimite ale celorlalți.

Alteori însă celula de metal a barăcii îl apasă, îi strînge pieptul, îi striveşte creierul, părîndu-i o cursă. În asemenea împrejurări se strecoară afară. De obicei, camarazii prind de veste şi îl însoțesc, cu un pas care se vrea nepăsător, supraveghindu-l însă, gata să intervină. Dacă momentul nu e propice unei promenade, Jaap, Urun, Stracco

sînt obligați să se opună fie închizînd orice cale de comunicare cu exteriorul, fie imobilizîndu-l pe bolnav, care suferă atroce, strigă, se zbate, cu ochii scoşi din orbite.

Administrarea medicamentelor menite să amelioreze starea lui Neal se izbeşte de greutăți imense. Urun este numai rareori în stare să-l determine pe suferind să îngurgiteze drogul. Cel mai adesea trebuie introdus în alimente, ceea ce în cazul bucătăriei cosmice nu este prea simplu. Iar ca supliment starea specială a lui Neal i-a ascuțit la maximum şiretenia, drept care, bolnav şi absent, „abisalul" surprinde aproape întotdeauna privirea complice sau manevra suspectă.

În ceasurile de linişte, Neal priveşte în gol, şezînd pe marginea cuşetei. Din cînd în cînd exclamă cu glasul stins: „Nu se poate!" Dificil de aflat căror viziuni le opune Neal vetoul său, dar precizarea nu ne-ar avansa cu nimic. Filmul degradării unei personalități de calibrul lui Neal este patetic, pe măsura tragediei de pe Aixa.

Inactivitatea şi gîndurile negre sînt istovitoare. După nopți de insomnie în ciclu, „abisalii" se refac plonjînd într-un somn adînc şi binefăcător. O astfel de stare fericită domneşte astăzi în baracă. Filtrată în vis, catastrofa capătă dimensiuni omeneşti, devine suportabilă. Aşadar să dormim, să visăm.

Unul din cei patru nu doarme însă. Ascultă îndelung contrapunctul respirației celorlalți, apoi, cu înmiită prudență, părăseşte cuşeta, îşi trage combinezonul şi se apropie de ieşire. Străbate sasul mai uşor ca o părere, iar mecanismele bine întreținute de un Jaap care nu are altceva de făcut funcționează fără un suspin.

Neal se furişează înspre micul garaj, blindat şi el, care ascunde singura tanchetă rămasă şi micul biloc. Eliberează „sfîrleaza", atent să nu scoată nici măcar un sunet, şi o trage pînă la extremitatea poienii. Urcă la bord tiptil, face contactul şi, fără să mai stea pe gînduri, porneşte. Aparatul se smulge brusc de pe sol, scoțînd un țipăt prelung şi vibrînd asurzitor. Neal nu se mai teme de zgomot, e liber, poate să zboare oriunde, a scăpat! Părăseşte cit mai repede luminişul, înainte ca, treziți de şuierul motorului, cei trei să dea năvală în poiană strigînd, fluierînd, făcîndu-i semn să coboare, să se întoarcă, să rămînă cu ei.

Evadarea lui Neal îi motorizează, într-adevăr, pe camarazii acestuia. E noapte adîncă, dar cei trei „abisali", echipați fulger, sar în tanchetă şi, cu cea mai mare viteză pe care o poate atinge deschizătorul de drumuri terestru, pornesc în direcția în care a pierit aparatul de zbor. Din cînd în cînd se opresc, scot, imprudent, capul pe gura de acces şi ascultă. În tăcerea nocturnă, „sfîrleaza" se aude îndelung, dar foarte difuz. Încotro a luat-o? Greu de precizat. Urun îşi dă seama că orice tentativă de a recupera maşina e inutilă. Ce-i de făcut? Să renunțe? Atît de uşor? Inacceptabil. Să continue orbeşte? Să aştepte zorile? Nu se poate decide. Amînă. Cîştigă timp.

Mai străbat cîțiva kilometri, se opresc iarăşi în ascultare, pornesc din nou. Tîrziu înspre ziuă regăsesc bilocul. Taie contactul şi sar afară din tanchetă, încercînd să deducă numai după ureche itinerarul zborului.

Dar zgomotul are ceva neobişnuit. În locul şuierului familiar, „sfîrleaza" scoate sunete de orgă, care, prelucrate în cutia de rezonanță a pădurii, se transformă într-un vaier modulat, bun să zbîrlească părul în creştet. Coruri de strigoi se suprapun în cascadă, asociind miorlăitul pisicii sălbatice, urletul şacalului şi răgetele unei turme de bestii neidentificate, înainte ca oamenii să-şi dea seama că dezlănțuirea sonoră este strigătul de moarte al aparatului, acesta, undeva, retezînd în cădere cîțiva copaci, se sfărîmă de sol.

Martorii nu au văzut nimic, dar nu sînt mai puțin zguduiți. Pornesc haotic, fiecare

în altă direcție, să caute rămășițele, care nu se știe unde au căzut. Bîjbîiala poticnită în rădăcinile perfid protejate de întuneric și rău luminate de lămpile de buzunar care joacă în mîinile celor trei durează. Se crapă de ziuă cînd Stracco semnalizează scurt: „Am găsit!"

Cei trei contemplă un morman de metal contorsionat de flăcări. Este nucleul „sfîrlezei" definitiv distrus. Dezmembrarea s-a produs înainte de atingerea solului. Fragmente întregi sînt risipite în jur. Urun, Jaap, Stracco întorc spatele fierăriei și pornesc în căutarea lui Neal. Cercetează arbore cu arbore, metru pătrat cu metru pătrat, dar Neal e de negăsit. Se luminează de-a binelea, lămpile de buzunar ajung inutile chiar și la umbra pădurii, dar nici un progres nu a fost înregistrat. Aixa nu vrea să-și cedeze prinsul.

21

Urun și Jaap sînt de nerecunoscut. Unde au rămas tăria lor, unde robustețea firii, manifeste la primul dincolo de platoșa de gheață, căpătînd expresie la al doilea în gesturi de inventator boem, dar totdeauna impresionante? Urun are ceva de prinț al întunericului, e un portret al incertitudinii, fragil și fără substanță. Chipul lui Japp amintește coșmarurile gotice. Pînă de curînd nedezmințită, energia lor tinde spre zero. Abia tîrîndu-și picioarele de oboseală, au revenit la tanchetă, s-au introdus în vehicul, iar Urun a tras levierul care etanșeizează interiorul. Ceva însă pare să nu fie în regulă. Trec secunde lungi pînă să-și clarifice impresia și să-și dea seama despre ce-i vorba. E Stracco. Nu s-a întors la tanchetă. Cum, și el? Imposibil. Trebuie să fi rămas undeva, la locul accidentului. Jaap confirmă presupunerea. Dealtfel, agitîndu-se în jurul epavei, cei trei nu au fost nici un moment laolaltă.

Ce-i de făcut? Sprintenul Jaap, ca și Urun, omul-voință, sînt la capătul puterilor. Dacă în clipa de față levierul ar fi rotit în sens invers de o mînă necunoscută din afară și pe gura de acces ar intra — sub ce înfățișare? — vinovatul, asasinul, nu e deloc sigur că „abisalii" ar mai fi în stare să riposteze.

Cu atît mai puțin sînt capabili să pornească după Stracco. Au senzația că pur și simplu i-a părăsit suflul vital. Ce e drept, slăbănogul nu a fost niciodată preferatul vreunuia dintre ei. Dar frate să le fie și nici Jaap, nici Urun nu s-ar aventura într-o nouă cercetare destinată eșecului, ca toate cele care le-au măcinat zilele de cînd au debarcat pe Aixa.

Cu ultimele puteri, Urun lansează un apel radio. Nici un răspuns. O să revină. O să insiste. Mai tîrziu.

Cîtă vreme relaxarea este un proces controlat, lucrurile sînt în ordine. Excesele în cheltuirea forțelor duc însă uneori la blocarea sistemelor. Atunci destinderea se produce de la sine. Iar nevoia de repaus e infamă, trece peste deciziile cele mai ferme ale organismului ruinat și nimic nu i se poate opune.

Este ceea ce li se întîmplă ultimilor „abisali". Profitînd de prima fisură întîlnită, o istovire definitivă, o lehamite mai presus de datorie și de onoare cîștigă partida. Cei doi se văd în incapacitate de a mai apăsa butonul de pornire al tanchetei, de a controla revenirea ei spre cabană. La urma urmei, acolo nu-i așteaptă nimic mai bun. Pentru moment filozofia lor se reduce la o ridicare din umeri.

Nu e însă filozofie, ci fiziologie. Asta e pe de o parte încurajator, pe de alta grav.

Prezintă poate mai puțină adîncime şi dispune de mai puține sensuri şi semnificații, dar se manifestă rapid, imperios, tiranic. Răzbunarea organismului ultragiat e cît se poate de paradoxală şi de inedită. Refuzul general se traduce printr-o irezistibilă criză de somn. Tensiunea care a scăzut brusc parcă a secat în ei însuşi izvorul vieții, lăsîndu-i să se prăbuşească inerți în fotoliile lor. Au adormit ca sub acțiunea celor mai puternice droguri. Dorm profund, fără griji. Nici o evadare nu e mai eficace.

Trec cel puțin zece ore pînă ce somnul lui Urun se rarefiază destul ca omul să poată înregistra un mesaj din lumea înconjurătoare. Ceața mai persistă o vreme, apoi se destramă şi astronautul face ochii mari. Se află în baracă, unde nu ştie cum a ajuns şi, dacă simțurile nu-l înşeală, ceea ce îl fixează de cuşetă nu este fronda organismului, ci un banal cablu metalic. Întîrzie o secundă sau două să precizeze diagnosticul, dar în curînd nu mai e loc pentru nici un dubiu. Efectiv, este legat de mîini şi de picioare, iar alături, la o distanță apreciabilă, cu un kaser la îndemînă, veghează Jaap.

Situația e destul de bizară. Urun are nevoie de un timp de adaptare înainte de a putea-o lua în considerare în toată gravitatea şi cu toate implicațiile ei. Cum şi în această postură ține să facă o bună impresie şi să-şi păstreze demnitatea, prelungeşte răgazul pînă în momentul în care consideră că nu mai este nici o primejdie ca glasul să-l trădeze.

— Jaap, desfă, te rog, legăturile astea, spune Urun făcînd uz de prețioasele sale rezerve de naturalețe.

Nu ar fi de mirare ca, după atîtea încercări, nervii lui Jaap să cedeze. Singura speranță în acest caz este declanşarea resorturilor ascultării, în care scop apare ca necesară evitarea oricăror violențe şi contraziceri.

În chip de răspuns, Jaap îşi trage scaunul înapoi.

— Te-ai deşteptat? se interesează omul înarmat. Urun se suceşte uşor în aşternut, ca pentru a da impresia că legăturile nu-l stînjenesc pînă într-atît încît să renunțe la mişcarea pe care ar ține s-o facă.

— N-ai vrea să-mi explici? insistă Urun, cu stăpînirea de sine din zilele lui bune.

Nu e o tactică fericită. Va sfîrşi prin a-şi scoate din sărite adversarul. Dar de cînd adversarul e Jaap?

Şi deodată are o revelație: se află în puterea ucigaşului! Deşi prezentă în mintea lui la nivelul vag al unei reprezentări imprecise, ideea e tulburătoare. Jaap, insul capabil să asigure funcționarea a tot ce e mecanic pe o navă de talia unui „Abisal", tehnicianul plin de talent, Jaap, băiatul săritor, tipul normal, ajutorul de nădejde, lipsit de ciudățeniile unui Ainen, de sofisticarea unui Neal, spontan, dar nu naiv, pregătit, dar nu doct, comunicativ, dar fără excese, camaradul lipsit de ambiții puerile — Jaap să fie „omul din umbră"?

Există o întrebare pe care nu poate să n-o pună:

— De ce ai făcut asta, Jaap?

— Evident, nu ştii, clatină mustrător din cap cel interogat. Şi cu o vagă intenție batjocoritoare: E firesc!

— Nu.

Răspunsul lui Urun este cert, simplu, direct. Jaap desface brațele în lături, excedat. Apoi îşi ia seama:

— Ia stai, nu cumva crezi că masacrul ăsta e opera mea?

— Aş avea motive să mă îndoiesc?

Dialogul înghețat al celor doi are un aer straniu. Între ei se simte întreaga distanță

pe care au străbătut-o de la Pămînt şi pînă aici. Dispariţia lui Neal s-a produs în urmă cu o eră geologică.

— Omule, se indignează Jaap, mai ai tupeul să joci teatru? După ce ai nimicit echipajul nostru, ba pe deasupra ai redus la neant şi un „fabulos" de pripas? Hai, spune drept, ce i-ai făcut lui „Abisal"? Oricît am întors nava pe dos, n-am putut să dau de capsulele de combustibil. Unde le-ai ascuns?

— Nu eu am sustras combustibilul, protestează Urun, dar Jaap începe să se monteze. Îl întrerupe:

— Nu! Şi trebuie să te cred? Ce ţin eu să aflu este nu cum o să pui nava în funcţiune atunci cînd o să rămîi singur — pentru mine nu-i o problemă, dar pentru tine sînt convins că ar fi; de ce ai făcut-o însă, ce planuri ai, încotro vrei s-o apuci şi prin ce te stînjeneam noi? Şi mai departe: pe cine reprezinţi? Cine eşti?

— Sper că nu te aştepţi să răspund, replică Urun. Cel puţin nu în această postură. Cele înşirate de tine sînt propriile tale închipuiri şi nu au nici o valoare. Socoteşti că, dacă aş fi cel pe care îl cauţi — dar gîndeşti oare aceasta cu adevărat? — Ţi-aş destăinui tot ce-mi ceri, acuzîndu-mă astfel pe mine însumi. Nu-ţi dai seama că ceea ce pretinzi e absurd? Ar trebui să mă întreb pe ce se sprijină eşafodajul dumitale fantezist şi ce rost are să perseverezi într-o înscenare lipsită de perspective, mai ales acum, cînd ţi-ai atins ţinta şi-l ai în faţă pe ultimul supravieţuitor într-o situaţie destul de mizerabilă; de ce te mai străduieşti, în ce scop? Dar pentru dumneata mistificarea, probabil, a devenit a doua natură, în cazul acesta ascultă sfatul meu: renunţă. În amintirea vechilor noastre sentimente de stimă — pentru că eu nu am încetat niciodată să te stimez, şi încă mai cred că eşti o persoană înzestrată — fă-mi plăcerea de a fi cel puţin sincer dacă nu poţi fi uman. Jaap soarbe cuvintele lui Urun ca pe o otravă.

— Te ascult, spune el cu glasul sugrumat de iritare, te ascult şi nu înţeleg cum de mai eşti în stare să ţii discursuri. În starea în care te afli, insişti să mă faci să cred că nu ai nimic de-a face cu eşuarea misiunii noastre, cu pieirea oamenilor.

Se ridică şi porneşte să măsoare cabana zbuciumîndu-se în lung şi în lat, ca un şoarece în cuşcă.

— Înseamnă că mă dispreţuieşti mai grav decît merit. În ce mă priveşte, nu sînt un analist, iar în afara profesiei mele am rămas un ignorant. Uneori însă realitatea îţi oferă date atît de grăitoare aşezate în formaţii atît de logice încît pentru a le citi corect e de ajuns numai să cunoşti alfabetul.

Respiră greu, suferinţa lui e vizibilă, dar aceasta nu îl face cu nimic mai vulnerabil.

— Ai avut un plan cu bătaie lungă. Excelent alcătuit şi splendid executat în toate detaliile. Ce ai urmărit în esenţă nu ştiu. Încă. Dar am s-o aflu. Cu orice preţ.

Astăzi văd mai limpede ca oricînd cum s-au petrecut lucrurile. Momentul iniţial: domnul are nevoie de o navă cosmică spre a se îndrepta într-o direcţie necunoscută. Ce-l cheamă acolo? O lume tainică despre care ştie numai el şi pe care ţine să şi-o rezerve? Ce anume îl leagă de colţul acela de spaţiu despre care nu suflă o vorbă? E locul lui de origine sau se află numai în solda acelei civilizaţii care are agenţi în mijlocul nostru? Nu ştiu nici asta. Încă. Nu e deloc sigur că o să aflu. Dar e neesenţial.

Să continuăm. Pentru a părăsi Terra în urma recepţionării unui mesaj secret ori în conformitate cu planul iniţial, trimisul are nevoie de o rachetă. Nu de orice rachetă, ci de una pulsatilă de mare viteză. Aşa ceva nu se obţine lesne şi nu se dă pe mîna unui singur om. Dar Aixa e la ordinea zilei. Considerente dintre cele mai diverse au adus-o în actualitatea terestră sub o zodie favorabilă. Prin manevre delicate este pusă pe picioare o

expediție. Pregătiri atente, inestimabile investiții de inteligență şi perspicacitate sînt ratate printr-o întîmplare: persoana nu este selecționată în echipajul prim, ci în al doilea, şi aici ca rezervă. Va mai porni însă o a doua expediție spre Aixa? Cosmonava „Fabulos" atinge solul planetei, dar membrii echipajului cad, rînd pe rînd, victimă unei serii de întîmplări stranii. Pămîntul are de ales între dezonoare şi trimiterea unei noi expediții. Alege a doua variantă, decizie în obținerea căreia Urun şi complicii săi investesc imens.

În sfîrşit, iată a doua expediție gata de drum. Blestem! Nici de astă dată individul nu este selecționat! Nu rămîne decît să recurgă la manevre grele, să ocupe cu orice preț locul unuia dintre cei opt. Cel mai vulnerabil este comandantul. Împotriva lui se îndreaptă deci atacul principal. Competența lui Peir este pusă în discuție în asemenea termeni încît bietului om i se ia comanda fără explicații prea detaliate. Cum nu i se poate reproşa ceva substanțial, i se rezervă totuşi un loc în echipaj.

Drumul e lung? Cu atît mai bine. Urun are timp să studieze oamenii, să pună pe picioare un plan. Unul atît de sigur încît nu numai să nu dea greş, ci şi să nu permită, în cazul acestei triste eventualități, înapoierea navei pe Pămînt, astfel încît nimeni să nu afle adevărul şi în nici un caz să nu se descopere firele ducînd la cine ştie ce astru îndepărtat şi care nu trebuie compromis. Rezerva aristocratică permite o comunicare trucată şi comodă cu lumea. Te rezervi pentru Aixa. Ajunşi aici, holocaustul poate începe. O clipă de descumpănire: resuscitarea lui Stracco. Asta poate rata totul. Ar trebui înlăturat. Dar nu! Tăcerea lui odată asigurată — prin ce mijloace? Nu ştim — îți concentrezi atenția asupra celorlalți, începi cu Peir din cauză că este un agitat şi o persoană care ar da mult să te bage la apă. Provoci o criză în urma căreia să se considere că este firesc să se țină la distanță cel puțin cîteva ore. Disputa pe teme de autoritate e salutară. Ea îți permite să nu porneşti cercetările pe care le presupune un eveniment ca dispariția unui om. Între timp, undeva în pădure, folosind mijloace despre care nu putem preciza nimic, îl reduci la tăcere. Ce ai făcut cu corpul? Nu vrei să spui. Îngropat sau nu, e de negăsit. Ai lucrat rapid, precis, discret. Bravo!

E atît de logic să urmeze Hay! E şi atît de comod încît nu te opreşte nici măcar împrejurarea că nenorocitul încă nu s-a refăcut după accident.

Complice cu Peir — ai lăsat să se înțeleagă din timp asta, tu care nu eşti deloc flecar! — Hay îl imită, pretinzi şi determini o lume să creadă asta. Iar noi nu vrem decît să ne lăsăm convinşi. Cercetările întîrzie şi acum. Nici nu-i de mirare.

Nu vor mai lipsi cu viitoarea ocazie, pe care o oferă — fără voie — Gror. O santinelă imprudentă Gror ăsta. Se lasă surprins, ridicat, azvîrlit undeva în pădure ca un lucru neînsuflețit. Căutarea lui e o demonstrație de bună-credință. Trebuie să te răscumperi în fața tuturora pentru pasivitatea din celelalte cazuri.

Un Vrala, în schimb, e uşor de antrenat oriunde atunci cînd eşti Urun. Încă o dată scopul scuză mijloacele. Dar intervine o complicație, una destul de gravă ca să dea lucrurile peste cap. Cumsecadele Ainen vrea să combată neliniştea mea, neîncrederea mea naivă față de Stracco printr-o experiență menită să aducă lumină. Bănuielile mele neîntemeiate îmi vor da mustrări de conştiință pînă la moarte. Insă inițiativa lui Ainen face ca, pentru o rundă, Urun să piardă controlul. Pornind să verifice teoria mea, Ainen şi Stracco se cred la adăpost de orice curiozitate deplasată. Dar Urun ştie tot, el e la curent cu cele mai neînsemnate dintre convorbirile noastre — ştie şi ce gîndim, şi ce visăm. Înțelege că dacă Ainen şi Stracco revin la baracă nevătămați sînt şanse să fie considerați în afara oricăror bănuieli. Şi astfel suspecți rămîn ceilalți, inclusiv Urun. Ei

bine, nu va fi aşa. Cu o îndemînare diabolică, Urun reuşeşte să-l reducă la neputinţă pe unul dintre cei doi şi să-l ucidă pe celălalt. Stracco e adus la cabană, încordare: nu cumva „fabulosul" o să vorbească? Dar nu, mişcarea s-a bucurat de o execuţie măiastră. Stracco nu are habar de nimic.

Urmează Neal, Neal care clădea teorii cît era ziua de mare. Un fel de copil incomod. Scos din minţi, acest imaginativ îşi face singur seama. Umbra catastrofei e atît de generoasă că-l înghite şi pe Stracco. Nefericitul nu e pentru prima oară victimă a unui atentat. De astă dată nu mai scapă.

Încă unul şi gata. Încă unul şi Urun va putea să dezgroape combustibilul de unde l-a ascuns şi să se pregătească de plecare. Dacă vreodată picior de pă-mîntean va mai călca pe Aixa şi va găsi rămăşiţele celor două expediţii va avea de ce să se mire văzînd că lipseşte una dintre rachete!

Pînă atunci însă Jaap mai este încă pe picioarele lui. Nu peste mult va porni pe urmele celorlalţi. Dar se întîmplă un mic accident. Tîrziu, foarte tîrziu, candidul Jaap înţelege totuşi. Nu e prea greu: cînd ai rămas în doi şi ştii foarte sigur că nu tu eşti vinovatul, înseamnă că e perechea ta. Corect? Să nu spui nu. Ei bine, iată pe ce mă bazez, domnule comandant şi de şapte ori asasin!

22

Jaap trage cu furie manşa tanchetei. Prea nervos ca să asiste pasiv cum automatul îşi caută singur drumul spre navă, preferă să conducă manual. Tancheta înaintează ca vai de lume, deviind la tot pasul din tunelul deschis cîndva de acelaşi pilot. Jaap accelerează la refuz. Este foarte grăbit. Sau numai agitat, febril, nerăbdător să urce pe „Abisal"? Dacă cel puţin ar fi capabil să rezolve insolubila problemă a combustibilului. Turbează de furie că nu a izbutit să obţină de la Urun datele necesare.

Jaap striveşte pedala acceleratorului. Înseamnă că totuşi se grăbeşte. Nu, se poate preciza dacă ţine să ajungă la navă ori să pună o distanţă cit mai mare între el şi baracă, între el şi Urun, între el cel din baracă şi imaginea sa dintotdeauna despre sine.

E vina lui Urun. Atîta încăpăţînare! Ai zice: un erou, dacă ar apăra o cauză nobilă. Dar să nege la infinit, fără nici o dovadă, că el ar fi vinovatul, să afirme sus şi tare că nu el a sustras combustibilul, că nu ştie nimic de soarta lui!

Hopuri, zdruncinături. Jaap se clatină pe jeţul metalic. A neglijat să ocolească un buştean de peste un metru grosime. Să-l spulbere durează cîteva zecimi de secundă în plus, ceea ce duce la tulburarea ritmului de înaintare. Destul ca, în surescitarea lui, Jaap să-şi vîre unghiile în carne.

Urun cel atît de reţinut, elegant ca un aisberg, înmănuşat pînă şi sub duş, Urun îl priveşte cu pupile imense cum se apropie cu kaserul de tîmpla lui. Încet, hotărît.

O somaţie. Alta. Şi încă una.

Un pas. Mai aproape.

— Jaap, trebuie să înţelegi! Nu ştiu ce se petrece, dar atentatorul nu sînt eu!

Urun vorbeşte ca un robot de lux. Aşa vorbeau pe vremuri lorzii la curtea Angliei: „Domnule şambelan, Regina vă aşteaptă." „Vă mulţumesc, Sir. Voi încerca să n-o plictisesc prea mult pe Maiestatea Sa."

Arătătorul vibrează de mînie, de teamă, de neputinţă. Strîns lipit pe butonul

kaserului, apăsînd uşor, mereu mai aproape de punctul de declanşare a focului, vibrează. Ochii lui Urun, fixați pe degetul care își trădează slăbiciunea, par diformi, siniştri, dezgustători. Să şi-i întoarcă, să şi-i închidă!

Foc! O pîlpîire scurtă, aproape nevăzută. O infimă fracțiune de timp. Cîteva fire din cablul metalic s-au rupt ca nişte coarde. Urun a răcnit. Sau i s-a părut numai? Nu se poate şti, Jaap era prea concentrat asupra cablului, trebuia să-i bage lui Urun frica în oase, nu să-i facă rău, nu să-l ucidă, e necesar ca Urun să trăiască, să dea indicațiile vitale asupra combustibilului, iar apoi să-l însoțească, să urce alături de el pe tanchetă, să facă împreună drumul pînă la navă, să încarce combustibilul, să se îmbarce şi să întoarcă spatele capcanei ăsteia blestemate şi verzi.

Spaima lui Urun e insultătoare. Poate fiindcă e brutală. Cînd țipă, gura lui face o strîmbătură care o urîțeşte şi în aceste clipe e atît de hidos că îți provoacă remuşcări, nu se poate să nu te gîndeşti că e vina ta, că tu l-ai sluțit, că tu l-ai mutilat, că tu l-ai coborît din sferele sale.

E de la sine înțeles că asta jigneşte, irită, scoate din minți.

Doar nu vrei, n-ai vrut niciodată cu adevărat să-l distrugi. Reacția lui este însă atît de trivială că te murdăreşte, te umple de noroi, un noroi cît oceanele Terrei, asta te face să insişti, să apeşi mai tare pe trăgaci, să apropii mai mult arma de tîmpla lui Urun. Paralel, de undeva, din coşul pieptului, urcă, amară ca fierea, nevoia imperioasă de a şterge orice urmă a scenei oribile, de a şterge de pe fața pămîntului acestuia străin chipul schimonosit de groază, de a spulbera ochii ca două faruri supărătoare, glasul ca o sirenă care îți perforează creierii, de a le nimici!

Şi faptul că neagă orice vină, că încearcă să explice, că se zbuciumă, se roagă, imploră reprezintă o ofensă. Oricine în locul lui Jaap, oricine în această situație ar apleca pînă la pieptul lui Urun linia de foc a kaserului care taie cablul fir după fir, mergînd să se piardă aiurea, decupînd în dulapurile de metal figuri stranii, dînd foc efectelor uzate, combinezoanelor părăsite, căştilor inutile, deschizînd în perete ferestre neavenite, opere de artă ale unor alienați.

Dar nu Jaap. El e prea slab şi prea bun, prea omenos. I-a spus lui Urun ce gîndeşte despre el şi a plecat să-şi încerce norocul. Combustibilul nu poate fi prea departe de navă. E greu de transportat şi periculos. Cu flerul lui e imposibil să nu-l găsească, înainte!

Tancheta a suferit cîteva nu prea grave avarii, ar fi putut să lipsească, desigur, dacă s-ar fi concentrat ca lumea asupra conducerii, dar cine în locul lui n-ar fi întors pe dos? Cîteva devieri laterale în zone pe care jetul nu le-a defrişat au izbit vehiculul de arborii masivi, prea solizi ca să se resimtă. Alte greşeli de manevră l-au zguduit din temelii. Blindajele au început să zornăie amenințător, de parcă la fiecare pas tancheta ar sta să se desfacă în bucăți. Toate acestea sînt surse de enervare. Dar vine un moment în care tensiunea scade, iar simțurile reintră în matca firească. Jaap

respiră adînc, se spală de întreaga mizerie a zilei nenorocite lansînd o ghirlandă de înjurături orbitoare ca o rafală de artificii şi trece comanda pilotului automat.

A ajuns. Părăseşte tancheta, care arată destul de jalnic, şi examinează nava. E la fel de impunătoare ca întotdeauna. Masivă. Solidă. O maşină de încredere. Respiră uşurat.

Animat de o nouă speranță, trece la studierea luminişului, în principiu, prin roca topită de bomba inițială nu se poate pătrunde fără mijloace potrivite. Exclus ca Urun să fi dispus de ele şi de răgazul necesar pentru a le folosi. Jaap cercetează totuşi. Dar parchetul negru al poienii e neatins.

Perfect. Urmează liziera. Linia de centură ar fi un loc foarte nimerit pentru a ascunde cîteva containere nu prea mari. Jaap le cunoaşte la perfecție forma, de aceea căutarea merge rapid. Liziera e curată. Nici o movilă suspectă, nici o groapă, nici un tufiş.

Demoralizant. Stă pe gînduri cîteva clipe, descumpănit, apoi revine cu privirea la silueta robustă a navei. Se îndreaptă spre ea. Urcă cele cîteva trepte. Apropie mîna de orificiul minuscul al „portarului". Sasul se deschide. Pătrunde în cilindrul elipsoidal, atît de familiar.

Interiorul navei este reconfortant. Ah, barăcile cosmice, caricaturi ale vieții simple, confortul sportiv, explorările vane pe planete pustii! Sublim c numai zborul însuşi. Cine are tupeul să vadă în vehiculul astral un simplu mijloc de locomoție nu e numai stupid, e orb!

Jaap face ocolul navei. Trece din cabină în cabină. Pretutindeni în spațiul prelucrat de un design pe cît de rațional pe atît de abstract a rămas impregnat, printr-o inexplicabilă magie, ceva din personalitatea celor care au trăit aici. Mormanele de înregistrări ale lui Neal, romanele lui Peir, uneltele de gră-dinărie ale lui Vrala formează un fel de naturi moarte criptice care îşi rezumă stăpînul. Pînă şi cabinele lui Urun şi Ainen, identice şi aproape în starea în care s-au născut pe ecranul proiectantului, sînt nude fiecare în felul ei.

Numai propria sa cabină îi pare pustie. Normal. Aici s-a desfăşurat vreme lungă întreaga lui existență. Contrastul e prea mare ca să nu-l tulbure.

Cabina de comandă, sălile de maşini sînt dezolante în părăsirea lor. Trece cu îndemînare prin îngustele spații de vizitare spre motoarele în al căror sunet citea cu atîta precizie. Strînge pumnii: aceste instalații vor porni iarăşi, de-ar fi să scotocească sub fiecare arbore de pe Aixa!

Se instalează în fotoliul pilotului. În față, Un perete: aparatura de control. Cadrane de cele mai originale forme, dimensiuni şi culori, înconjurînd ecranele al căror limbaj îl cunoaşte la perfecție.

Apasă un buton.

— Ce e nou pe „Abisal"? întreabă. Computerul dă un raport succint şi doct asupra stării navei. Ce ar zice oare dacă ar fi capabil să priceapă că turuiala lui monotonă şi seacă face ca inima lui Jaap să bată mai repede?

În decursul trecerii sale în revistă nu a omis absența combustibilului. Asta este. Jaap se ridică. Trebuie să încheie cele începute. Să le încheie învingător. Să readucă nava în posesia facultăților ei şi apoi să facă ceea ce fac toți băieții atunci cînd ceva nu e reuşeşte: să se întoarcă acasă.

A revenit în poiană. Nici o schimbare. Numai soarele, care a început să coboare spre apus. Nu o vreme de pierdut. Jaap respiră adînc şi priveşte în jur. Se simte tînăr, integru, puternic, lucid. Înzestrări cărora nimic nu li se poate împotrivi.

Avansează cîțiva paşi în pădure. Va face un cerc la doi-trei metri de lizieră, altul la doi-trei mai departe şi iarăşi, şi iarăşi, pînă va găsi containerele.

Înainte de a încheia primul cerc se simte obosit. „Nu se poate" — îşi spune, dar îşi aduce aminte că în urmă are o zi grea. Iar căutarea merge mai încet decît era de sperat. Jaap revine la tanchetă, pune în funcțiune motorul, intră în pădure şi începe să taie un drum circular după altul. Codrul este spulberat felie cu felie, metodic, atent, cu grijă, ai zice cu duioşie. Containerele nu apar, se ascund, sînt undeva prin preajmă, nu se poate altfel, o ştie, o simte, dar ele, în perfidia lor, se trag înapoi din fața lui Jaap, se tîrăsc la o parte, îşi schimbă locul, trişează. Nu e bine ce fac. Nu e bine că încearcă să se sustragă de la datoria lor firească. Nu e bine că se opun lui Jaap, care a învățat ceva pe Aixa, nu a făcut degeaba drumul pînă aici, a învățat să fie necruțător, să nu cedeze, să insiste pînă în pînzele albe, să forțeze victoria, s-o smulgă, la nevoie să ucidă pentru ea, dar în final să fie a lui! Va doborî astfel, dacă e nevoie, cerc după cerc, toată pădurea, va curăța Aixa de pădure ca pe un măr de coajă şi, chiar dacă ceea ce caută se găseşte pe ultimul metru de verdeață, tot îl va afla!

Cînd a apărut oare în fața lui? Jaap îşi apropie fruntea de ambrazură, în vreme ce frînează dur. Fruntea se izbeşte pe muchea metalică, dureros, dar Jaap nu dă atenție. În fața lui, pe fundalul pădurii în continuă regenerare, inepuizabilă, proteică, e Stracco.

— Eşti chiar tu, omule, sau e umbra ta? strigă, ca odată Peir, dar Stracco nu-l poate auzi.

Cum stă nemişcat în drumul tanchetei, imprecis desenat sub lumina voalată de coroanele arborilor, în prima clipă nu se poate desluşi dacă apariția e o ființă în carne şi oase ori un spirit.

Jaap nu ştie ce e frica, a dovedit-o chiar astăzi, apoi Jaap a ținut la Stracco, nu s-a numărat şi el printre cei care l-au salvat? Stracco nu-i e străin, nu-i e indiferent, soarta lui îl interesează în gradul cel mai înalt.

Coboară din tanchetă şi se îndreaptă către Stracco, întinde o mînă spre el, îl atinge:

— Ei, ce te bagi, omule, în fața maşinii? Cît pe ce să te fac una cu tocătura asta.

— Dar tu? întreabă Stracco.

E cel mai autentic Stracco, într-o formă excelentă, poate puțin cam tras la față, cam solemn, dar cînd a fost slăbănogul exuberant?

— Pe naiba, ce să caut? Combustibilul pe care l-a dus de pe navă mişelul de Urun.

— Aşa? spuse Stracco. Desigur, combustibilul. Combustibilul.

— Nu cumva eşti la curent? Ei, te pomeneşti că de asta ai dispărut ieri de lîngă „sfîrleaza" lui Neal. Cred şi eu! Asta a fost! Am ghicit? Ai pornit-o încoace să cauți combustibilul şi s-o ştergi! Mizerabile! Am ghicit? Spune drept? Am ghicit sau nu? Ba nu, lasă asta, spune-mi dacă ai găsit containerele. Le-ai găsit, nu-i aşa? Unde erau? Unde sînt? Le-ai pus la loc sigur? Unde puteai să le pui?! Stracco, trebuie să-mi spui totul! Îmi spui? Promiți? Bietul Urun, chiar dacă mi-ar fi spus, ar fi fost inutil! Degeaba l-am mai necăjit. Am pierdut atîta vreme! Încă puțin şi ai fi plecat! Te-ai fi dus şi ne-ai fi lăsat aici! Singuri pe Aixa! Ah, atunci containerele trebuie să fi fost, trebuie să fie, sînt pe navă, sînt la locul lor, iar nava e gata de drum! Să mergem! Să fugim!

Cu părul vîlvoi, cu paşii împleticiți, Jaap porneşte alergînd spre nava al cărei creştet abia se zăreşte dincolo de grămezile de retezaturi cît omul. Singură tancheta ar putea să se descurce, dar Jaap e prea excitat ca să aleagă o cale ocolită, nu mai suportă decît drumul direct — cu orice risc şi cu orice preț linia dreaptă!

După doi paşi e la pămînt, zbătîndu-se, gîfîind şi strigînd cuvinte neînțelese.

Stracco se apropie de el. Se apleacă, îngenunche alături de Jaap, îi pune mîna pe frunte. Jaap se cutremură, ca şi cum l-ar atinge o palmă de foc sau o compresă înghețată, dar nu o poate îndepărta, mîna îi mîngîie fruntea cu mişcări monotone, hipnotice, şi Jaap se linişteşte, zbuciumul încetează, tremurul dispare. Omul cade într-o pace adîncă şi netulburată. De pe solul presărat cu o ploaie de aşchii şi frunze unde s-a rostogolit Jaap, vîrful navei nu se mai vede.

Va URMA.....

.

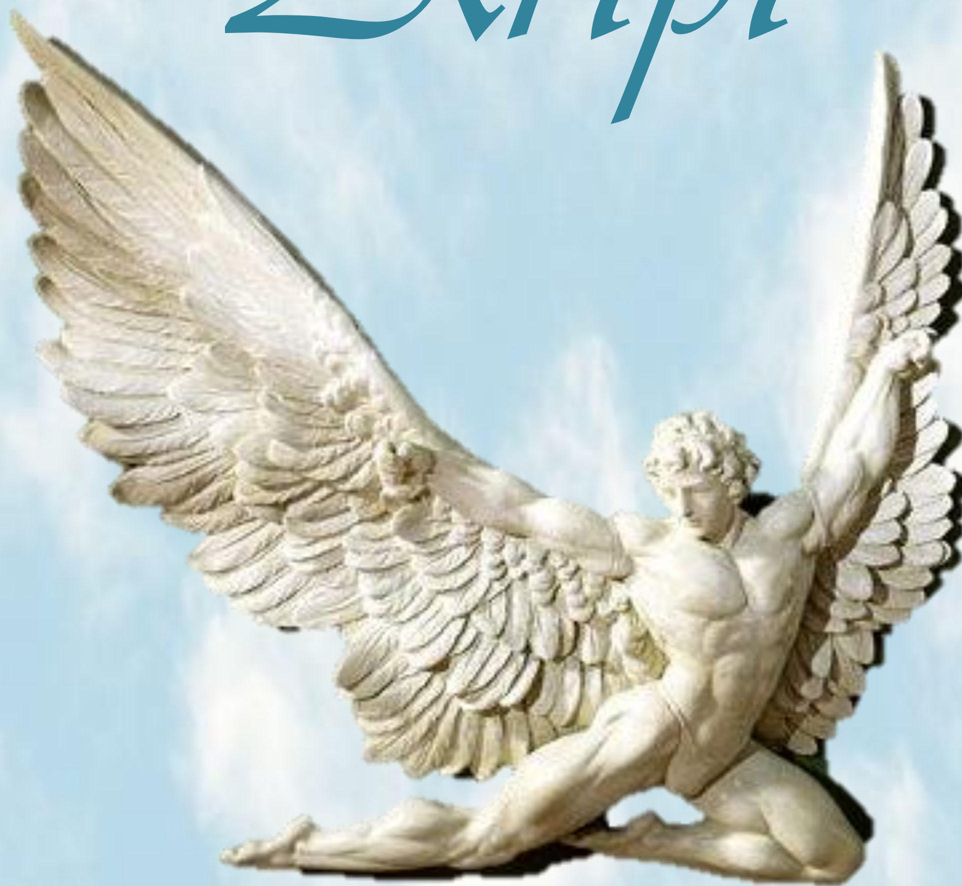
„Zbor pentru a-mi elibera mintea de tirania lucrurilor mărunte”

Antoine de Saint-Exupéry

„Poate fi descrisă în cuvinte magia zborului ? Nu cred !”

Michael Parfit

Aripi

„...pământul nu este în nici un fel pus în față cu cerul înghețat din care coboară avioanele noastre. E simplu, altceva.

Nu se pot alătura, cerul din care venim şi pământul pe care călcăm, şi asta naşte surd, dureros, înăbuşit, o nelinişte numai de noi ştiută...”

Doru Davidovici

„Piloții îşi marchează viața după numărul de ore de zbor... orice alt fel de timp nu este demn de remarcat.”

Michael Parfit

Ladmiss Andreescu

Pilot de vânătoare

Toată treaba : picajul, cu rasmut, cu cabraj cu tot, plus o refulare a tot ce era rațional în el, ținea cîteva secunde. În secundele astea omul aproape că înceta să mai judece. Instinctul din el lucra dumnezeieşte; trăgea cu toate cele patru mitraliere în jumelaj şi, cînd se arăta în colimator vreun tun antiaerian, nu pregeta să scuipe şi două-trei sau chiar mai multe proiectile. Era uimitoare precizia ! Cele mai minuțioase calcule balistice nu ar fi dus la un rezultat mai bun. Cînd avea timp, trebuia să recunoască uluit că instinctul ăsta nărăvaş şi primar, care nu se prea supunea unui control cerebral cert, potrivea lucrurile mult mai bine decît... gîndul. Dar se înverşuna să-şi spună că totuşi gîndul, — gîndirea este elementul de substanță care-i dictează gesturile, tresăririle, calmul sau nebunia. La capul şoselei, undeva, departe la mulți kilometri, trăgea o ranversare direct din cabraj şi pica exact pe ruta trasată de avionul cap al celulei. Gîndire ? Instinct ? Mai avea totuşi vreme să se întrebe năucit, mai bine zis beat de viteză şi de înălțime. După el țîşnea şi adjutantul. Parcă erau legați cu ață L. Virau larg şi sus, ca să treacă dincolo de bariera obuzelor pornite probabil, împotriva lor, de jos... Apoi, în fir indian — ca pieile roşii din cărțile cu vestul sălbatic ale lui Karl May — tocau din nou şoseaua dinspre sud-est la deal, printre munții ăştia înalți şi păduroşi, de-a lungul unei văi înguste, de la Lucenec spre Zvolen şi mai sus, spre Banskă-Bystrica.

— Cabrăm, 283... Auzi ?

Glasul zgîriat în cască îl ținea ancorat în realitatea imediată, instantanee :

— Aud, domnule locotenent, aud... Dar v-am mai spus. mă cam zăpăcesc numerele astea... Eu, 283, Popescu-Țîță... 284... Pînă la urmă, n-o să rruai ştiu care-s eu, care Țîță... Am şi început să le încurc... Şi eu țin la personalitatea mea. De altfel, şi Popescu-Țîță ține... Nu e posibilă o confundare şi nu am ac cepta nici măcar o confuzie...

— Şi eu... şi eu mă-ncurc în numere, auzi şi confirmă adjutantul aviator Nicolae Popescu-Țîță, de undeva din cerul lui.

— Ei bine, vorbi onctuos locotenentul, cabrăm Marinescule.

— Am cabrat... Parcă-mi prind în brațe întreaga ființă ; e ceva, cum să spun ? Impunător, cu nume : Marinescu. Şi dacă-mi mai adăugați şi anexa pseudonimică, sînt complet eu : Marinescu-Tun ! cu ochi, cu urechi, cu cizmie, cu cască şi, la antebrațul stîng, cu numărul cazon de ordine...

— Nu mai îndruga şi aliniază-te în formație... Simte aripa.

— Asta fac, trăiți !

Comandantul celulei verifică aruncînd o privire fulgerată spre stingă : da, era acolo, aripă lingă aripă. Flutură prietenos mîna dreaptă şi vorbi :

— Şi adjutantul ! ?

— Aici, pe dreapta, a cote… rîse în laringofon cel numit pe grad.

— Ce-ţi arde de rîs camarade ? îl bruftului locotenentul.

— Ce, o să plîng ? îndrăzni. Apoi adăugă explicativ : rîd de ăia… Fugeau ca iepurii, pierduţi de-a buşilea prin şanţuri. Era ceva tragicomic…

— Ei, lasă…

Sublocotenentul aviator Marinescu-Tun verifică altimetrul. Cabrau în formaţie strînsă, ca la miting. Era o înălţare imaterială, o ţîşnire ca şi cînd s-ar fi catapultat în vid, undeva, spre un punct pe care trebuia să-l atingă dar care aluneca năstruşnic în hăuri, asemeni flăcărilor de pe comori în nopţile cu poveşti ale copilăriei. Senzaţia era euforică şi strivea sentimentul de autoconservare, se simţea imponderabil…

— Treceţi în fir… auziră în cască şi sublocotenentul şi adjutantul.

Toţi or avea sentimentul ăsta de descătuşare, de eliberare din chinga gravitaţională ? Cei doi degajau : unul pe stînga, altul pe dreapta, apoi se aliniară.

Vitezometrul îşi tremura acul în jurul lui 600… Trăiau abstractizarea spaţiului, simţeau cum forma aerodinamică devine o făurire statuară pe lîngă care fileurile de aer alunecau imateriale.

Luară din nou şoseaua, de-a lungul. Se aşternea ca un covor fastuos în sala de recepţie a unui palat imperial, dar pe el mişunau, înspăimîntate, popoarele secolului XX, asudate şi epuizate. Locotenentul gîndea grandilocvent şi uluit. Din capul celulei, scutură uşor eleroanele — semnul lor — apoi pică aproape vertical, ca un uliu prădalnic peste un cîrd de pui neajutoraţi. Gloanţe trasoare îl primiră. N-ar trebui… E riscant, fierbea în el sublocotenentul, dar la rîndu-i procedă la fel, pentru că ideea că poate fi uliu îl năpădi, sau poate numai pentru că trebuia… După el, Popescu-Ţîţă parcă mai val-vîrtej ca ei. Jos, zburătăciţi, oamenii fugeau ca iepurii, pe de lături sau, mai departe, în ierburile şi tufişurile coastelor care coborau din piscuri cu pădurile. De aci, de sus, văzuţi printre rafale de gloanţe, păreau jefuiţi de haina mîndriei de a fi om. Erau fiare, erau sălbăticiuni hăituite. Şi totuşi ei, cei de sus, măturau şoseaua — covorul imperial imaginar — cu rafale lungi. Şi fiecare glonţ purta în vîrf o părticică de moarte… Cei de jos cădeau, maşini incendiate explodau, cai înnebuniţi de urletele cerului rupeau hamuri, se smulgeau din hăţuri, goneau turbaţi, părăsiţi de oameni acolo, în colbul alb şi trist al covorului imperial pe care asudau popoarele acestui secol…

— Straşnic ! zbieră în laringofon adjutantul. Nişte rafale… ţîţă ! îşi pomeni cu entuziasm porecla, aruncînd-o în eter ca pe o sfidare.

— Da, straşnic ! gîndi dezarmat şi filozof sublocotenentul.

— Ţîţă, ţîţă, dar parcă nu se mai simte antiaeriana, observă comandantul celulei, plin de sentimentul responsabilităţii. Asta înseamnă…

— Vînătoare ! îi luă vorba sublocotenentul, zgîlţîit de idee. Şi înseamnă luptă. Luptă, domnule locotenent !

— Mda, oftă comandantul.

Regula deci nu se dezminţea : au tăcut tunurile, apare vînătoarea… Şi avioanele cu cruci negre fură peste ei.

Ne-au prins în cabraj, se înfurie adjutantul. Erau încă în fir indian. Un Me-u se repezi năbădăios, ca un mînz neînvăţat şi prin urmare neştiutor, spre ultimul vînător al celulei. Dar îl primiră toţi trei, cu porţii bune de gloanţe pornite, jumelat, în cuadruplu aliniament din fiecare IAR-eu. Poate că pilotul de dincolo a simţit la timp că pierde

avantajul, poate că a fost numai norocul, pentru că se prăbuşi într-o vrilă derutantă, pînă aproape de pămînt. Îl credeau pierdut, cînd a redresat. Cabra departe de mitralierele lor şi de primejdie undeva spre nord. Locotenentul nu-l pierdea din ochi cu un amestec de ciudă şi de bucurie. Îi era ciudă că îl scăpaseră, se bucura că totuşi scăpase.

— Văzuşi, mă, Ţîţă, ce a dracului figură făcu ăla ? se miră sublocotenentul. Marinescu-Tun nu putea să înțeleagă cum de se fofilase fascistul.

— Păi, dară...

Ceilalți vînători duşmani, patru sau cinci, erau mult îndepărtați pe dreapta, deasupra munților şi o vreme se păstrară în espectativă. Ne dau tîrcoale ca lupii în jurul stînei, gîndi adjutantul.

— Or să ne atace don'... îşi exterioriză gîndul în laringofon, uitînd de cod şi de cifrele lui. Au şi distanță şi înălțime...

— Păi eu ce vreau ? Țineți cap compas S.S.N.

— Adică după dumneavoastră...

— Ai ghicit Popescule, ai ghicit, nu-l lăsă să termine.

Avioanele duşmane căutau să-i încercuiască, — erau mai multe, dar la viteză nu le erau superioare şi nici mai maniabile nu erau. Le cunoaşteau ei bine Me-urile astea...

Celula lua înălțime. Acest drac de Dan Vîrjan ştia el bine ce are de făcut. Ceilalți țineau firul cu strictețe. Îşi verificau viteza şi pipăiau cu religiozitate declanşatoarele mitralierelor. Hitleriştii trecură pe lîngă ei şi-i salutară cu o salvă inutilă, parcă fricoşi şi grăbiți să scape de o obligație. Nu răspunse decît adjutantul, mai puțin calm parcă decît ceilalți. Dar Vîrjan nu uita nici continuarea misiunii deasupra solului şi în secundele următoare, sub celulă, apăru şoseaua, cu coloanele ei în retragere descumpănită. Erau jos, aceleaşi maşini, blindate unele din ele, cele mai multe camioane şi camionete Henschel, pline cu trupă, tunuri hipo, autotunuri de toate felurile : mortiere, tunuri grele, tunuri de cîmp, tunuri antitanc, tunuri de munte, cu chesoanele lor hodorogite, pline cu muniție, multe din ele cu pneurile dezumflate... Fugeau de-a lungul şoselei pe trei coloane : în dreapta hipo, la mijloc şi la stînga, moto...

— Atenție Tunule, porunci locotenentul cu toată autoritatea lui de comandant necontestat al celulei, atenție Ţîţă... picăm...

— Dar ăi de sus ? vru să ştie adjutantul.

— Dă-i în mă-sa... Pînă se trezesc ei, pînă ranversează, pînă mai fac nişte manevre, noi am terminat treaba... Dați-i brînci...

— Gata, răspunse la ordin sublocotenentul... Avem distanță, constantă cu strategie.

Undeva jos Me-ul dispersat de ai lui, redresase şi ținea clinii munților, rătăcit, îl uitaseră. Nici nu-l mai zăreau. Se pierduse în galbenul-cenuşiu al pădurilor pălite de brumele toamnei. Sus, ceilalți patru sau cinci — patru ? cinci ? cîți or fi ? se îndîrji să-i numere adjutantul, fără prea mare izbîndă, că jucau ca dracii-n cosoroaba cerului — se regrupau, îşi transmiteau pe limiba lor dispoziții de luptă într-un vocabular circumstanțial, secret, pe care cei trei din celulă îl prindeau pe unde, il înregistrau, dar nu-l puteau descifra.

— Eşti atent Ţîţă ?

— Sînt.

— Pricepi ceva

— Nimic don'locotenent. Cu nemțeasca mea...

— Dar tu Marinescule ?

— Aud ceva. Au ei ceva de gînd.

— Noi să le luăm piuitul.

— Să li-l luăm.

— Asta-i.

— Gata ! Peste ei... În fir... ordonă locotenentul... Cu toate armele de bord...

Aveau înălţime şi acum picau fulgerat peste formaţia cu cruci negre care, şi ea, era în atac. Nu se lăsau, ai dracului... Fură nişte răpăieli de mitralieră năucitoare.

— L-am atins ! urlă adjutantul.

— Donnerwetter ! şi ceva cu Gott, auziră-n receptor glasul celui lovit. Apoi nişte cuvinte convenţionale, neinteligibile, cu cheie. Şi văzură Me-ul alunecînd pe un tobogan imens şi invizibil, într-un picaj necontrolat.

— Amin ! hotărî sublocotenentul.

— Ce-ai spus ?

Ce să spui ? Cuvînt creştinesc... Tradus pentru laici ar însemna : Ăsta-i pe geantă !

În următoarele trei secunde atacul era gata şi firul indian se topea într-un nor ca într-o ocrotire. Se soldase cu o victorie sigură, în orice caz... Ţîţă zicea că-i a lui victoria... Ceilalţi doi reflectau cu admiraţie şi cu un pic de invidie : asta se va vedea. Ce să se mai vadă, că s-a văzut... E-a lui şi gata... îndîrjirea era prea fierbinte pentru ca problema asta să le mai stea în cap. Ceilalţi erau pe aproape şi lupta continua. În clipa aceea apăru la marginea norului şi deasupra lui, ca un înger ieşit să ia aer, la plimbare, în grădinile lui Dumnezeu, Me-ul pierdut din ochi pe deasupra pădurilor.

Nimerise din greşeală ? Cu intenţie ? Era greu de spus. Existenţa lui era o certitudine. Şi de asta s-au convins fulgerător cei trei piloţi ai celulei. Me-ul nu stătu pe gînduri şi, mai de voie, mai de nevoie, îi luă de jos în sus într-o rafală ilogică, lipsită de orice simţ tactic. Dă-l încolo de Friţ ! Ăsta-i atac ? reflectă sublocotenentul. A tras de frică... Dar ce se-ntîmplă ? Un S. O. S. aruncat în cer cam sibilic, parcă timid... ce se-ntîmplă ? Îngerii înomeniţi se clatină? Flăcările pămîntului sînt acum în cer şi ei, toţi, în flăcări... Comandantul celulei trebuie să vadă, să ştie... Pe dreapta, puţin înapoi, Marinescu-Tun arată bine ; ăsta ştie să se proporţionalizeze : atîta spirit, atîta trup... Dar pe stînga, da pe stînga, Popescu parcă se clatină...

— Ce-i, Popescule ?

— Mi-e ruşine...

— Ce-i mă, nu mai vorbi-n dodii.

— Nu mi-i la-ndemînă... Nu-i prea bine...

— Eşti rănit?

— Asta nu. Dar avionul... Nu-mi dau seama bine, dar cred că un glonţ a lovit, poate „nuca" palonierului, poate axa... că nu mai răspunde la comandă... E ceva, ca o boală de inimă omenească.

— Ţine numai cu profundorul şi cu eleroanele. Zi-i un picaj subţire... Cum ajungi dincolo de linii, la ai noştri, pui avionul cum o fi...

— Aşa şi fac, dar numai s-ajung...

Cei de la comandament urmăreau lupta, fiecare galopînd în el, înfierbîn-taţi toţi, pîndind cu sufletul la gură.

Erau în păr, „pe undă" : dispecer, grup, flotilă... Chiar şi comandantul... Ptiu !... Fir-ar mama lui a dracu de palonier ! se înfurie adjutantul. Tocmai acum, taman după victorie... Şi cum l-a găsit glonţul exact unde nu trebuia... Ax, nucă... Se apropie de sol, oricît ar fi încercat el să planeze. Şi-l prinsese şi fără plafon... Era mult în spatele liniilor duşmane : se vedeau infanterişti, tunari, tanchişti, poliţie secretă SS... I se încreţi pielea pe şira spinării. Cercetă terenul. Şoseaua plină cu trupe şi coloane în retragere. Alături, o apă

curgătoare, un rîu de munte repede şi nu prea mare, munte păduros în dreapta, munte păduros în stînga... Spre nord-vest o limbă de pămînt neted, un loc de fîn sau cam aşa ceva. Era tot ce se găsea mai bun pe valea asta de iad subit. Un pic înclinat spre rîu, dar în lipsa unui teren mai bun, trebui să-şi spună că e acceptabil.

— Atenție 284, aici comanda... Mă auzi ?

— Da, aud. Ordonați!... Ce-or rnai fi vrînd şi ăştia, cînd eu abia îmi trag sufletul ? gîndi.

— Cauți teren.

— Am căutat.

— Ai găsit ?

— Aproximativ, da...

— Ce-i aia, aproximativ ?

— Terenul.

— Pui avionul cum poți şi aştepți... Dacă nu-mi spunea el, nu ştiam că în asemenea situație o să pun avionul altfel de cum pot... Dar auzi în cască : Celula V, atenție !... Asta era celula lui. Ciuli urechile, dar cu ochii era pe limba de pămînt care-o să-i folosească drept aerodrom, îşi pipăi, alături, pistolul... N-or să pună mîna pe el cu una cu două...

Auzi mai departe : 314 şi 263 atacă la sol orice deplasare a inamicului dinspre şosea spre avion... îl urmăriți ?

— Da, îl urmărim, răspunse locotenentul Vîrjan.

— Celula R...

Popescu-Țîță era cu toate undele herțiene în urechi.

— Da, R...

— Treci şi întăreşte pe V.

„De ce le-o fi teamă că hitleriştii or să mă împuşte acum, cînd aterizînd în liniile lor, au tot interesul să le cad viu în miîini ? Cei de la comandament nu-s serioşi".

Am înțeles. Era glasul căpitanului Cristescu Romulus care comanda pe R.

— Ai înțeles, 213 ?

— Da.

— 318, eşti în temă ?

— În temă, da...

Va să zică, identifică Popescu-Țîță, 213 înseamnă adjutantul şef Goga Istrate, 318 adjutantul teterist Blezu George. Se simți întărit în gînd, în faptă, în spirit : ăştia la manşe sînt ca leii... Dar nici eu n-o să mă las, o, nu... înțelegea că-l protejează, dar nu-l vedea, n-avea elemente să vadă, pentru ce ? Pînă cînd ? Pînă la aterizare poate... Şi apoi ?...

La comandament sosise, nici cu un ceas mai înainte, un Fissler curier. Pilot, o femeie : Doina Nădejde, cunoscută ca un cal breaz în toată aviația, în toată România şi dincolo de ea, de pe la mitinguri, unde băga-n răcori pe toți cu acrobațiile ei. Era un pumn de femeie, s-o bagi într-un buzunar de salopetă. Abia ajungea cu picioarele brățările palonierului. Dar în ea se aflau depozitate tone de viață, de voie bună, de curaj. Vorbi cristalin, cert:

— Domnule comandor îmi dați voie să decolez ?

— Stai un pic. Ce-i graba asta ? Apoi în gînd : Şi-a îndeplinit misiunea şi vrea s-o întindă... Femeia-i tot femeie ; eu sînt pe jar şi ea se gîndeşte la casă...

— Să-ncerc o aterizare lîngă avionul lovit ?

Comandorul nu se aştepta. O privi cu un amestec de uimire şi ironie. Ea continuă :

— Ştiți, *Fissler*-ul cere teren scurt şi eu... eu bănuiesc ce intenționați... E mai potrivit un *Fissler* decît *Set*-ul sau *Fleet*-ul flotilei...

— Mda, ştiu... Dar nu-i chiar ca la miting... Vezi că... piloții...

— Înţeleg, vorbi fata înţepat. Dar şi eu sînt pilot...

— Ei, asta-i acum, fetiţo ! Dar nu se pune problema aşa... Ce faci, 284 ? întrebă în microfon.

— Încerc aterizarea.

— Eu, totuşi, vă cer permisiunea să decolez... .)

— În fond, spuse comandorul, piloţii mei sînt cavaleri. Şi, către comandantul grupului : are dreptate. Se intoarse spre ea. Era pentru prima dată cînd o privea în faţă. Avea ochi scînteietori. Ai fetei erau senini, rîzători. Îi vorbi iabraş: Dă-i drumul... Să-mi vii cu el în dinţi... Şi iarăşi în microfon : Raportează, 284.

— Am redus motorul...

Popescu cerceta limba de pămînt neted. Acul vitezometrului aluneca spre stînga: 400... 350... 320... Nişte infanterişti îl pîndeau. Îi văzu în fulgerarea trecerii. Se înfurie şi repezi cum putu — unghiul nu era cel mai potrivit, nu era de loc potrivit — o rafală lungă cu toate armele de la bord... Cei de jos, tot în fulgerarea trecerii, dispărură în nişte tufe sau cam aşa ceva. Altimetrul şi el tot pe stînga : 1300... 1200... 800... 500... 300... Locul de fîn venea spre el vibrîndu-şi verdeaţa pălită de brume... Hitleriştii de pe şosea îi urmăreau evoluţiile. La început se aşteptaseră la un atac : căutau locuri de adăpostire. Apoi din ce în ce mai puţin contrariaţi, începeau să priceapă că nu e în regulă ceva la avionul ăsta, întrezăreau sensul acestei dezordonate coborîri. Pînă la urmă erau convinşi că trebuie să le pice-n palmă ca un măr copt, fără vreun efort mai de ispravă din parte-le... S-o creadă ei, îşi zise bărbăteşte pilotul. Încercă un viraj pe care îl încropi din eleroane şi pro-fundor; direcţia era moartă. Îi reuşi aşa, bătrîneşte. Reduse motorul şi se pregăti să înfrunte un pământ necunoscut şi neprieten. Luă fîşia verde brumată, plană de-a lungul, recunoscîndo. Cabră. Ţinea manşa strîns, cu braţele relaxate totuşi, ca pe singurul punct de sprijin posibil, gata de orice mişcare potrivită împrejurărilor. Mîinile îi lucrau aproape automat. Dar palonierul... palonierul... Picioarele i se înţepeniseră în brăţări şi pipăiau singura poziţie admisă de defecţiunea comenzii paralizate, ca pe o rană omenească, cu grijă, cu teamă chiar.

— Am virat. Am intrat în picaj, auziră cei de la comandă. Auziră şi piloţii de sus. Erau pregătiţi să măture terenul dintre şosea, rîul de alături şi aerodromul ad-hoc.

— Ce faci 314 ? Glasul comandorului vibra cu undele.

— Am să aterizez...

Cei de sus, şi amici şi inamici, urmăreau manevrele cu pumnii încleştaţi pe brăţările manşelor.

— Perfect ! Raportează ! Ţine legătura ! Spune tot ce se-ntîmplă cu tine !

— Prea bine.

Uniformele hitleriste de jos începură să se agite şi să alerge spre locul unde avionul trebuia să ia contact cu pămîntul. Locotenentul Vîrjan cu cei din celula R hotărîră un atac substanţial şi frontal în linia Me-urilor ca să se degajeze de ele. Acestea urmăreau fazele şi glisau „strategic" înapoia aliniamentelor hitleriste. Îl şi executară, nici nu ştii cînd, la viteza lor şi la puţinătatea secundelor disponibile. În cască auzeau pe Popescu-Ţîţă raportînd :

— Pun avionul oricum. Nici nu mai pot vira şi nici înălţime nu mai am. Terenul e îngust... risc... dar cu frîna...

— Pune-l ! auziră aprobarea.

Ţîţă intră pe linia de pămînt salvatoare. Cabra puţin, ca la capace, ca să prindă o uşoară pierdere de viteză — frînarea începea din aer — şi puse avionul pe trei puncte, la capătul terenului. Rulă, frînă, opri şi raportă :

— Am aterizat aproape normal. Văzu cum dinspre şosea năvăleau uniformele infanteriştilor nemţi. Continua să raporteze : Sînt atacat de nişte infanterişti...

Auzi glasul hotărît al comandorului:

— Celulele R şi V, atac la sol cu toate armele de bord !

— Executăm, răspunse căpitanul Cristescu.

Şi în aceleaşi clipe adjutantul văzu cum cele cinci IAR-euri picau peste hitlerişti, sburătâcindu-i.

La comandament, Doina Nădejde primise aprobarea şi acum Fissler-ul ei decola nervos ca un pur sînge aflat pe un hipodrom, la potou, în ziua marelui premiu.

— A plecat, şopti cineva comandorului.

— Perfect ! răspunse acesta nu fără o strîngere de inimă. Apoi la microfon: R şi V continuă atacul la sol, ţinînd terenul între şosea şi rîu. Nici un hitlerist să nu treacă apa. Îi ţineţi la distanţă pînă la noi dispoziţii... 284 recepţionezi ?... Nu primi răspuns. 284, Popescule, mă auzi ? trecu el peste cifru. Mai trecură cîteva lungi şi grele secunde: Popeseu-Ţîţă... 284...

— Ordonaţi ! răspunse în sfîrşit adjutantul.

Toţi răsuflară uşuraţi.

— Unde-mi umbli, domnule ?

— Trag în mine dom'... Mi-am căutat un adăpost...

— Aşa ?... Bi... bi... bi... bine, se bîlbîi pentru prima dată în cariera lui comandorul. Foarte bine... Vezi că trebuie să sosească un Fissler[1].

A, asta era, se învioră adjutantul. D-aia îl protejează ei în felul ăsta cu vînătoarea ! Viaţa începea din nou să aibă sensurile ei... se va ţine cu dinţii de ea... Merită...

— Dacă poţi, vorbea comandorul, semnalizează-i... Va ateriza lingă tine... Dai foc la avion... Iei hărţile; nu uita ! şi treci în Fissler. Decolarea sub protecţia vînătorilor... În mintea adjutantului aviator Popescu-Ţîţă comandorul lua proporţii imense, napoleoniene... Era cel mai formidabil comandant de flotilă din lume. Sări din carlingă. Ştia bine ce are de făcut şi era ambiţia lui să fie la înălţime. IAR-eurile împrăştiau pe cei ce ar fi încercat să înainteze spre el. Practic, nu era imposibil dar trebuia o bună doză de curaj şi, la fasciştii ăştia pe drojdie şi în derută se pare că nu se mai găseşte aşa ceva, cugetă pilotul. Se furişă de-a buşilea, că îi mai şuiera cîte un glonţ pe la urechi : gloanţe izolate se află unde nici cu gîndul nu gîndeşti... Şi apoi, mai ştii ? Poate îl avertizau să se predea, sau voiau să-l intimideze... Cînd fu lîngă avion, se ridică zvelt, cu risc, pe plan, luă porthartul, pistolul şi nu uită nici mascota : un maimuţoi colorat puternic cu puf galben şi gri cu mult roşu sub coadă... Cei din şosea încercau o năvală. Un ofiţer zbiera la ei şi se agita ca-ntr-un dans american. Dar IAR-eurile picară din nou peste ei şi-i fulgerară cu toate focurile aflate la îndemînă. Trăgeau şi ei, de jos în sus, cu arme, cu automate şi chiar cu nişte mitraliere aflate pe armăturile metalice ale unor autocamioane care, poate, serveau la transportul trupelor, dar care, acum, erau golite de conţinutul lor omenesc... Oamenii se aflau împrăştiaţi şi ascunşi sub fel de fel de

[1] Corect : Fieseler Fi 156 Storch – avion german în WW II, cu excelente performante STOL (decolare/aterizare scurte)

camuflaje. În zonă nu era artileria antiaeriană care se afla presărată pe kilometri mulți de-a lungul şoselei. Mai greu fu cînd un Me-u, care se ținea scai de celulele care-l protejau, se repezi asupra lui. Crezu că-l va mitralia, dar pilotul vru să ştie ce-i cu avionul doborît probabil de el. Desigur fu mulțumit de ceea ce constată — un avion inamic căzut în liniile lor putea fi o pradă certă şi o cruce de cavaler — pentru că, o dată cabrat, nu se mai întoarse. Dacă ar fi ştiut el ce se pregătea aici, nu l-ar fi iertat... Secundele treceau greu, al naibii de greu... Erau imense în aşteptarea lui înfrigurată. Şi totuşi nu avea altceva de făcut decît să asiste neputincios la caruselul IAR-eurilor, la încercările disperate ale Me-urilor — acum se vedeau numai trei — de a-i îndepărta pe vînătorii noştri şi... să aştepte. Să aştepte exasperat, înfrigurat, copleşit de emoție, cu mîinile, cu creierul, cu inima chiar inutile, cu portharta pe un şold şi cu mauserul pe celălalt. Sta culcat sub burta avionului şi pîndea. Avea vreme chiar să admire şi, pe cît îi permiteau nervii încordați, să facă nişte considerații critice asupra tehnicii sau, de ce nu ? esteticii „figurilor" pe care le făceau a-vioanele pe cîmpul de măcel al cerului golit de îngeri şi de poezie: minunată ranversarea asta ! Cine era ? Blezu. Bine pus la punct teteristul !... Dar nici cu tonoul lui Tun nu-i era ruşine... Acum glisa. Glisa spre el, parcă era un pisoi bătut de vînt. L-a văzut, l-a salutat cu mîna a încurajare — lasă Blezule că sînt tare — apoi a intrat în formație. Mamă, ce mai cabraj ! Ca din puşcă... La verticală, ce mai... Ăsta-i comandantul celulei... Manevrează manşa ca o deşcă veche Vîrjan ăsta... Şi dac-ar avea măcar 23 de ani împliniți... Şi-a lăsat mustăți „pe oală" ca să pară mai vîrstnic, dar degeaba, tot ca un puştan arată... Şi el, el Popescu-Țîță aşteaptă sub burta avionului... Poate o să cadă prizonier, poate o să-l salveze Fissler-ul... Dar acolo, sus, acum nu era treabă uşoară... Pe cer era mai rău ca pe pămînt... Că jos, mai ai unde să te ascunzi cum să te retragi, sau cum să înaintezi... Ai un punct de sprijin, o certitudine... Dar în văzduh în lupta asta, gloanțele pot să culce chiar şi ceva îngeri, sfinți, pe sfîntul Patru şi chiar pe Dumnezeu. Ce ? Se mai uită piloții la cele sfinte ? Ți-ai găsit.. Mai ales că Me-urile îi sîcîie pe ai noştri în munca lor de protecție... Iată, iată... Ei, da ! Vezi ce poate face un imelman artistic lucrat ! A încercat el Friț, pe de lături, firul lor indian, dar un pilot temerar asemeni comandantului celulei R i-a luat piuitul; din imelman o răsturnare, apoi o alunecare pe dreapta, o spirală ca la carte şi i-a căzut pe cap ; l-a luat, nene, într-o rafală, de n-a mai zis ăla nici *rap* ! S-a dus cu o coadă de fum undeva, peste păduri şi dincolo de ele, să le explice sfinților ce-i cu scandalul ăsta pe toată căldarea cerului. Cu ce să-l mai decoreze aeroarmata pe căpitanul Cristescu Romulus ? Poate să-l facă general aşa, dintr-odată... Ar merita. Acum îşi „descarcă focul" — la cel mai propriu propriu şi la cel mai figurat figurat — Goga Istrate, acum iar Blezu teteristul, acum Marinescu-Tun, acum Dan Vîrjan, comandantul celulei lui, acum iar căpitanul... Curat carusel !... Şi el, îi fu deodată ciudă şi îşi muşcă pumnii, el, ca un şobolan, e silit să se ascundă sub burta, e drept fuselată a avionului care nu l-a mai ascultat. Uite altfel ar croi el vrila aia... Bună, nu-i vorbă, şi asta, dar a lui ar ține verticala la firul cu plumb...

Urmărind vălmăşagul de avioane de deasupra şoselei, nici n-a observat zumzetul de muscoi prins în pînză de păianjen al Fissler-ului. Avionul pica oblic şi lin, scurglndu-se cu panta împădurită a muntelui. Ajunsese deasupra lui tocmai cînd, în rafale, vînătorii IAR-işti măturau iarăşi şoaeaua, viră scurt şi se aşternu pe iarba verde brumată, uşor şi sigur, ca o domnişoară cu pled pe gazonul unui parc. Rula treizeci, patruzeci de metri, nu mai mult şi îl opri lîngă el. Pilotul reduse motorul şi îi făcu semn cu mîna, invitîndu-l : Repede - repede ! se părea că zice. El desfăcu buşonul rezervorului de benzină, aruncă un chibrit aprins în balta octanelor care se făcuse dedesubt şi o zbughi. Flacăra, roşie-albastră, cu mult fum albicios, se ridică dintr-o dată şi cuprinse pasarea care, ca şi cînd ar

fi fost din carne şi suflet, tresări cu gemete îndurerate, uimită de cele ce i se întîmplă. Pilotul avu o strîngere de inimă — şi doar i se dusese vestea că e „om tare" — dar fugi şi se aruncă repede în avionul salvator. Luă loc, emoţionat, asudat, gîfiit, pe scaunul de lîngă pilot, un fel de strapontină. Privi spre el, obosit şi recunoscător. Sub cască şi în dosul ochelarilor nu identifică mare lucru, dar puţinătatea trupului, mîinile... (pilota fără mănuşi). Mîinile erau prea fine şi prea femeieşte dichisite : unghiile tăiate scurt, e drept, dar ojate. Păi dară ! O femeie, măi frate, icni în gînd. Adjutantul adunat de pe cîmp fluieră uimit. Ea îi aruncă o privire numai zîmbet şi dulceaţă. Trase manşa şi ambala. Motorul vui învălmăşit. Avionul porni, rulă cîţiva metri, decola ca un fulg şi, înainte de a ajunge la şosea, în bătaia armelor celor de jos, viră elegant de-a lungul văii, apoi de-a latul ei, cabrînd mînă-n mînă cu coasta muntelui. Are mînă bună, comentă în gînd adjutantul. Privi înapoi : IAR-eurile, după un ultim atac, îi lăsaseră în pace pe cei de pe şosea şi se ocupau de Me-uri, avionul lui ardea înconjurat, însfîrşit şi inutil, de o sumedenie de infanterişti germani care-l priveau dezolaţi. În minutele următoare vînătorii cu cocardă îi escortau. Măi, frate, mă, parc-aş-fi Stalin sau Roosevelt !... îşi zise glumeţ şi totuşi infatuat. Iar privi spre fiinţa care-l ridicase în cer de pe un pămînt inospitalier. Ar fi rămas aşa, cu ochii lipsiţi de profilul acela cert o eternitate, dar o sfiiciune îi smulse privirile spre vînătorii din jur. Ca să nu par insistent, îşi zise, bravînd. Nu se face... începu să identifice : 314, şeful celulei, locotenentul Dan Vîrjan ; 213, adjutantul şef Goga Istrate, argăsit de atîtea misiuni la inamic din care se întorcea totdeauna teafăr; 328, adjutantul teterist... Sfiiciunea de mai înainte se topea... Me-urile or fi vrut să mai încerce niscai rafale, dar cu garda asta de onoare...

Cerul era senin şi adînc, şi ei, pe cer... ca îngerii. Eu şi înger, îşi spuse mîrîit.

Nu-i plăcea ipostaza. Dar dumneaei de alături... ei, asta-i altceva... Jos, şoseaua şi coloana aceea viermuind destrămată în retragerea ei nesfîrşită de la Lučenec spre Zvolen, apoi mai departe, spre Banská-Bystrica, şi tot aşa, spre vest, pînă-n cazematele Berlinului... Acolo, jos, nu era nimic ceresc, nimic serafic... Tar îi alunecară ochii spre femeia de la manşă. Avea un profil ca în sculpturile lui Medrea sau ale lui Jalea... Era ca o transfigurare a realităţii pe care o trăia el acumi, aici, în slava soarelui acestuia de aprilie... „Pilotul" întoarse spre el o pereche de ochi mari şi adumbriţi. Căprui, ochii, ocrotiţi de nişte sprîncene negre, ca scrise ! Şi le pensează ? Nu şi le pensează ? Las-că ştiu eu ; şi le pensează... Îi zîmbeau, ochii aceia... Lui îi zîmbeau... lui, adjutantului aviator Popescu-Ţîţă. Ar fi vrut să întindă mîi-nile, să-i pipăie, să se convingă că sînt colo, căprui, în orbite puţin încercănate, că amîndoi cu genele lor imense şi răsfrînte, formează un adevăr tulburător. Dar capul ca o sculptură de Jalea sau de Medroa se roti suplu în jur, iar ochii expediară săgeţi spre cele cinci avioane de escortă :

— Ne păzesc, vorbi destul de tare ca el să o audă peste zgomotul motorului. El urmărea, cu sentimente cam încurcate, mîinile cu unghii tăiate scurt dar ojate, cum manevrau cu dexteritate manşa. Jos, palonierul se rotea uşor cînd la stînga, cînd la dreapta. În brăţările palonierului o pereche de pantofi sport, cu tocuri italiene, joase aproape bărbăteşti, dar mici, mici... poate numărul 34, aprecie. Picior de copil ! Şi gleznele, rotunde, se mişcau uşor, o dată cu palonierul. Deasupra gleznelor, pulpe de fată puberă,

arcuite în linii a căror sinuozități pot fi găsite în piatra statuetelor antice, totul de o puritate potrivită unei plimbări celeste, fără cusur. Liniile se încropeau într-un tot perfect pînă sus, spre genunchi, unde se pierdeau sub rotulă în tendoane subțiri şi suple pe care mintea lui înrobită le asemui cu coardele unei harfe. De acolo în sus o fustă gri-fer destul de fină, ca să lase bănuită perfecțiunea formei... Şi zborul ăsta trebuie într-adevăr să se sfîrşească ?

Ochii de la manşă îi prinseră privirile cu toată flacăra şi mîna dreaptă se grăbi, pudică dar cu multă cochetărie femeiască, să tipărească fusta peste genunchi, atît cît îi fu în putință, sau poate cît voi. În jur, escorta de vînători îi saluta cu clătinări uşoare de aripi.

Au aterizat. Vînătorii din escortă le aruncă, fiecare, salva unui rasmut, care mai de care la fir. El, adjutantul aviator Popescu-Țiță, a trebuit să se prezinte comandorului, să-i raporteze, să-i explice, să-i mulțumească. Dacă nu de altceva, măcar pentru că fusese scăpat de perspectiva unui prizonierat. Dar comandorul, hîtru şi insinuant, i-a răspuns scurt, cazon :

— Raportul îl primesc. Şi explicațiile. Cît despre mulțumiri... şi arătă cu ochii spre fata care-l smulsese de jos, dintre duşmani, i se cuvin dumneaei... De nădejde, Doina Nădejde asta, făcu un calambur pe care-l încheie cu un rîs gros, plin de subînțelesuri.

Fata ciripi :

— Mi-a mulțumit domnule comandor, mi-a mulțumit încă de sus... din ochi, cu ochii...

El, năucit pînă acum, prăbuşit în sine, se trezi că trebuie să facă neapărat ceva, să schimbe poza asta de ființă supusă săgeților ironice ale tuturor. Se smulgea din el, regăsindu-se. Se apropie de fată. Se opri în fața ei într-o poziție aproape militărească. Scoase din buzunar maimuțoiul-mascotă şi i-l întinse. Se temu că nu are să-l primească.

— Este mascota mea. Ia-o. Oare îmi tremură glasul ? se întrebă.

— Nu eşti superstițios ? Ba eşti, că altfel n-ai avea mascotă. De ce mi-o dai?

— După toate cîte mi s-au întîmplat azi, vorbi el mucalit, aş mai putea fi superstițios ? Ți-o dăruiesc cu drag.

Ea o primi, rîzînd, şi-o anină pe piept, în stînga, deasupra inimii :

— Am s-o păstrez, şopti.

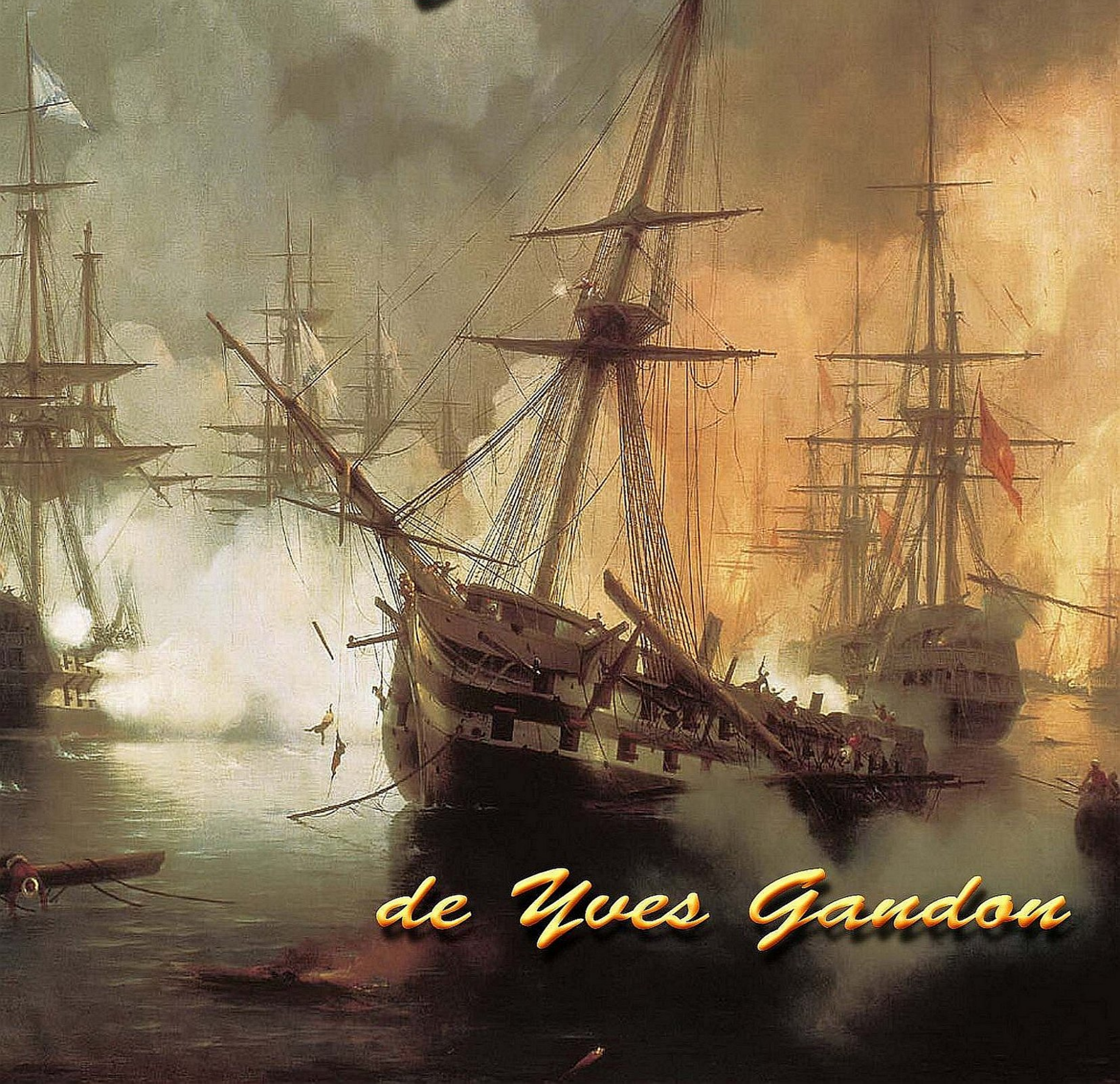
Îl învălui în cea mai caldă privire cu care o fată poate să învăluie pe un tînăr pilot de vînătoare.

Comandorul îi privea furişat. Uite, aşa încep toate, îşi spuse, nu fără mulțumire.

Sfârşit

Touch & Go ...

Capitanul Lafortune

YVES GANDON

Capitanul Lafortune

Traducerea:
Florica-Eugenia
Condurachi

Dupa romanul aparut la
Editura UNIVERS 1972

Titlul original:
Yves Gandon
Captain Lafortune
Plon, Paris 1970

Partea a II-a

CAPITOLUL 1

În ziua de marți 9 noiembrie 1700 s-au petrecut două evenimente, din care unul urma să aibă însemnătate în istoria națiunilor şi celălalt în a vieții mele: pe cînd regele Franței afla că nepotul său, ducele de Anjou, urma să fie suit pe tronul Spaniei, eu primeam binecuvîntarea nunții din mîinile unui preot iezuit.

Istoria națiunilor, oricît ar fi de frămîntată, nu are aceleaşi urmări pentru toți oamenii. Nu-mi ținea nici de cald, nici de frig că, după atîtea certuri şi bătălii purtate între casele domnitoare din Franța şi Austria, urmaşul lui Ludovic cel Mare îşi punea coroana regilor catolici. Îmi pierise pofta de război. Nu mai aveam şaptesprezece ani, cînd slujisem în regimentul de dragoni al lui Pomponne. Șapte ani de navigație plină de primejdii pe mările calde colcăind de corsari şi pirați, treizeci şi cinci de nave capturate prin abordaj şi amenințarea, înlăturată in extremis, de a fi spînzurat de capătul unei vergi, mă lecuiseră de aventurile maritime. Numai doi oameni, Aubert Fulminet, care mă învățase să țin cîrma în mînă pe *la Pétulante*, şi domnul Dufourneau, secundul său, ştiau, împreună cu tatăl meu, că ultimul vlăstar al familiei la Prée la Fleur – eu însumi – travestit în căpitanul Lafortune pe *le Fulminant*, vînase cu înverşunare corăbiile care făceau negoț cu negri şi înfruntase toate marinele din lume, ajungînd să fie poreclit Spaima Caraibilor.

Acum întorsesem foaia. În ochii societății, nu mai eram decît contele Fortunat-Riehard-Félix de la Prée de la Fleur, care se îmbarcase la nouăsprezece ani spre America, se înapoiase la douăzeci şi şapte, după ce fusese capturat pe coasta dominicană de un corsar englez spre a suferi o mie de neajunsuri decurgînd din această nenorocire. Îmi țineam gura şi aveam toate motivele să nu suflu un cuvînt despre mizeriile îndurate în timpul acela. Lumea mă lăuda pentru discreție, dar adevăratele ei pricini i-ar fi uimit pe oamenii cumsecade. Eram admirat şi pentru obrazul meu ars de soarele de la Tropice şi repurtam succese uşoare prin saloane, împănîndu-mi vorbele cu expresii împrumutate din jargonul Insulelor.

De la înapoierea mea, marchizul Bénigne-Auguste-Urbain nu-şi mai ascundea nerăbdarea să mă vadă odată însurat. Ce motiv aş fi putut invoca pentru a mă împotrivi unei dorințe atît de legitime? M-am mulțumit să-i cer un mic răgaz. Era o iarnă grea. De ce n-am amîna pînă la primăvară? Din pricina vieții agitate pe care o dusesem cîtă vreme stătusem departe de Franța, pierdusem bunele maniere din lumea nobililor. Simțeam nevoia să învăț din nou cum să-mi rotesc picioarele şi cum să spun vorbe meşteşugite.

— La urma urmelor, adăugasem, nici nu se face să te însori în postul mare.

Tata ridicase din umeri, jumătate în glumă, jumătate în serios.

— Dacă nu-ți vîri capul în jug înainte de Crăciun, ştrengarule, îmi las toată averea unei mînăstiri.

Postul cel mare n-a fost pentru mine prilej de pocăință şi de privațiune. Casele de joc erau mai înfloritoare ca niciodată. Nu semănau nici pe departe cu tripourile din Santo Dominguo. Înainte de a lua loc în jurul mesei, jucătorii nu se simțeau obligați, din măsură de prudență, să pună în fața lor un pistol încărcat; cei care pierdeau pînă la ultimul ban nu se apucau, într-un moment de furie, să-ți arunce în obraz un pahar plin cu tafia. Chiar şi trişorii aveau onoarea lor şi, dacă erau prinşi în flagrant delict, se lăsau bătuți în duel cu toată cinstea. Mă distram bătînd mingea la „jeu de paume" şi eram destul de tare cînd se juca în patru. Dacă cerul era înnourat cochetam prin alcovuri. Dacă devenea mai blînd, călăream pe malul Senei unde, în spatele geamurilor de la caleştile lor cu blazoane, doamne de cel mai înalt rang îmi arătau prin semne bunele lor sentimente.

Dar, în cîteva luni, această viață de huzur începu sa mă apese. Să spunem lucrurilor pe nume, mă plictiseam de moarte. Nu duci opt ani de-a rîndul o viață veşnic amenințată de furia elementelor naturii şi de turburarea oamenilor, ca să te mulțumeşti apoi cu o existență ale cărei mari zguduituri se rezumă, în zilele bune, la cîştigarea cîtorva sute de ludovici, sau la cucerirea unei femei uşoare.

Tata mă pîndea la cotitură. De cînd mă înapoiasem, nu mă puteam plînge de purtarea lui față de mine. Nu mă lăsa niciodată cu punga goală şi mă sfătuia doar să nu urc mizele la basetă, despre care spunea că este născocire diavolească, deoarece pierduse o sută de mii de franci într-o noapte. Pentru mine jocul era mai degrabă o trecere de vreme, decît o patimă. Aşa că pontam fără exagerare şi în general, cîştigurile îmi acopereau pierderile. De ce oare într-o zi am uitat de această înțelepciune, şi am topit într-un ceas o mie de ludovici? Cîştigasem cinci sute de ludovici în trei mîini. Una singură a fost de ajuns să-mi sufle dublul pe cuvînt.

Cînd i-am mărturisit marchizului că eram curățat, se încruntă, tuşi de mai multe ori ca să-şi dreagă glasul, apoi, privindu-mă drept în ochi, nu se mai putu ține şi izbucni în rîs. Uimit de mărinimia lui, în cele din urmă am încercat să-l imit, cu timiditate, dar el îşi încruntă iarăşi chipul.

— Cum îndrăzneşti să rîzi, băiete? La asta am dreptul numai eu, pe care uşurința ta mă va duce la ruină dacă te-aş lăsa pe mai departe să-ți faci mendrele, dar tu nu, tu ar trebui să-ți pui cenuşă în cap.

Rămăsesem în picioare lîngă el şi îmi venea să intru în pămînt de ruşine. Cu un tulpan roşu legat în jurul capului, şedea în fotoliul lui din fața căminului unde ardeau nişte butuci mari, pe care îi scormoni înainte de a rosti mai departe:

— Îndrăznesc să sper că cel puțin acum ai înțeles c-a venit timpul să nu mai azvîrli banii pe fereastră ca un filfizon fără minte, ci să chiverniseşti un capital care nu este numai al meu, nici în subsidiar al tău, ci al tuturor urmaşilor neamului de la Prée la Fleur ce au să vină şi cărora risipa ta le-ar compromite grav cariera terestră.

Fiorosul căpitan Lafortune care, la bordul navei sale le Fulminant, băga spaima în traficanții de negri, de la Coasta Sclavilor pînă la marea Caraibilor, nu mai era decît un băiețaş sperios la cheremul unui bătrîn plăpînd, care îl țintuia din nou cu o privire grea de reproşuri.

— Da, domnule, spuse căpitanul cu glas subțiratic.

— Bine, continuă marchizul. Voi plăti fără să murmur mia de ludovici pungaşului de care te-ai lăsat dus de nas. Cu două condiții totuşi: prima, să nu mai pui mîna pe cărți pînă la cununie, şi-a doua, să te însori înainte de Crăciun, cum am mai avut onoarea să te înştiințez. Nu-ți voi cere să juri pe capul meu, fiindcă nu vreau să risc. Îți cer numai să-ți dai cuvîntul de gentilom.

— Ți-l dau, tată.

— Mă pot deci bizui pe tine.

Oftă şi o lucire şăgalnică i se aprinse în ochi.

— Bietul meu Fortunat! Nu-ți dai seama ce primejdii te pasc? Ştii oare că-i mai uşor să comanzi un echipaj întreg de pirați decît o femeie?

Rîse iarăşi, se ridică în picioare ajutîndu-se de baston şi începu să se plimbe de sus în jos, cuprins de o bruscă însuflețire.

— Pentru că te văd atît de ascultător, să începem chiar acum studierea planurilor, sau, mai degrabă, a terenului.

Se apropie de o măsuță de scris încrustată cu sidef, scoase dintr-un sertar o cutie de lac din China şi mi-o trecu pe sub nas.

— Poți să mă crezi, frumosul meu domn, dacă-ți voi spune că acest obiect reprezintă pentru tine un fel de cutie a Pandorei, întrucît din ea ți se poate trage fericirea sau nenorocirea?

Am rămas uluit. Se aşeză din nou şi deschise cutia, scoțînd cîteva foi de hîrtie acoperite cu binecunoscutul lui scris ascuțit.

— *Hic jacet lepus*[1], dom'le Fortunat. Dar mai bine-aş zice *lepos*[2]. Da, *lepos*, adică, dacă n-ai uitat bruma de latină pe care ai învățat-o, grația, farmecul, frumusețea, mai mult chiar, *fons leporum*, izvorul bucuriilor, dacă ele pot exista în unirea dintre un bărbat şi o femeie. Da, băiete, şi isprăveşte odată cu mutra asta pleoştită în care nu-l mai recunosc pe piratul meu. Las pedanteria la o parte şi mă întorc la pricina ce ne interesează. Nu poți tăgădui că, de cînd te-ai întors acasă, te-am lăsat de capul tău. Te-ai zbenguit ca un pui de ciută, ți-ai dai frîu liber tuturor poftelor nelăudabile, fără să mă împotrivesc niciodată. Pe scurt, am fost un tată îngăduitor pînă la slăbiciune. Să nu mai vorbim despre astea. Şterg totul cu buretele. Dar ce făceam eu, cînd tu alergai după fuste şi băteai birlicul? Mă gîndeam la viitorul şi la averea ta. Căutam femeia ideală, adică aceea despre care voi avea cele mai bune motive să o socot demnă de alianța cu noi pentru a ți-o vîrî în pat.

---

[1] Aici zace iepurele (lat.).

[2] Farmec, grație (lat.).

— Şi ai găsit-o?

— Ia-o mai domol! N-ai uitat desigur că în ziua cînd mi te-ai întors cu un chip de corsar şi o înfăţişare sălbatică, la fel ca şi mirosul ce-l răspîndeai, ţi-am pomenit de cinci nume ale unor domnişoare de cea mai bună viţă, cinci porumbiţe alese pe sprînceană, ştrengarule, două mai mult decît a avut Paris, care, pentru a-şi dărui mărul, n-a putut alege decît între trei zeiţe. De atunci şi pînă acum a trebuit să şterg una de pe listă, Antoinette de Saint-Aignan, care a făcut prostia să rămînă grea cu un argat prăpădit şi care îşi ispăşeşte acum păcatul într-o mînăstire. I-a luat locul alta, care face cît ea, dacă nu ca neam, cel puţin ca mărime a zestrei. Se numeşte Yolande Farinacci d'Ognissanti. Am luat informaţii discrete despre fiecare dintre aceste nimfe şi am aşternut rezultatul anchetei mele pe aceste foi, pe care ţi le voi citi.

Era un lucru pe măsura lui. Tata, om de finanţe, nu putea fi luat pe nepregătite. Nu lăsa nimic la voia întîmplării şi nu judeca decît după dovezi.

— Te ascult, i-am spus cu un interes colorat cu afectare.

Prima foaie foşni în mîna lui şi citi:

— *Catherine d'Aubigny, douăzeci de ani. Păr blond, de culoarea spicului de secară. Ochii albaştri ca viorelele. O pieliţă ca laptele. Bine proporţionată. Pieptul plin. Nasul uşor cîrn adaugă obrazului o notă plină de haz. Voce subţire. Se îmbracă cu mult gust. Cîntă la harpă.*

Coboară în linie directă din regii Scoţiei, prin Robert Stuart, senior d'Aubigny, care s-a luptat în Italia sub Ludovic al XII-lea, a primit bastonul de mareşal al Franţei în 1514, a luat parte, sub Francisc I-ul, la victoria de la Marignan şi nu mai puţin la dezastrul de la Pavia.

Semn particular: şchioapătă uşor din piciorul drept.

Am protestat:

— O şchioapă! Marchizul dădu din umeri.

— Nu ştii, zevzesc tînăr ce eşti, că regele Carol al VII-lea s-a îndrăgostit de Agnès Sorel, *Dame de Beauté*, deoarece prima oară cînd a întîlnit-o şchiopăta. Pur şi simplu avea o pietricică în pantof. Poate, dacă ar fi mers drept ca prima precupeaţă ieşită în cale, nici măcar n-ar fi băgat-o în seamă. Era pietricica lui Cupidon. Catherine d'Aubigny este frumoasă coz şi am auzit că schiopătatul, atrăgînd atenţia asupră-i, îi sporeşte farmecul pe care i-l dau graţia naturală, sîngele regal, fără să mai vorbim despre zestrea de o sută de mii de scuzi... Să trecem la următoarea.

Îşi trase răsuflarea şi citi a doua foaie.

— Elodie de Janzé, nouăsprezece ani. Păr castaniu, cu reflexe roşcate.

Nu m-am mai putut stăpîni.

— Îţi baţi joc de mine, tată! O roşcovană!

Bombăni.

— Ce rău vezi în asta, domnule smintit? Roşcatele nu fac tot atît de bine copii ca şi blondele? De altfel am spus eu că încîntătoarea Elodie este roşcovană? Deloc. Părul ei bogat, care împrăştie în jur toate parfumurile Arabiei, bate spre ceea ce se numeşte blond veneţian, care a fost obţinut încă din veacul al XV-lea de maeştrii peruchieri din Serenissima Republică. Metoda prin care le făceau clientelor lor un păr ca... să zicem nişte flăcări de catifea au numit-o a*rte biondeggianle*.

Îmi făcu cu ochiul.

— Mai departe despre Elodie. *Ochi aurii, plini de visare. Pieliţă de chihlimbar. Înaltă, şerpuitoare, legănîn-du-se din şolduri, buze cărnoase. Gust pronunţat pentru farafastîcuri şi zorzoane. Cîntă la clavecin, cu suflet.*

Printre strămoşii ei, cam nelegitimi e-adevărat, se numără Francisc al II-lea, ultimul duce stăpîn al Bretaniei. Acest duce, de felul lui cam iubăreţ, n-a dăruit decît o fată –

viitoarea ducesă Anne, de două ori regină a Franței – soției sale legitime, Marguerite de Foix. Nu s-a consolat niciodată că n-a putut recunoaşte drept fiu legitim pe unicul său bastard, presupus fiu al scutierului său Alain de Janzé, care a fost despăgubit pentru îngăduința sa cu o coroană de conte.

— Oleacă roşcată şi un dram bastardă...

— Fortunat, nu-mi mai împuia urechile. Sîngele ducilor de Bretania curge în vinele Elodiei de Janzé, blazonul ei nu este barat, şi două sute de mii de scuzi vor fi puşi printre darurile de nuntă. Cu asta ajung la a treia şi a patra candidată la unirea cu noi. Le-am pus împreună deoarece sînt surori şi au multe trăsături comune. Este vorba de Emmanuelle şi Bernadette de Rosnay-Charente, nouăsprezece şi optsprezece ani. Ascultă bine:

Emmanuelle are acelaşi păr ca pana corbului ca şi Bernadette, aceiaşi ochi de un albastru închis, aceeaşi pieliță albă ca migdala, aceleaşi forme bine conturate. Foarte vesele din fire, celor două surori nu le scapă nici o piesă jucală de Comedienii Francezi, nici un balet de la Operă. Au o voce frumoasă şi sînt aplaudate în comediile de salon. Singura deosebire între ele: înălțimea. Emmanuelle o întrece pe soră-sa cu un cap.

— O girafă!

— Ți-ai vîrît în minte să găseşti cusur la toate! De fapt, Emmanuelle are un port mai nobil, şi Bernadette mai femeiesc. Eu le socot două fete desăvîrşite. Singura întrebare este să ştim la ce altitudine îți fixezi preferința.

— La aceea care n-o să mă facă prea caraghios.

— Deci vei vedea singur. Merg mai departe. *Familia de Rosnay-Charente are opt generații de nobili. Printre ei se numără mulți marinari, ceea ce nu poate să nu fie pe placul unui pirat. Exista un Rosnay-Charente în flota lui Leone Strozzi cînd l-a înfruntat în fața Marsiliei pe amiralul genovez Andrea Doria: un altul era secundul lui Durand de Villegagnon, căpitan general al galerelor, cînd a întemeiat în Lumea Nouă, Henryville, astăzi San-Sebastian de Rio de Janeiro; iar altul a luptat sub comanda lui Duquesne la Augusta, unde a fost răpus vestitul Ruyter.*

Tata îşi ridică privirea.

— Nu-ți mai vorbesc despre corsarii de tot soiul care le-au îmbogățit familia capturînd galioane şi corăbii de negoț, şi care i-ar fi dat de furcă unui anumit căpitan Lafortune. De unde şi asemenea zestre: două sute de mii de livre pentru fiecare. Păcat că nu poți fi bigam... Să trecem la a cincea, al cărei blazon este mai puțin ilustru decît al celorlalte patru, dar care poate face să sune alte titluri ce merită considerație.

Îşi plimbă privirea pe ultima foaie, dădu din cap de mai multe ori şi rosti:

— *Yolande Farinacci. d'Ognissanti, nouăsprezece ani. Brunetă arzătoare, ca şi Clorinda lui Tasso, amazoana sarazină. Ochi verzi, focoşi. Dinți strălucitori. Gură lacomă şi pîrguită. Glas din gîtlej, care îți sfîrtecă măruntaiele. Prin pieptul sumețit, gestul armonios, piciorul care înaintează pe sub rochie, fiecare mişcare a ei ți se înfige în inimă. Se dăruie dinir-o privire, se refuză dintr-o strîmbătură din nas. La călugărițe, de unde a ieşit de curînd, colegele îi spuneau cînd hurie, de parc-ar fi scăpat din paradisul lui Mahomed, cînd Lilit, numele celei de-a doua neveste a lui Adam care, din împreunarea cu primul om, a născut o mie de demoni.*

Familie de bancheri florentini veniți în Franța odată cu Maria de Medici. Pretinde că numără printre strămoşi pe Prospero Farinacci, vestitul juristconsult din Roma, autorul lucrării Praxis et Theoria criminalis (1616), *carte care îşi păstrează încă şi astăzi autoritatea peste munți; dar oricît de vestit ar fi, un clănțău, rămîne tot un clanțău. Titlul de conte d'Ognissanti (de Toți-Sfinții), dăruit de papa, este contestabil şi contestat, şi cu asta, basta! În schimb, zestrea are greutate: cinci sute de mii de livre după cît se spune, poate chiar încă o dată pe-atît.*

— O diavoliță călărind pe un sac de aur. Tată, crezi c-aş avea în ea o femeie la locul ei, şi aurul, chiar dacă bate spre milion, poate ține în cumpănă o drăcovenie de neam prost?

— De la un milion în sus, fiule, neamul prost se spală cu săpun şi, ținînd seama de farmecul şi renumele persoanei, teama mea s-ar răsfrînge doar asupra frunții tale amenințată de o încrîngătură vătămătore cinstei. Această Yolande, trebuie să ştii, l-ar aduce în păcat si pe un sfînt. Pînă şi hoitul meu bătrîn, care nu se mai emoționează cu una, cu două, a fremătat. Acestea fiind spuse, tu mînuieşti destul de bine sabia ca să fii scutit de ocară şi n-ai decît să alegi între cele cinci fetişcane pe care ți le-am înfățişat. Adaug un alt motiv pentru care tînăra Farinacci merită să fie pe listă, acela că este singura fiică la părinți şi, drept urmare, va moşteni una dintre cele mai mari averi din țară. De asemenea se spune despre ea că are o fire destul de bănuitoare. În ciuda vîrstei încă fragede, a pus pe goană trei pretendenți: un duce, nu-ți fie cu supărare, şi doi marchizi. Polexandru, Artaban, marele Cirus, sînt eroii care îi populează visele. Să te văd dacă-i poți eclipsa, piratule!

Degeaba se prefăcea, vedeam eu cum înclină spre italiancă şi felul de a vorbi despre ea se învecina cu provocarea. În ce mă priveşte, chiar dacă mă străduiam să-mi păstrez mintea limpede, închipuirea mea o luase razna. Mi se părea că-s un sultan pe cale să arunce batista în fața favoritei din ziua aceea.

Eram în aprilie. Tata hotărî să dea o petrecere mare – prima de la înapoierea mea – la care să le invite, împreună cu părinții lor, pe cele cinci domnişoare socotite demne a-i dărui urmaşi. Încercam un simțămînt sfîşietor al scurgerii timpului, auzind, pe la ora şapte seara, cum se opreau scîrțîind în fața palatului nostru primele caleşti! Fără voia mea, gîndurile mi se întorceau la cealaltă petrecere, dată în cinstea victoriei de la Steinkerque şi care provocase plecarea mea în insulele Americii. În seara aceea le cunoscusem pe Emmeline şi Catherine de Valbert du Coudray, Line şi Trine, delicioasele şi afurisitele gemene, păzite de mama lor, Stéphanie, încă şi mai şi, în maturitatea ei împlinită. Două zile mai tîrziu, îl împungeam cu sabia pe soțul doamnei, jalnicul conte Athanase. Pe vremea aceea eram încă un fluşturatic, în ciuda luptelor la care luasem parte în Flandra şi a rănilor mele. De atunci trecuseră opt ani, care îmi tăbăciseră pielea, mă învățaseră să prețuiesc banul şi mă aflam în acelaşi punct: eram nevoit să mă plec dorinței unui tată nerăbdător să mă vadă prins în plasa căsniciei.

Cu ce se schimbase lumea în aceşti opt ani? În ramele aurite, oglinzile din saloane şi galerii reflectau flacăra tremurătoare a aceloraşi policandre, sfeşnice şi brațe cu lumînări. Femeile purtau aceleaşi bonete, după moda ducesei de Fontanges, doar ceva mai înalte, şi volanele înspumate ale mînecilor se încolăceau mai bogate în jurul coatelor. Perucile bărbaților pierduseră din caracterul lor monumental, fiind împărțite în trei smocuri, dintre care două cădeau pe umeri. Li se spunea „binete", după numele celui care le inventase, Binet, coaforul regelui. Totuşi alte femei şedeau acum țepene în rochiile lor cu volane care, în anotimpul acesta, se purtau mov, grena, sau galbene, avînd pe deasupra şorțulețe, sau *laisse tout faire*, cu picățele, a căror modă o mirase pe Eponino Cazenave de Saint-Lary, frumoasa mea creolă din Santo Dominguo. Nici bărbații nu mai erau aceiaşi, în hainele lor cărămizii sau castanii, cu manşete de brocart auriu sau argintiu. Dintre negustorii care, înaintea călătoriei mele în Insule, îi țineau de obicei tovărăşie marchizului de la Prée de la Fleur, unii plecaseră în lumea umbrelor, alții fuseseră închişi la Bastilia, şi alții, în sfîrşit, exilați la moşiile lor, în provincie.

Tata, însuşi dragul meu tată, nu mai era acel mîndru gentilom cu obrazul plesnind de sănătate, cu ochi sprințari şi care părea că nu se sprijină în bastonul lui lung cu măciulie de fildeş, ca un străjer „elvețian" la biserică, decît pentru a-şi face mersul mai

solemn. Nu mai vedeam în el decît un bătrîn firav, nesigur pe picioare şi pentru care bastonul însemna o necesitate.

Deosebirile faţă de seara aceea îndepărtată de după Steinkerque apăreau şi pe cer. Seara în care, spre nefericirea mea, le-am cunoscut pe Line şi Trine, era apăsătoare, ameninţată de toate semnele unei furtuni vestitoare a încercărilor prin care aveam să trec. Seara aceasta, cînd trebuia să aleg o femeie care va fi pentru totdeauna a mea, pogora peste Paris blîndă şi înţepătoare, aducînd cu sine făgăduielile primăverii. Cu toate acestea, degeaba mă simţeam mai tînăr ca niciodată, doar trei ani mă mai despărţeau de acea cotitură fatală cînd aveam să împlinesc treizeci de ani, cînd uşurinţa tinereţii trebuie să facă loc raţiunii reci a maturităţii.

Era să uit că după tata, vara Apollonie – care, cu obrazul ceva mai brăzdat de riduri dar mereu sprintenă şi guralivă, continua să ne conducă gospodăria – nu se sfiise să-mi spună ce gîndea cu privire la cele cinci domnişoare despre care îi vorbise tatăl meu. Părerile ei erau pe cît ele sumare, pe atît de peremptorii. După ea, Catherine d'Aubigny şchiopăta şi cu mintea, şi cu piciorul drept, deoarece fizicul se răsfrînge în chip obligatoriu asupra moralului; Elodie de Janzé nu era decît o cochetă, iar părul ei vopsit şi şoldurile unduioase erau menite să dea bătaie de cap unui soţ; Emmanuelle de Rosnay-Charente, fiind atît de înaltă, nu-i putea privi pe bărbaţi decît de sus; Yolande Farinacci, în sfîrşit, pe lîngă că se trăgea din nişte oameni de rînd, mai era şi fudulă din pricina averii părinteşti şi intrigantă ca toate italiencele care au în sînge spiritul de aventură.

După această împătrită execuţie, în ochii Apolloniei de Beloeil singura socotită demnă de a fi luată în consideraţie rămăsese doar Bernadette de Rosnay-Charente care, mai mică de statură ca şi de vîrstă decît sora ei, nu putea fi decît înclinată spre modestie.

I-am răspuns verişoarei că modestia nu arată adesea decît o lipsă de caracter şi, în consecinţă, ca şi tata, nu voi judeca lucrurile decît după probe. Dar şireata îmi răspunse – cine are urechi de auzit, să audă – că orice dovadă avea două feţe.

Înainte de a povesti peripeţiile acestei seri, trebuie să mai spun că, la început, invitarea deodată a celor cinci victime propuse poftei mele de lup tînăr mi s-a părut nelalocul ei. Domnişoarele acestea, ca şi părinţii lor, nu-şi vor da seama oare că erau astfel trase la sorţi? N-aveau dreptul să se simtă jignite? Tata respinsese această obiecţie, arătîndu-mi că nu eram singurul tînăr care căutam o căsătorie onorabilă în mijlocul celor aproape cincizeci de oaspeţi, deoarece avusese grijă să invite printre aceştia şase flăcăiaşi ale căror vîrste variau între douăzeci şi douăzeci şi cinci de ani.

Cînd aceşti băieţandri mîndri, umflaţi în pene, au început să sosească unul după altul, am văzut limpede şiretlicul tatălui meu. Fără a vrea să-mi dau aere, mărturisesc că nici unul dintre ei nu mi se părea un rival de temut. Îi întîlnisem pe toţi, nici mai mult nici mai puţin, în casele de joc unde, ca şi mine, se încăpăţînau să-şi pape averea încă înainte de a le intra pe mînă. Aşa stăteau lucrurile cu cavalerul Achille d'Essé, cu viconţii Alexandre de Beaupréau şi Augustin de Saint-Saulge, cu contele Henri d'Argentière şi cu marchizul Fabrice de Septsorts. Cel mai tînăr, Augustin de Saint-Saulge, un blond spălăcit şi lipsit de haz, cu maniere studiate, avea douăzeci de ani; cel mai vîrstnic, Fabrice de Septsorts, un mălai-mare cu umeri de hamal şi chip de rîndaş, care se potriveau ca nuca în perete cu o voce de scapete, avea douăzeci şi cinci. Ceilalţi trei, despre care voi mai vorbi şi care se apropiau de douăzeci şi trei de ani, nu întîrziară să-şi arate adîncul firii lor. După ce luară de cîteva ori la dans, de politeţe, pe doamnele şi domnişoarele din adunare, dădură fuga în jurul meselor verzi, unde s-au lăsat scărmănaţi de bărbaţi în puterea vîrstei, meşteri în arta de a da lecţii unor sturlubatici cu caş la gură.

Pe la ora nouă, petrecerea era în toi. Cei şase muzicanţi, care îşi ciupeau instrumentele cu foc, cîntau gavotă după menuet şi *cotillon* după *rigaudon*. Dacă ţin bine minte, la un menuet de Lully am atacat-o pe Catherine d'Aubigny. Acest dans în trei timpi, a cărui mişcare devenise mai puţin vie ca la origine, era cu deosebire nimerit pentru o domnişoară care şchiopăta mai tare decît mi se spusese.

Urmaşa îndepărtată a regilor Scoţiei avea, de ce să nu spunem drept, foarte multă graţie. Ochii ei albaştri, părul ireal de blond, fineţea pielii şi a trăsăturilor îţi dădeau, la prima vedere, simţămîntul unei frumuseţi desăvîrşite. De ce oare, pe cînd dansam cu ea, m-am lăsat încetul cu încetul năpădit de convingerea că această frumuseţe nu putea decît să mă lase rece? Nu din pricina metehnei sale, pe care o biruia voind să n-o bage în seamă. Nu se putea pretinde nici că nasul ei, uşor cîrn, o urîţea: dimpotrivă, prin aceasta devenea mai umană, însă rafinamentul toaletei sale dovedea o frivolitate de nevindecat. Era prea ocupată de persoana ei ca să se îngrijească şi de alţii. Desigur, era o plăcere s-o priveşti. Fusta de moar alb, ca şi corsajul cu găitane erau împodobite cu broderii de aur şi incrustaţii de dantelă. Nu i se putea găsi nici un cusur gustului ei. Te făcea să te gîndeşti la o statuetă de porţelan alb, fragilă şi totodată de neatins. Vocea-i ascuţită era aproape acră. Întrebînd-o ce aşteaptă de la viaţă, ridică o sprînceană şi îmi răspunse cu o mutră uluită:

— La călugăriţe mi s-a spus că soţul meu o să mă înveţe asta.

Şchioapă şi prostănacă, paharul era plin, şi mi-am dat seama că nu aveam nevoie să ştiu mai multe despre ea.

Elodie de Janzé nu corespundea mai puţin fidel cu portretul care mi se făcuse despre ea. Am dansat cu această interesantă fiinţă, dacă nu mă înşel, o gavotă de François Couperin, şi pe dată am fost învăluit în mireasma ameţitoare răspîndită de părul ei zulufat. Mi s-a părut că recunosc parfumul de lămîiţă, scos din florile de naramz. El acoperea mirosul mai amar al pielii de femeie roşcovană. Castaniu-roşcat, spusese tata cu o îngăduinţă împotriva căreia se răzvrătea mirosul meu. Adăugase că domnişoara cînta cu foc la clavecin. La fel şi dansa. Gavota este o arie în doi timpi. Te ridici de la pămînt, ţinînd un picior cu vîrful în jos, pe cînd la menuet nu faci decît alunecări sau paşi într-un ritm lent, plin de nobleţe. Fata se învîrtea cu uşurinţă în rochia ei lungă verde-deschis din care ieşea un condur fin de aceeaşi culoare; scotea suspine foarte bine studiate; îmi arunca priviri pe sub coada ochiului. Pe scurt, făcea prea multe. Colac peste pupăză, nu ştiu cum potrivi lucrurile şi, prefăcîn-du-se că alunecă la un pas mărit, se sprijini cu tot trupul de mine, într-un lung foşnet de satin. Această provocare nevinovată mă convinse pe deplin că sîngele ducilor de Bretania nu se putea uni cu al marchizilor de la Prée la Fleur...

Surorile de Rosnay-Charente, în ciuda celor opt generaţii de strămoşi şi a tuturor marinarilor din neamul lor, nu mi s-au părut mai nimerite pentru a mă căpătui. N-ar fi din cale-afară să spun că Emmanuelle semăna cu o girafă, întrucît era cu o jumătate de cap mai înaltă decît mine. În afară de asta, nişte tuleie îi întunecau buza de sus, prevestind o femeie bărbătoasă. Iar Bernadette nu era decît diminutivul surorii sale mai mari. În sfîrşit, femeilor care se simt îndemnate să joace teatru, chiar şi într-un salon, le poate veni cheful să-l joace şi în viaţă, spre marea pagubă a domnilor şi stăpînilor lor.

Mai rămînea Yolande Farinacci d'Ognissanti, italianca, şi raportul făcut de tata mă înarmase cu o nerăbdătoare curiozitate faţă de ea.

Am văzut-o sosind între părinţii ei, pe cînd eu tocmai terminasem dansul cu Bernadette de Rosnay-Charente. Tatăl, bancherul Girolamo Farinacci, era un bărbat scund şi uscăţiv, oacheş la faţă, cu ochi iscoditori. Deşi nu mai era de mult la modă, purta mustaţă şi bărbişon ascuţit, ca Mazarin. Pe haina lui de catifea neagră se legăna un colan, care semăna cu cel al Lînii de Aur, numai că în locul berbecului de Bourgogne

era un elefant de fildeş. Adunase o avere imensă în umbra papei Inocenţiu al XII-lea, făcînd demersuri pe lîngă regele Franţei pentru a obţine înapoierea oraşului Avignon, şi se spunea despre el că face afaceri cu toţi prinţii din Asia. Cel puţin aşa trăsese cu urechea ei cea bună verişoara Apollonie, care socotea o erezie şi o uneltire cu diavolul dacă un creştin putea sluji cu acelaşi zel şi Sfînta Biserică romană şi pe stîlpii păgînismului.

Iar soţia lui Girolamo Farinacci. Raffaella pe numele său mic, îmbrăcată în tafta argintie, era mai cu seamă remarcabilă prin nemaipomenita ei grăsime cu greu stăvilită într-un corset strîns pînă la sufocare. Carnea sa generoasă părea că vrea să evadeze prin toate părţile din temniţa-i de stofă. Cu toate acestea, deasupra unei maiestuoase bărbii triple se ridica un obraz rotund, lucios, rumen, aproape fără nici un rid. În ochii ei întunecaţi lucea o lumină blîndă şi zîmbetul fulgerat de strălucirea dinţilor sporea impresia de bunătate senină care se desprindea din abundenta sa persoană.

Cum oare aceste două fiinţe bizar împerecheate au putut aduce pe lume o fată care le semăna atît de puţin? Slăbănogul Girolamo era numai şiretenie şi dibăcie; îmbelşugata Raffaella nu răspîndea decît sinceritate şi blîndeţe. Aşezată între ei, Yolande îi întuneca; n-o mai vedeai decît pe ea. Tata mi-o descrisese cu toată exactitatea. Nu era peste măsură să ţi-o închipui ca Lilit. Diabolica rivală a primei femei nu putea avea ochii mai focoşi, carnea mai pietroasă, tivul sîngeriu al buzelor de o senzualitate mai îmbietoare. În afară de asta, Lilit pe care o priveam era strîns înfăşurată într-o catifea stacojie, care îi scotea şi mai mult în evidenţă părul negru şi culoarea caldă a pielii.

Tata mă prezentă. Soţii Farinacci nu mai prididiră cu zîmbetele încîntate şi plecăciunile. Omul de încredere al lui Inocenţiu al XII-lea nu putea fi dus de nas şi, cu toate că, în principiu, familiilor domnişoarelor puse în balanţă nu li se spusese nimic pe faţă, încă de la început florentinul mă cîntări clipind din ochii lui mici de şobolan. Signora Raffaella dădea politicos din capul său angelic înfipt pe un morman de cărnuri.

Cînd mă înclinasem dinaintea, ei, Yolande nu mă răsplătise cu un zîmbet, ce e drept nici cu unul silit, ci cu o mutră ţanţoşă. Pe chipul ei semeţia era îndulcită de o uşoară ironie care, mă făcea să cred, nu înlătura interesul faţă de mine. Faptul că fiorosul căpitan Lafortune, vestit în toată marea Caraibilor, rămase fără glas, chiar şi pentru o clipită, dinaintea unei domnişoare de nouăsprezece ani, i-ar fi făcut să rîdă cu lacrimi pe lupii de mare albi şi negri de pe *le Fulminant*, dar ce să-i faci? Mi-a trecut un fior prin şira spinării şi încă nu-mi recăpătasem sîngele rece, cînd o droaie de curtezani se îngrămădiră în jurul familiei Farinacci, în frunte cu Augustin de Saint-Saulge şi Fabrice de Septsorts, care se întreceau în temenele. La drept vorbind, frumoasa Yolande nu se purta cu aceşti doi curtezani mai bine decît cu mine. După cît se părea, nu le acorda fiecăruia decît un semn de atenţie pur convenţional, dar nici spălăcitul, nici mutălăul nu se dădeau bătuţi, n-o slăbeau măcar un pas şi îşi încercau norocul pe rînd. Astfel, ţintuit locului, i-am văzut cum se îndepărtară, ţinîndu-se scai după ea, însoţindu-şi vorbele cu gesturi, ca nişte păunaşi fuduli, pricepuţi nevoie mare să-şi înfoaie coada în faţa păuniţei.

N-am izbutit să-mi vin în fire decît cînd, după ce muzicanţii începură să cînte un *rigaudon* de Philidor, l-am văzut pe pirpiriul Saint-Saulge avîntîndu-se pe parchetul cernit cu domnişoara ce pusese stăpînire pe gîndurile mele. Atunci o voce îmi şopti la ureche:

— Verişorule, te credeam mai înfipt la cuceriri.

Era buna mea vară Apollonie de Beloeil, de nerecunoscut într-o amplă mantilă, cum se spunea pe-atunci, de culoare cărămizie, cu o bonetă „à la Fontanges”; amîndouă panglicile îi atîrnau pe piept, iar două bucle lungi de păr cărunt erau potrivite frumos pe umeri.

— Elegantă mai eşti, draga mea! i-am retezat-o eu, deoarece văzusem că vrea să lungească vorba.

— Ce linguşitor neruşinat! îmi spuse ea. Am stat trei ceasuri să mă gătesc în fața oglinzii, fiindcă n-am vrut să te fac de ruşine.

Într-adevăr, își dăduse cu puțină pudră şi cu roşu. Pe obrazul stîng îşi lipise o muscă ucigătoare. Era pentru prima oară cînd o vedeam folosind asemenea artificii şi – culmea cochetăriei! – îşi răsese şi mustața.

M-am frînt de mijloc într-o plecăciune din cele mai simandicoase.

— Îmi acordați acest *rigaudon*, stimată doamnă?

Izbucni în rîs.

— Baba-Hîrca şi Făt-Frumos! Grozavă pereche, ce să spun! Vrei să rîdă toată lumea de tine, prostuțule?

— Să îndrăznească numai şi-l spintec îndată, oricine ar fi, i-am răspuns luînd-o la dans.

Văduva căpitanului din regimentul Royal-Champagne rămăsese tot sprintenă. Îşi ridica iute piciorul şi rîdea într-una cu poftă făcînd paşii adunați. Apoi se apucă din nou să mă dojenească:

— Ştiu eu ce te roade, drăguțule. Crezi că n-am văzut cum ți s-a lungit nasul cînd fluşturaticul viconte a răpit-o pe tînăra Farinacci? Ar trebui totuşi să-i mulțumeşti. Stricatele astea de italience au viciul în sînge şi cel care-şi va lua domnişoara asta pe cap poate să se scarpine la frunte încă de pe acum. Îți mai spun încă o dată că micuța Rosnay-Charente e cea mai potrivită pentru line.

— Dar dacă mie nu-mi zice nimic, verişoară?

— Pe dracu! Ce, te însori ca să gîngureşti? Parcă eu îl iubeam pe bărbatul meu, căpitanul, cînd m-am vîrît în patul lui? Nu-l văzusem decît o singură dată, ceea ce nu m-a împiedicat ca a doua zi după nuntă să fiu nebună după el. Spre nenorocirea mea, trei luni mai tîrziu o ghiulea i-a retezat capul. Ai grijă, ca să ți-l pierzi pe-al tău, n-ai nevoie nici măcar de-o ghiulea.

Dansul se sfîrşise.

— Îți mulțumesc pentru țopăit, băiețaş, dar la următorul alege-ți o iapă mai tînără.

Spunînd acestea, se îndepărtă. Fiind nevoit să-i fac față, zeflemeaua ei mă scosese puțin din amorțeala în care căzusem la vederea tinerei Farinacci. Fata era la cîțiva paşi lîngă mine şi Septsorts îi făcea curte. Am auzit cum mătăhălosul îi spunea cu glasul lui pițigăiat:

— Îmi îngăduiți să fiu pe veci sclavul domniei-voastre?

Înainte de a începe să cînte orchestra am putut auzi răspunsul calm al frumoasei:

— Cît timp ține o gavotă e de ajuns, domnule.

În clipa aceea mi se păru că întoarce capul spre mine şi îmi aruncă o privire binevoitoare. Eram în al nouălea cer cînd, deodată, văzui că se înfige în fața mea tatăl celei care mă tulbura atît de mult.

-— Domnule, îmi spuse el fără nici o introducere, sînt foarte încîntat că v-am cunoscut. De multă vreme tot aud vorbindu-se despre domnia-voastră. Mi s-a spus că după ce ați slujit cu vitejie în oastea regelui, ați călătorit ani întregi pe mare. Ce minune că v-ați păstrat chipul unui cadet la începutul carierei! Ați trecut prin încercări care ar fi doborît o inimă mai puțin tare. Din modestie, v-ați ferit întotdeauna să vă trîmbițați faptele. După părerea mea asta e dovada unei minți – dar, ce zic eu? – a unui suflet cu totul deosebit.

Nu mă aşteptam la o intrare în subiect atît de măgulitoare. Bărbatul mărunt, care vorbea cu un uşor accent italian, îşi ațintise ochii pătrunzători asupra mea cu o ciudată

stăruință, şi mă simțeam îndemnat să mă întreb dacă nu cumva, iscodind pe ascuns, izbutise să afle adevărata identitate a căpitanului Lafortune.

— Îmi faceți o mare cinste, domnule, am răspuns eu, prudent.

Îşi pipăi elefantul de fildeş agățat la colanul de aur şi dădu din cap.

— Nu este decît adevărul. În vremea noastră prea mulți tineri nu se gîndesc decît să intre în casele de joc şi în alte locuri încă şi mai urîte, să facă toată ziua curte, să-şi risipească avutul în loc să-l sporească. Domnia-voastră nu faceți parte din soiul acesta, slavă Domnului! V-ați irosit cei mai frumoşi ani din viață punîndu-vă curajul la încercare şi căutînd să-i cunoaşteți pe oameni. Astfel înveți să-i şi învingi.

— Dar, domnule...

— Nu vă împotriviți. Sînteți un om de caracter. De asta-i şi nevoie.

Zîmbi din colțul gurii.

— Desigur, după întoarcerea domniei-voastre din Insule v-ați gîndit că aveți dreptul să răsuflați un pic şi nu v-ați dat în lături de la distracții. Nu voi fi eu acela care să vă învinuiesc pentru asta. Era necesar să vă obişnuiți din nou cu viața în lume, chiar şi cu zădărniciile ei. Dar, în ce vă priveşte, trecutul este o garanție pentru viitor şi ştiu de la tatăl domniei-voastre că aveți harul de a vă cîrmi bine barca printre stînci.

Nu mă lăsam înşelat de aceste vorbe neaşteptate. Ca să-l atragă, tata mă descrisese în culorile cele mai ademenitoare. Girolamo Farinacci, forțînd nota, încerca să-şi facă o părere întemeiată pe judecata lui proprie.

— Domnule, i-am spus, una este să te bați cu corsarii, hoții de mare, pirații englezi, spanioli, olandezi sau portughezi, cu barbarii din Alger sau din Salé, şi alta să te tocmeşti, ca negustor, pentru comisionul *pe dinăuntru* de o şesime din capitalul pus la bătaie, şi pentru comisionul *în afară* de doi soli la fiecare livră, fără să mai vorbim despre clauza celor patruzeci de zile, nici despre taxa pe dreptul de funcționare plătibilă o dată la nouă ani, sau despre dobînda de opt la sută.

Farinacci şuieră uşor.

— Drace! domnule. Cine creşte în bîrlogul ursului, îi cunoaşte toate cotloanele. Înclin să cred că agiotajul n-are nici o taină pentru domnia-voastră, la fel ca şi negoțul cu lemn de abanos.

— Să nu exagerăm, am spus cu modestie. N-am făcut altceva decît să-l ascult pe tata cînd vorbea şi, pe lîngă el, nu-s decît un ucenic.

— *Benissimo!* murmură bancherul. E un învățător bun.

În clipa aceea s-a produs evenimentul care avea să-mi hotărască soarta. Muzicanții cîntau gavota mai departe. Perechea formată din Yolande Farinacci şi Fabrice de Septsorts trecea prin fața noastră. Mi s-a părut mie, sau într-adevăr tatăl îi făcu uşor cu ochiul fiicei sale? Oricum ar fi fost, fără să mai aştepte terminarea dansului, cu o desăvîrşită lipsă de jenă, dansatoarea îşi lăsă cavalerul, făcînd o reverență prea în doi peri ca să nu fie socotită drept obraznică.

— Domnule, sluga dumitale.

Apoi, întorcîndu-se spre tatăl ei şi aruncîndu-mi în trecere un zîmbet încîntător, îi puse această stranie întrebare:

— Tată, dacă dansez cu domnul de-aici, după domnul de colo, înseamnă că voi cădea din Scila în Caribda?

— N-ai decît să-ți încerci norocul, răspunse netulburat Girolamo Farinacci.

CAPITOLUL 2

Ne mai întîlnim noi, domnule, îmi trîntise Fabrice de Septsorts, umflîndu-şi pieptul şi aruncînd scîntei din ochi.

— Oricînd vă face plăcere, domnule, îi răspunsei luînd mîna pe care mi-o întindea Yolande Farinacci.

— Gentilomul acesta care miroase foarte tare a grajd a învățat probabil să danseze gavota de la sălbaticii din America, spuse ea înaintînd cu grație. Dansează ca un urs.

Zîmbea mereu. Tata o cîntărise bine. Ochii ei, dinții, trupul lung si mlădios te făceau să-ți pierzi capul. Parfumul pe care-l răspîndea în jur mă amețea. Spuse mai departe:

— Credeam că animalele acelea nu dansează decît cu un belciug în nas. Dacă personajul e la fel de nepriceput la duel ca şi la *rigaudon* nimic nu te împiedică să-ți încrucişezi sabia cu el.

Am ridicat din sprinceană.

— Gîndiți că avem vreo pricină să ne încăierăm?

— Cum doreşti şi numai dacă socoti că ți-o cere onoarea dumitale... Nimeni nu s-a bătut încă pentru mine. Încep să mă tem că nu pot stîrni o pasiune adevărată. Nu sînt nici Armida, nici Cleopatra. Nu-i un lucru umilitor pentru vîrsta mea?

Vorbea serios? Mi-am amintit ceea ce îmi spusese tata despre mintea ei plină de isprăvi romantice, şi mă năpădiră amintiri întristătoare: cadavrul contelui de Valbert întins pe jos în insula Notre-Dame sub o ploaie torențială, leşurile celor doi *novios*, Gilles Dugain şi Zacharie Pioux, ucişi deopotrivă într-o noapte caldă pe o insulă îndepărtată, şi gîtlejul tăiat al dragului meu Sosthène, căruia, vai! îi închisesem ochii. Opt ani de viață deosebit de primejdioasă fuseseră urmarea acestor dueluri în care m-am lăsat tîrît de porniri nechibzuite. Aveam să intru o dată mai mult cu capul plecat într-o capcană? Justiția regelui era din ce în ce mai neîndurătoare față de duelgii. Nu venise oare vremea să-mi agăț sabia în panoplie?

— Mi s-a spus că sînteți un bătăios vestit, un adevărat spadasin, continuă partenera mea, clipind din gene.

Am înțeles că era necesar s-o potolesc pe această ființă dezlănțuită.

— Credeți-mă că regret din tot sufletul, doamnă. Spadasin înseamnă ucigaş cu simbrie şi n-am nici o aplecare spre asasinat.

— Să nu ne jucăm cu cuvintele, spuse ea strîmbînd din nas. Spune-mi numai cîți adversari ai trimis pe lumea cealaltă.

Ce stranie înclinație pentru vărsările de sînge au făpturile frumoase! Căci nu era prima dată cînd auzeam asemenea cuvinte. Mă revedeam sub soarele de la Tropice, la promontoriul Înşelătoarei. Eponine, doar dacă nu cumva fusese Valérie, voia să ştie cîți duşmani trăsesem în sabie la Fleurus. Trei zile după aceea, Sosthène era ucis şi eu deveneam un om în afara legii.

— Am aflat din sursă sigură, continuă Yolande, că eşti foarte discret asupra isprăvilor domniei-tale. Nu trebuie să fii prea de tot dacă vrei să fii iubit. Hai să ne aşezăm undeva şi să-mi faci mărturisiri fără să laşi nimic la o parte.

Împielițata! „Dacă vrei să fii iubit." Cum să rezişti la aşa ceva?

Ne aşezarăm pe o banchetă şi, pe loc, mă năpădi trecutul. Pe aceeaşi banchetă începusem cu primejdioasa Stéphanie discuția fatală care avea să-mi dea viața peste cap. Mă întrebam dacă nu se petrecuse în ajun, ca şi cînd statornicia decorului

prefăcuse în stare de vis şirul de aventuri extraordinare prin care trecusem. Cu toate acestea, Line şi Trine erau măritate de ani de zile. Poate au devenit nişte matroane cu forme îmbelşugate şi nici măcar nu le-aş mai recunoaşte. La şase paşi de mine, în oglinda înaltă care îmi reflecta chipul, descopeream un vlăjgan lat în umeri, cu buze lacome şi, sub peruca buclată, cu obrazul încă ars de soare, ca unul ce-a cutreierat oceanele.

Alături de el, Yolande îmi apărea ca o ființă care îți trezea sfiiciunea mai mult decît în realitate. Ochii ei poruncitori aruncau văpăi verzi. Dinții, rînduiți în două şiruri drepte, sclipeau. Huria din paradisul lui Mahomed, diabolica Lilit – aşa spusese tata. Ea singură ar fi vrut să fie Armida sau Cleopatra. Catifeaua stacojie care îi învăluia formele se asemăna cu sîngele şi flacăra. Întrupa ispita, provocarea, primejdia. Line şi Trine, în ciuda grației lor fermecătoare, Eponine şi Valérie, galeşe făpturi din insule, nu-mi mai apăreau în minte decît ca nişte schițe drăgălaşe ale unei desăvîrşiri pe care ea o ducea pînă la capăt.

— Ei bine, domnule, îmi spuse, ți-a pierit graiul?

Făcea să-i mărturisesc că numai cît îi auzeam vocea şi mi se tăia răsuflarea? Tata îi făcuse un portret fidel. „Un glas din gîtlej care îți sfîrtecă măruntaiele.” Era totuşi ceva mai mult în această voce caldă, ademenitoare, care mă dădea gata: nişte inflexiuni grave, ce se topeau în gingăşie, în moliciune învăluitoare, ca un pumn izbit în stomac care s-ar preface în mîngîiere.

Am strîns din dinți, apoi am început să rîd, lucru ce o descumpăni destul ca să-mi recapăt dreptul la stima ei. Important era mai cu seamă să n-o las să mi se impună. Astfel că am luat tonul firesc al marinarului pentru care cele mai dramatice împrejurări din viața dusă între cer şi valurile mării nu sînt decît nişte incidente de fiecare zi. Văzut din această perspectivă, atacul dublu prin care am răpus pe rînd pe creolul Gilles Dugain, împlîntîndu-i sabia în piept, şi pe amicul lui, Zacharie Pioux, tăindu-i beregata, putea fi povestit ca un joc în care un bărbat demn de acest nume n-avea de ce să se teamă că este o ființă muritoare. Istoria cu răpirea corăbiei *Victorious* în miez de noapte, în legătură cu care mă feream doar să spun că echipajul englez era în lanțuri, lua proporțiile unei isprăvi cu atît mai remarcabile cu cît nu făcuse decît o singură victimă. Nu ucideam pentru a ucide, ci pentru a învinge. Am căpătat o mulțime de „ah!”-uri şi de suspine, iscate mai puțin de emoție cît de încîntare, pentru povestirea capturării navei *Santo Francisco de Asis*, corabia morții. A bătut din palme aflînd că salvasem cu generozitate viața lui Antonio Montemor de Oca, chirurgul inimos. Ce păcat, o prudență absolut necesară îmi dicta să nu-i dezvălui că Fortunat-Richard-Félix de la Prée de la Fleur şi vestitul căpitan Lafortune nu erau decît una şi aceeaşi persoană! Nu puteam uita că *signor* Girolamo Farinacci avea şi el partea lui în Compania pentru Guineea căreia *le Fulminant* îi pricinuise pagube foarte mari, dar cît pierdeam şi eu din această pricină!

— Mai povesteşte-mi, îmi spunea Yolande, cu glas gîtuit de emoție şi ochi strălucind de plăcere.

Îmi mai rămînea să-i explic prin ce trădare a soartei am ajuns prizonierul negrilor scăpați, care făceau piraterie pe o corabie ce se ocupase cu traficul de negri şi pe care o capturaseră. A fost singura dată cînd am măsluit adevărul. I-am povestit că echipajul nostru, secerat de boală, se bătuse unul contra zece şi că era cît pe ce să fiu atîrnat de capătul unei frînghii, cînd a sosit *la Petulante* şi m-a smuls din ghearele unui destin ruşinos.

— Spune mai departe! mă îndemna, gîfîind, domnişoara.

— Ce să mai spun, i-am răspuns ridicînd din umeri, toate poveştile astea se aseamănă între ele. Te aperi cînd eşti atacat. Ucizi spre a nu fi ucis.

Scoase un nou suspin.

— Ce noroc ai că eşti bărbat!

În acel moment se pregătea un *cotillon* şi pirpiriul Saint-Saulge, înclinîndu-se dinaintea ei, cu o mutră pierită, murmură:

— Îmi faceți cinstea...?

Fără să-i lase timp să termine fraza, îi răspunse rece:

— Alegerea mea e făcută, domnule.

Am crezut că spălăcitul se va sufoca. Venindu-şi în fire, îmi aruncă o privire întunecată şi mormăi către mine:

— Complimentele mele, însă...

Yolande îi tăie vorba pentru a doua oară şi, cu un zîmbet plin de ironie, îi spuse:

— Însă îți poți încerca norocul în altă parte. El se dădu doi paşi îndărăt, se împiedică şi fu cît pe ce să cadă. Cu greu se repuse pe picioare şi l-am auzit şuierînd printre dinți, ca şi Fabrice de Septsorts:

— Ne mai întîlnim noi, domnule.

Yolande avu un rîs scurt şi jignitor. După ce nefericitul se îndepărtă, nu m-am putut opri să nu constat:

— Ați jurat că mă veți face să caut cearta cu luminarea tuturor oaspeților din seara asta?

Mă învălui într-o privire sfidătoare:

— Te plîngi cumva că eşti preferat între toți ceilalți? N-am oare temeiuri să te pun la încercare? Sau ar trebui să cred că toate poveştile domniei-tale frumoase nu sînt decît nişte vorbe în vînt? Iată-te cu două încurcături pe cap. Îndrăznesc să sper că te vei descurca în aşa fel încît să-mi îndreptățeşti slăbiciunea.

Se ridică.

— Vrei să dansăm?

Îmi acordă toate dansurile pînă la ora înaintată cînd tatăl ei veni să-i atragă atenția, nu lipsit de politețe față de mine, că venise vremea să-şi ia rămas bun. Cu cîtva timp mai înainte simțisem că mi-am pierdut busola, în pauzele dintre două dansuri, îi făcusem declarații peste declarații, fără înconjur, la care nu răspunsese decît prin zîmbete însoțite de „Ce tot spui acolo?” rostite cu glas istovit.

În clipa plecării îmi şopti în sfîrşit la ureche:

— Scapă cît mai repede de cei doi filfizoni care au avut obrăznicia să se ia la întrecere cu domnia-ta în ce mă priveşte şi tatăl domniei-tale va putea să pună la cale cele cuvenite cu tatăl meu.

Apoi îmi întoarse spatele, după ce îmi mai zîmbi o dată.

Parcă patrunsesem în locaşul zeilor. Nefericiții mei rivali nu întîrziară să mă readucă pe pămînt. Fuseseră jigniți în public şi eram dator să le dau socoteală. Lucrurile luară o întorsătură caraghioasă. Unul, pretinzînd să mă provoace înaintea celuilalt, amîndoi începură să-şi arunce ocări în față. Fiecare voia să-mi facă onoarea de a-şi încrucişa spada cu mine primul, spre a fi mai sigur că-mi taie beregata. Septsorts fu de părere că cel mai bun mijloc de a pune capăt neînțelegerii era să se lupte mai întîi el cu Saint-Saulge, cel învins fiind astfel dat la o parte. Le-am atras atenția cinstit că numitul Septsorts fusese respins cel dintîi de tînăra Farinacci şi, în consecință, merita să înceapă primul.

— Foarte bine, domnilor, strigă spălăcitul, roşu la față de mînie. Voi avea deci privilegiul de a-l măcelări pe măcelar.

Aceşti descreierați nu se îndoiau că, prin bunele lor servicii, înmormîntarea mea nu mai era decît o formalitate.

— Vă rămîn obligat, domnilor, le-am spus, pentru generoasa dumneavoastră silință de a-mi răpi lumina zilei, dar veți socoti, ca şi mine, sper, că pentru bunul nostru

renume, o partidă atît de promițătoare nu se poate desfășura fără martori. Avem nevoie de trei, cîte unul pentru fiecare: Haideți să-i căutăm la masa de joc.

În ciuda furiei lor, mă urmară supuși.

Jocul era în toi în salonul cel mic, unde vreo douăzeci de pătimași, așezați în jurul unei mese mari, vedeau, cu mutre potrivite evenimentului, cum se înmulțesc sau scad fișicurile de galbeni așezate în fața lor pe postavul verde. La sosirea noastră, cel care ținea banca trăgea cu grebla peste partea din tablou cu litera G. Pe ea se juca cel mai mult și doi pontatori își părăsiră locurile înjurînd. Îndată, spre uimirea mea, Saint-Saulge și Septsorts ocupară scaunele libere și mizară, unul pe G, altul pe D. La jocul numit „faraon” cînd cel care ține banca trage două cărți da aceeași valoare pentru fiecare tablou, toți pontatorii pierd mizele. Cum amîndoi ucigașii mei virtuali pontaseră pe tablouri deosebite, bancherul trase un șeptar de cupă și un șeptar de pică, și luă toate mizele. Apoi aceleași culori au ieșit de patru ori la rînd cu perechi de ași, de popi, de dame și de valeți.

— Conte, te-ai înțeles cu diavolul. Mă las păgubaș, strigă un jucător către cel care ținea banca și dinaintea căruia se adunase un morman de ludovici.

Era ora trei spre dimineață. Toți ceilalți jucători se ridicară ca unul singur.

— Am pierdut o sută de pistoli, spuse Saint-Saulge aruncîndu-mi o privire ucigătoare.

— Și eu două sute, zise Septsorts, cu un rînjet care îi descoperi dinții stricați. Dar, tot răul spre bine. Nu-i așa, pierzi la cărți, cîștigi în dragoste? Domnule de la Prée de la Fleur, nu-ți vei vinde scump pielea. Cu voia dumitale, ne vom răfui pe dată.

Îi spuse ceva la ureche cavalerului d’Essé, care se înclină repede, arătînd că e gata să-l ajute, pe cînd vicontele de Beaupréau dădu cu gravitate din cap la cererea făcută de Saint-Saulge.

— Și dumneata, dragă conte, îl întrebai pe domnul d’Argentière, primești să-mi fii martor?

— Ce n-aș face oare spre a-ți fi de folos? îmi răspunse cu un aer mulțumit de sine.

Băiatul acesta dolofan și roșu la față ținuse banca și cîștigase cel puțin cinci mii de pistoli. Alcătuia un ciudat contrast cu Achille d’Essé, un prichindel negricios cu obrazul plin de coșuri, și cu Alexandre de Beaupréau, galben ca turta de ceară și cu picioare lungi, care îl făceau foarte înalt, de credeai că stă cățărat pe niște picioroange de lemn.

— Domnule, reluă vorba Septsorts, propun să ne batem în piața Royale. E la doi pași de-aici și, la ora asta, acolo nu riscăm să fim deranjați de nimeni.

Am încuviințat, m-am dus să-i spun tatălui meu că marchizul de Septsorts mă poftise împreună cu cîțiva prieteni să isprăvim noaptea *inter pocula*[3] și am ieșit.

Luna plină se ridica la orizont și întuneca palidele lumini ale felinarelor. Mergînd de-a lungul grilajului de fier terminat cu mici sulițe aurite, ne-am oprit în fața porții de miază-zi, dominată de un ecuson monumental purtînd inițialele înlănțuite ale regelui Ludovic.

— Domnule, în gardă, și Dumnezeu să te aibă în pază! lătră Fabrice de Septsorts scoțîndu-și sabia din teacă.

Prima însușire a unui duelist este sîngele rege. Al meu fusese pus la încercare în împrejurări mai mult decît periculoase, și mă simțeam foarte liniștit. Doar nu era vorba despre altceva decît de a scoate din luptă, fără să le pricinuiesc nici cea mai mică zgîrietură, doi prichindei pe care căpitanul Lafortune cu greu putea să-i ia în serios. Acestor ageamii, care, nici unul, nici celălalt, nu ridicaseră armele împotriva dușmanului și desigur nu auziseră depre expedițiile de corsari decît cîteva vorbe aruncate la băutură, le sărise țandăra prostește pentru capriciul unei domnișoare.

[3] La un pahar de băutură (lat.).

Merita să mori pentru aşa ceva? Aveam să-i hăcuiesc unul după altul ca să mă văd din nou silit să părăsesc Parisul şi, de data aceasta, fără speranță de întoarcere? Nu eram chiar atît de nebun.

Adevărul este că, dacă micuțul Saint-Saulge, uscățiv cum era, cu pieptul îngust şi o pieliță de fată, la prima vedere nu părea de temut – cu toate că m-am ferit întotdeauna de pirpirii ăştia care pot fi iuți de mînă – în schimb Septsorts, mai voinic, deşi manierele lui de bădăran erau tăgăduite de vocea-i de scapete, era destul de spătos ca să te îndemne să te păzeşti de el. Era omul care ar fi putut încerca să mă ia prin surprindere, atacînd orbeşte; va încerca să-mi încurce jocul, fără să bănuiască măcar o clipă că i l-aş putea ghici pe-al lui.

Aşa s-a şi întîmplat. De la început m-am bucurat straşnic în sinea mea văzîndu-l cum se năpusteşte asupră-mi. Mă mulțumeam să-i parez loviturile şi să rîd dîndu-i sfaturi ca un frate mai mare şi chibzuit unuia mai mic, cutezător, dar nesăbuit.

— Mai domol, amice!... Astîmpără-te, cucoane Fabrice! Nu mă crede chiar atît de grăbit să mă duc alături de glorioşii mei strămoşi... Din şapte soarte[4] nu vrei să mă laşi s-o aleg pe cea mai blîndă?

Jocul acesta de cuvinte nu păru să-i fie deloc pe plac. Se înverşună şi mai tare. Am fost nevoit să admit că a-l cruța prea multă vreme însemna să primesc o lovitură cruntă dintr-acelea la care sînt expuşi oamenii cei mai îndemînatici puşi față în față cu nepricepuți care nu cunosc regulile. În cîteva rînduri am oprit lupta şi mi-am plecat în jos sabia, lucru care a avut drept urmare, de fiecare dată, să sporească înverşunarea adversarului meu.

— Aşadar, şuieră el printre dinți, nu vrei să te bați?

Am pornit atunci un atac de care el s-a ferit cu greutate, am trecut la altul şi, puțin cîte puțin, omul meu îşi pierdu controlul asupra actelor sale. Dar trebuia să se sfîrşească odată. Se aruncă asupra mea. L-am primit bine înfipt pe picioare. Gărzile săbiilor se ciocniră şi, cum ajunsesem aproape obraz lîngă obraz, l-am împins cu atîta forță, încît se dădu îndărăt, îşi pierdu echilibrul şi căzu. Totuşi nu-şi lăsase arma din mînă şi, ridicîndu-se îndată pe picioare, trecu din nou la asalt. Era momentul să termin treaba. Sîcîit de o serie de fente pe care le făceam una după alta fără să ducă la nimic, Septsorts, recăpătîndu-şi încrederea în sine, fandă cu tot trupul, dar eu am parat atît de tare, încît sabia îi scăpă din mînă şi vîrful săbiei mele îi atinse pieptul. L-am văzut cum îşi holbează ochii.

— Domnule, i-am spus atunci, dac-aş fi vrut, ai fi putut muri în clipa asta. Nu sînt un ucigaş. Te-ai bătut frumos şi socot că onoarea dumitale este nepătată. Prefer să-ți cruț viața şi să rămînem prieteni.

Revenindu-şi în fire, se întoarse spre cavalerul d'Essé.

— Mă voi supune hotărîrii dumitale, îi spuse. Prichindelul plin de coşuri îşi ridică bărbia în vînt şi declară către martori:

— Dacă domnii aceştia împărtăşesc părerea mea, socot că pricina s-a încheiat spre satisfacția părților.

— Fie cum spui, răspunse Septsorts.

— De minune, spuse la rîndul său Augustin de Saint-Saulge, salutîndu-mă după toată cuviința, cu tricornul în mînă. Sluga dumitale, domnule! Deci mie îmi revine sarcina să răzbun jignirea suferită de doi oameni curtenitori. Eşti gata?

Îşi scoase sabia din teacă şi trecu pe dată la atac.

---

[4] Joc de cuvinte: Septsorts - şapte soarte.

Spre lauda acestui filfizon cu înfăţişare de om plăpînd, trebuie să spun că avea o mînă bună şi trebuia să te fereşti de el cît puteai. Era un elev silitor căruia îi lipsea doar flacăra geniului, căpătată odată cu experienţa întîlnirilor.

L-am amăgit cu cîteva pase rapide, apoi, lăsîndu-l să se angajeze, i-am zburat sabia la cîţiva paşi de el şi mi-am plecat arma. Băiatul rămase înmărmurit în faţa mea, cu braţele atîrnînde, aşteptîndu-se la orice.

— Ei bine, domnule, i-am spus pe cînd îmi vîram sabia în teacă, te declari şi dumneata satisfăcut? N-ai de ce să te simţi mai jignit decît domnul de Septsorts. Sînteţi înzestraţi amîndoi şi veţi fi la fel de buni ca şi mine cînd veţi ajunge la vîrsta mea.

Contele d'Argentière veni de se aşeză între noi şi rosti cu glas împăciuitor:

— Domnilor, sînt de părere că seara nici nu putea să se termine mai bine decît aşa. În lipsa sîngelui, vă propun să vărsăm acum nişte vin. Am acasă cîteva sticle de vin grecesc demn de luat în seamă şi, dacă vreţi, vom merge să le golim spre a ne pecetlui prietenia.

— Spre a o boteza, domnule, spuse Septsorts.

— Fără apă, adăugă Saint-Saulge.

— Vă rog să mă credeţi, domnilor, am spus la rîndul meu, că nu mi-a trecut niciodată prin gînd să vă jignesc. Dacă ar trebui să trag morala acestei seri, aş spune că prea adesea frumuseţea ia în braţe capriciul, iar noi nu sîntem numai sclavii, ci şi victimele ei. În ce mă priveşte, făgăduiesc să nu suflu o vorbă nimănui despre ce s-a întîmpiat în această piaţă şi, dacă va răsufla ceva, voi tăgădui pe loc.

— V-aş fi pe veci îndatorat, domnule, strigă Septsorts.

Noaptea se termină la chef. În revărsatul zorilor ieşiră pe stradă cinci gentilomi clătinîndu-se pe picioare moi şi zbierînd cît îi ţinea gura cîntece soldăţeşti. Nu mai ştiu cum am ajuns în casa părintească. Abia pe la orele patru după-amiază demna verişoară Apollonie mă trezi dintr-un somn de plumb, zgîlţîindu-mă fără cruţare. Mă trîntisem îmbrăcat de-a latul patului, cu nasul înfipt în cuvertură.

— Ce mai curtezan! îmi spuse pe cînd mă frecam la ochi. Pe unde te-ai bălăcit de mi te-ntorci acasă în halul ăsta?... Pfui! domnule, miroşi a poşircă.

M-am ridicat în capul oaselor, am căscat, mi-am trecut degetele prin părul zburlit. Mi-am adunat minţile.

— Află, doamnă, am rostit cu gravitate, că mă voi însura cu cea mai frumoasă fată de pe pămînt.

Ea îşi ridică braţele la cer, îmi aruncă o privire cumplit de zbanghie şi izbucni.

— Ar trebui să fie nebună ca să-şi ia pe cap un stîlp de tavernă.

Am sărit în picioare şi i-am trîntit pe obraji două sărutări de doică. Bombăni:

— Da, eşti doar o hahaleră şi pe deasupra o mîţă blîndă, ceea ce-i şi mai rău. Află că taică-tău nu mai ştie pe ce lume se află, de cînd te-ai trezit. L-a apucat iarăşi reumatismul. Nu mai poate să-şi mişte nici picioarele, nici mîinile. Şi numai din pricina ta. De trei ori l-a trimis pe Germain să te caute. Omul a bătut cu pumnul în uşă şi nimic. De ce dracu ai pus zăvorul? Neştiind ce să mai fac, m-am hotărît s-o spargem. Germain şi-a rupt umărul şi zgomotul tot nu te-a trezit, burduf de vin ce eşti!

Abia îşi mai putea ţine firea. Mi-am pus un genunchi în pămînt, i-am sărutat mîinile şi, după ce m-am dus la bucătărie să-mi împrospătez ideile, vîrîndu-mi capul într-un hîrdău cu apă, am intrat în odaia tatălui meu. Dragul de el era cufundat într-un fotoliu mare cu urechi, al cărui spătar acoperit cu o tapiserie încadra un chip slăbit de boală.

— Iată-te la faţă, piratule! spuse oftînd. Zău aşa, mă întrebam dacă n-o să fii adus pe năsălie. Mi-am dat seama după mutra ta unde ai şters-o noaptea trecută. Am priceput că vrei să ameninţi iarăşi viitorul urmaşilor mei. Nu există spadasin care să nu dea într-o bună zi peste unul mai bun decît el, fiule, şi ar trebui să mă scuteşti de asemenea emoţii.

M-am gîndit că, pentru a-l însenina, puteam să-mi calc făgăduiala pe care o făcusem să nu spun o vorbă despre boroboața din timpul nopții. Ascultă povestea cu plăcere și oftă iarăși, mă sfătui de nu știu cîte ori să nu pun în primejdie cu ușurință viața unicului său moștenitor, apoi chipul i se lumină.

— Fortunat, să trecem la lucrurile serioase. Dacă am înțeles eu bine, ai făcut alegerea. *Signorina* Farinacci a ieșit învingătoare. Te înțeleg: e plăcut să te joci cu focul! Altă veste importantă: pot să-ți spun că, dacă fata te-a fermecat, în schimb tu l-ai cucerit pe taică-său. Și totuși e un vulpoi bărîn. Vrei să-mi spui și mie ce povești i-ai turnat că și vede în tine un viitor controlor general al finanțelor?

I-am repetat cupletul despre comisioane, clauza celor patruzeci de zile, dreptul de funcționare și alte mofturi. Tata era încîntat.

— Bravo, băiete. Trebuie să știi să ții lupul de urechi, cum spunea Terențiu. Află însă că de la vorbe trebuie să treci la fapte. Girolamo Farinacci nu e un copil. Lasă! Am să te învăț eu și mă bizui pe șiretenia ta că nu te vei bîlbîi.

Vru să se ridice, își înfrînă o strîmbătură de durere, care se prefăcu în zîmbet silit.

— Reumatism blestemat! Dar bun e Dumnezeu! Va trebui totuși să mă pun pe picioare ca să mă pot duce să cer cu tot dichisul mîna Dulcineii tale.

CAPITOLUL III

De frumoasă, nunta a fost frumoasă, n-am ce zice, solemnă, măreață, plină de fală. N-am destule epitete exprimînd luxul și fastul, pentru a descrie culorile vii ale veșmintelor, aurăriile caleștilor și litierelor, interzise totuși printr-un ordin al regelui, perlele și diamantele care scînteiau pe decolteurile femeilor și tricornurile împodobite cu pene roșii ca focul sau înspicate cu alb, cataramele pantofilor bătute cu pietre scumpe și smalț. Veniseră gentilomi de modă veche, prieteni cu tata, încovoiați de vîrstă și de greutatea perucilor, traficanți cu îndoielnice titluri de noblețe care, prin bogăția costumelor, încercau să-și acopere obîrșia joasă; dar nu arareori un duce arată ca un rîndaș. Veniseră veri din provincie, aproape cu toții gentilomi prizăriți, de care tata avusese bunătatea să-și amintească, și acum, ieșind din foișoarele lor cu șobolani, clipeau din ochi orbiți de atîtea minunății care le sfidau calicia. Venise crema saloanelor, alcătuită din domnișori pomădați și plini de ifose, care se lăudau că li se deschid toate ușile, și din cartoforii pe care îi cunoscusem prin casele de joc. Veniseră și amici proaspeți, ca Fabrice de Septsorts și Augustin de Saint-Saulge, care, fiindcă nu-mi putuseră tăia beregata, nu mai prididieau cu dovezile de duioșie. (Meritul lor nu era mic, întrucît chiar de-a doua zi curtea și orașul întreg erau la curent cu răfuiala noastră. E-adevărat, publicasem îndată o dezmințire, pentru care îmi erau recunoscători. Totuși vestea ajunsese la urechile familiei Farinacci și o făcuse pe bruneta Yolande să sară-n sus de bucurie, iai cînd tata s-a dus să-i ceară mîna, a fost primit cu mare entuziasm.)

Ce să mai lungim vorba, în ziua de 9 noiembrie 1700 a fost o nuntă – așa zicea toată lumea – cum nu s-a mai pomenit în toamna aceea. Nu voi trece sub tăcere faptul că tatăl meu, ghiduș cum era, le-a invitat împreună cu tații și mamele lor și pe cele patru tinere pe care le socotise niște nurori posibile, ca pentru a mă convinge, printr-o ultimă trecere în revistă a farmecelor lor, că făcusem o bună alegere. Astfel am fost în stare să mă încredințez pe deplin că sîngele regilor Scoției nu putea atîrna mai greu în cumpănă

decît şchiopătatul şi acra flecăreală a blondei Catherine d'Aubigny, că ducalul sînge bastard pe care îl avea în vine Elodie de Janzé n-ar fi împrăştiat din nările mele izul de roşcovană, că cele două surori Rosnay-Charente, una, Emmanuelle, mustăcioasă şi mai înaltă decît mine, m-ar fi făcut caraghios, pe cînd cealaltă, Bernadette, o copie redusă a surorii sale, nu avea nimic care să-mi dea ghes.

Pentru a fi drept cu aceste pretendente refuzate, trebuie să recunosc că nu s-au zgîrcit deloc la sclifoseli, ochi dați peste cap şi chiar o melancolie care le aburea privirea. Dragele de ele! Poate, gîndindu-se la viitor, voiau să-mi dea de înțeles că, deşi nu mă luaseră de bărbat, puteau să-mi îngăduie, după măritiş, unele stăruințe nelegitime.

În acest alai clocotitor, în care lumea bună se bălăcea ca broaştele în baltă, marele învingător era fără îndoială tatăl meu. Îşi atinsese țelurile: eu mă însuram, şi Girolamo Farinacci nu se tocmise asupra zestrei, care atingea opt sute de mii de livre. La rostirea acestei cifre, pe marchizul meu era gata să-l lovească damblaua şi, cînd s-a întors acasă, am auzit chiar din gura lui acest comentariu în stare a face să se răsucească în mormînt cinci generații de străbuni cu merite cîştigate pe douăzeci de cîmpuri de luptă în slujba regelui:

— Treptele averii, fiule, cînd ajung la asemenea înălțimi, fac cît treptele descendenței nobiliare.

În sacristia bisericii Saint-Louis-des-Jésuites, mă strînse la pieptul lui, bîiguind cu lacrimi în ochi:

— Acum pot să mor liniştit.

Aşteptînd acest sfîrşit fatal, dădea impresia că şi-a redobîndit, ca prin farmec, vigoarea din tinerețe. Avea o privire vioaie, nu îl mai supăra reumatismul şi parcă se sprijinea în baston doar dintr-un vechi obicei.

Signor Farinacci de Toți-Sfinții dorea ca unirea dintre mine şi fiica lui să fie binecuvîntată de un episcop. Tata atrăsese atenția că ceremonia, urmînd să aibă loc într-o biserică în care slujea unul din membrii Companiei, provincialul ordinului era cel mai nimerit s-o oficieze. Se numea Onésime Bainvel şi n-am uitat nici azi legămîntul rostit de această fantomă ale cărui subțiratice forme trupeşti înotau sub sutană şi sub stihar. Ochii săi, adînc înfundați în orbitele umbrite de nişte sprîncene stufoase, aruncau fulgere pe cînd îşi începu cuvîntarea cu acest citat din Cîntarea cîntărilor: *„Quae est ista, quae ascendit de deserto, deliciis affluens, innixa super dileclum suum?”*[5] Strigă însă îndată, clătinîndu-şi mînecile de dantelă: „Frații mei, asemenea vorbe ar fi cu dublu înțeles, ba chiar nelegiuite, cu toate că le-am luat din Sfînta-Scriptură, dacă ar privi doar ceea ce dintotdeauna doctrina Sfinților-Părinți şi tradiția Bisericii numesc poftele cărnii.”

Stranie introducere la instruirea unei perechi de creştini, dar cucernicul părinte, argumentînd cu subtilitate demnă de ilustrul Bellarmino[6], zăbovi cu bunăvoință asupra ruşinoaselor plăceri ale simțurilor, înainte de a le proclama „de acelaşi fel în pornirile pe care taina căsătoriei le face legitime, ca şi în fornicațiile neîngăduite.” Glasul strident al iezuitului se străduia să demonstreze că cele din primul caz sînt binecuvîntate de Dumnezeu şi cele din al doilea caz, insuflate de Diavol şi blestemate, trecînd de la imprecații şi înfierări furibunde pe socoteala celor înrăiți în păcate, la inflexiuni moi şi mîngîietoare plutind deasupra creştetului unei tinere perechi pregătite să respecte marea lege *Crescite et multiplicamini.*[7]

---

[5] „Cine-i cea care se-nalță din pustie, sprijinită de-al său drag?” (VIII, 5).
[6] Bellarmino (sfîntul Robert), teolog şi cardinal italian (1542—1621).
[7] „Creşteți şi vă înmulțiți” (lat.).

În timpul acestei ciudate predici, mi-am tot aruncat ochii pe furiş spre mireasa mea aproape de nevăzut şi de neatins în vălurile ei albe. Avea să fie a mea şi cu greu mă dumiream ce noroc căzuse pe mine. Spre sfîrşitul omiliei, preotul înşiră îndatoririle soţilor; devenise plicticos şi Yolande, împărtăşindu-mi după cît se vede gîndurile, dădu uşurel la o parte voalurile în care era înfăşurată şi îmi zîmbi lăsînd să i se vadă strălucirea dinţilor şi văpaia ochilor ei verzi. O adîncă tulburare mă năpădi.

La orga mare, vestitul Michel Delalande, organistul regelui, cînta din răsputeri pe toate registrele şi răsunătoarele acorduri trimise înapoi de bolţile şi hăul cupolei erau în unison cu dorinţa şi nerăbdarea mea.

Căci ceremonia nu se mai sfîrşea. În pauzele făcute de orgă, scaunele scîrţîiau pe lespezi; volanele doamnelor iscau un foşnet nelămurit. Se auzeau şi nişte şoapte, strănuturi şi accese de tuse mai mult sau mai puţin înăbuşite în podul palmelor sau în batiste, rîsete înfundate, căscături, o sabie ciocnită de un scaun. Cînd ţîrîi soneria pentru a vesti lumea să se ridice în picioare, unul dintre cei prezenţi, probabil un libertin, nu şi-a putut opri un sughiţ neruşinat.

După slujbă, răbdarea mea a fost iarăşi pusă la încercare de felicitările părintelui provincial – care îşi înlocuise cumplitele prevestiri asupra nenorocirilor sortite sufletelor păcătoase, cu vorbe mieroase —, de strîngerea mîinilor, reverenţe, bunele urări şi alte maimuţăreli de circumstanţă.

La ieşirea din biserică se adunase o grămadă de oameni din popor, cărora tata le-a aruncat, după obicei, nişte pumni de bănuţi. Drept urmare s-a produs o mică încăierare şi, în pofida celor şase lachei însărcinaţi să ne taie drum prin mulţime, mireasa a fost îmbrîncită de un lungan deşelat, care îşi ceru scuze hlizindu-se ca un nătărău. Yolande se aşeză în caleaşca şi pe dată se bosumflă.

— Nu mai era mult, domnule, şi mojicul ăsta, care puţea ca toţi dracii, m-ar fi doborît la pămînt. Pot trage nădejdea că pe viitor nu vei mai suferi să mă vezi supusă unor asemenea comportări?

Am pus mîna pe portiera pe care tocmai o închisese un lacheu.

— Doamnă, doriţi să mă duc şi să-l lovesc cu latura săbiei pe mitocanul acela?

Îşi dădu voalurile la o parte şi îmi zîmbi în doi peri.

— Lasă, domnule! în orice altă împrejurare ar fi fost de ajuns a porunci oamenilor noştri să-l ciomăgească. Dar azi mă simt topită şi plină de îngăduinţă.

Spunînd acestea, mă ciupi de braţ pînă la sînge, apoi se cuibări în fundul caleştii, chicotind.

Scosesem un ţipăt. Ea ridică din sprînceană.

— Ai pielea prea simţitoare?

Îmi veniră în minte nişte versuri de Corneille, pe care le-am auzit adesea din gura tatălui meu. Le-am scandat, rar:

În veci nu simţi pe lume deplină desfătarea;
În orice bucurie s-amestecă-ntristarea
Şi cele mai senine a noastre mulţămiri

Ni-s veşnic tulburate de griji şi-nchipuiri.[8]

Îndată am primit şi replica.

— *Cidul*, don Diego, actul al III-lea. Le-am învățat la maici, domnule. Trebuie să înțeleg din asta că fericirea domniei-tale n-ar fi deplină?

— Doar dacă eşti nefericit că nu poți fi încă şi mai fericit, contesă.

Mă prinse de mînă şi mă strînse cu toată puterea:

— Vei fi, Fortunat, iubirea vieții mele! dacă nu, blestemul să cadă asupra capului meu! Pentru gloria mea vei întuneca faptele celor mai vestiți eroi şi răsplata o vei primi din mîinile mele. Voi fi Andromeda ta, Euridice, Ariadna.

I-am spus că exemplele nu mi se păreau prea bine alese, deoarece nu voi fi nevoit să o smulg din ghearele vreunui monstru marin, ca pe prima, din Infern, ca pe-a doua, din văgăuna Minotaurului, ca pe-a treia.

— Vei face chiar mai mult, răspunse ea cu glas înfundat. Mă vei smulge din ghearele plictisului.

Am simțit cum îşi înfige unghiile în palma mîinii pe care o strîngea mereu. Nici afurisitele gemene din Santo Dominguo n-ar fi făcut mai bine.

Caleaşca se opri dinaintea fastuoasei locuințe unde, deasupra porții mari, era o placă de marmură albă pe care sta scris cu litere de aur: Hotel d'Ognissanti.

Nu voi descrie aici cu de-amănuntul covorul roşu, întins pe pămînt din stradă pînă la capătul scării, nici cei doisprezece lachei cu peruci şi livrele vişinii care îl străjuiau de amîndouă părțile, nici ospățul ca al lui Trimalcion, cu cele opt feluri urmate de un tort monumental, împodobit cu două corăbii cu borduri înalte care se înfruntau pe o mare de cremă de migdale împănată cu valuri de anghelică. Stăpînul casei, închinînd în sănătatea mirilor, sublinie că această capodoperă fusese pregătită în cinstea isprăvilor mele pe mare şi, înainte de a se aşeza, îmi aruncă un zîmbet cu subînțeles în care mi s-a părut că desluşesc un gînd ascuns, ironic.

La masă fuseseră poftiți numai membrii apropiați sau îndepărtați ai familiei, mai numeroşi din partea mea. Erau vreo treizeci. Pe la ora cinci după-amiază, în saloanele cu toate policandrele aprinse intrară vreo două sute de oaspeți de cel mai bun neam şi care nu se sfiiră să se năpustească cu mare avînt asupra mîncărurilor şi băuturilor pe care valeții, mergînd din salon în salon, le aduceau pe tăvi de argint. În această înghesuială nu ştiu cum s-a întîmplat că m-am trezit despărțit de Yolande şi înconjurat de un roi de femei frumoase, care mă hărțuiră cu laude viclene, vorbe ințepătoare şi întrebări indiscrete. Eram felicitat, chiar cu ceva prea multă stăruință, că sînt un bărbat preafericit, lăsîndu-se parcă să se înțeleagă că nu se poate să nu-mi lipsească ceva. Mi se strecură că pentru unii căsătoria era un sfîrşit, pentru alții, mai buni cunoscători ai căilor soartei, ea putea fi un început.

— Ai de gînd să-ți cumperi un regiment?

— Dragul meu conte, eu te văd mai degrabă contracciu general de biruri.

— Cu înfățişarea domniei-tale şi cu restul, poți ținti să ajungi consilier al regelui.

Doamnele se învîrteau în jurul meu, îmi aruncau ocheade ucigătoare, suspinau de mama focului în spatele evantaielor.

— Ah! domnule, îmi spuse cu patimă roşcovana Elodie de Janzé, mă veți crede dacă vă spun că, fiind dezgustată de lume şi mulțumindu-mă cu strictul necesar, mă bate gîndul să mă călugăresc?

— Cu farmecele pe care le aveți mă simt îndatorat să vă sfătuiesc să nu luați o hotărîre atît de drastică, am răspuns curtenitor.

— Era şi timpul să le vedeți, mă ințepă ea, cu o privire ucigaşă.

---

[8] Corneille, *Cidul*, actul II, scena 5. În româneşte de Şt. O. Iosif. E.S.P.L.A., 1956.

Îmi întoarse spatele şi am părăsit cercul acestor gureşe doamne pentru a încerca s-o regăsesc pe aceea care, de cîteva ceasuri, era nevasta mea. Aşa cum fusesem eu asediat de sexul slab, fusese şi ea de sexul tare, reprezentat de şase gentilomi, printre care puteam recunoaşte cîțiva dintre rivalii mei nenorocoşi. Eram gata să ajung lîngă ea, cînd o mînă mi se aşeză pe umăr şi o voce cu accent italienesc se făcu auzită. Era socrul meu, domnul Girolamo Farinacci d'Ognissanti. Aşa cum cîntărisem şi mai înainte, acestui om hotărît în afaceri nu-i plăcea să-şi piardă timpul.

— Dragă ginere, pot să-ți spun două vorbe?

— La ordinele domniei-voastre, domnule.

— În cazul acesta, fă bunătatea şi vino cu mine în cabinetul meu. E timp pentru toate şi, cu firea pe care o ai, dacă nu mă înşel în ce te priveşte, nu vei avea de ce să regreți discuția pe care cred necesar s-o am încă de pe acum cu domnia-ta.

L-am urmat într-un coridor îngust, apoi pe o scară ascunsă, destul de dreaptă, care ne-a condus spre o încăpere luminată de două ferestre înalte. Cărți legate în piele de vițel sau în saftian, dosare groase purtînd pe cotor nume de oraşe ca Brest, Nantes, Bordeaux, Saint-Malo, umpleau nişte măsuțe şi dulapuri-bibliotecă împodobite cu zăbrele de sîrmă de alamă. Pe cămin, un ceasornic de bronz aurit reprezenta Timpul sub înfățişarea unui bătrîn cu barba lungă, înarmat cu o coasă şi sprijinit de cadran. Pe un birou mare de stejar, cu picioare arcuite şi marchetat cu bronz, o călimară de corn, un mănunchi de pene de gîscă, o cutie cu praf de uscat cerneala şi un portofel de marochin roşu cu fir de aur, erau aşezate ca o trupă încolonată în linie de luptă.

Girolamo Farinacci se aşeză la biroul său, într-un fotoliu cu brațe, îmi arătă un scaun asemănător şi îmi spuse pe neaşteptate:

— Ia loc, căpitane Lafortune.

Chiar dacă trăsnetul ar fi căzut lîngă mine nu mi s-ar fi tăiat mai mult răsuflarea. Cu greu am izbutit să înghit în sec, nefiind în stare să rostească nici un cuvînt.

— Haide băiatul meu, continuă bancherul cu voce blîndă, vino-ți în fire. Doar n-am să-l denunț amiralității pe ginerele meu, ca pirat şi răzvrătit împotriva legii şi regelui. Află că n-am început să te stimez decît din ziua cînd am ştiut că vestitul căpitan Lafortune, care a pricinuit atîtea necazuri Companiei noastre pentru Guineea, nu era decît una şi aceeaşi persoană cu dumneata. Gîndeşte-te oleacă. Cel mai bun şi mai practic mijloc de a-l face pe-un duşman nevătămător, decît să rişti să-ți scoată mațele, este de-a cădea la învoială cu el. Dîndu-ți mîna fetei mele, te-am dezarmat. Sincer vorbind, nu cred că mai ai chef să-ți reiei cariera de profet eliberator al rasei negre. La vîrsta domniei-tale ai tot dreptul să doreşti o viață mai puțin aspră decît aceea pe care ți-au impus-o nişte împrejurări neprevăzute.

Îmi recăpătasem îndeajuns stăpînirea de sine ca să-l întreb cum de-a putut fi atît de bine informat despre activitățile mele. Îşi mîngîie barbişonul şi zîmbi.

— Nimic mai simplu. Tatăl domniei-tale mi-a dat să înțeleg prin vorbe ocolite despre o alianță posibilă între familiile noastre. N-aveam oare dreptul să mă asigur că, în cazul acesta, nu-mi dădeam fiica pe mîna unui aventurier brutal şi desfrînat? Mi s-a părut că marchizul este oarecum pus în încurcătură de unele întrebări ale mele. După el, domnia-ta ai fi un mic sfînt. Panegiricul său părea prea umflat, fiind vorba de un voinic de felul domniei-tale care, vreme de şapte ani, s-a vînturat pe mările calde. Am trimis un om de încredere la căpitanul Fulminet, care se pregătea tocmai să plece spre Insule.

— Şi căpitanul şi-a descleştat gura?

— Hm! nu fără arțag şi scrîşnete din dinți. Îi atrăsesem bine atenția omului meu să-i jure că voi avea gura pecetluită la toate dezvăluirile pe care i le-ar putea face. Pentru a-i dezlega limba bunului Fulminet a trebuit totuşi să recurg nu mai puțin decît la amenințarea de a-i lua comanda corăbiei *la Pétulante*. La vederea unei misive scrise cu

mîna mea şi prin care îl asiguram că nu vei păţi nimic, înjurînd şi blestemînd toţi negrii de pe pămînt, s-a hotărît în cele din urmă să vorbească, după ce îl preveni pe nefericitul mesager că, în cazul cînd cea mai mică indiscreţie ţi-ar dăuna cu ceva, va veni la Paris să-i taie urechile. Iată un adevărat prieten.

— Şi care este concluzia celor aflate, domnule?

— Ceremonia de astăzi, nu-i aşa? M-am gîndit că eşti soţul potrivit pentru fiica mea. Are o închipuire bogată; dovedeşte un cult faţă de eroi şi socot că ai fost unul, în felul domniei-tale, dar nu-ţi ascund că i-aş fi preferat un altul, mai puţin păgubitor pentru acţionarii Companiei pentru Guineea. Fireşte, Yolande ştie tot adevărul despre isprăvile domniei-tale, deşi pînă acum, la sfatul meu, s-a ferit să te lase să bănuieşti ceva. Erou sau pirat, pentru majoritatea femeilor este totuna, ceea ce dovedeşte îndeajuns, dac-ar mai fi nevoie, că n-au o minte la fel ca a noastră. Mai ai încă timp să înveţi, tinere, că femeile n-au nici un fel de morală şi toate faptele lor sînt sorocite de toanele momentului. Să trecem însă la lucruri serioase. Ce vezi scris pe cotoarele dosarelor înşiruite pe măsuţele de-acolo? Nume de porturi. Pentru că eu cred din ce în ce mai mult în viitorul comerţului pe căile maritime. Îmi vei spune că se află în plină decădere. Compania noastră pentru Guineea nu mai bate decît dintr-o aripă, în parte datorită domniei-tale, domnule pirat. Compania Indiilor a intrat în agonie şi Compania Mărilor Sudului s-ar putea să cunoască în curînd aceeaşi soartă. Războiul este pricina acestei deplorabile stări de lucruri. Or, regele a avut buna idee să încheie pace. Presupunînd chiar că ea nu va dura decît scurtă vreme, ducele de Anjou are să se urce pe tronul Spaniei şi se va încheia cu el un tratat privind monopolul asupra negoţului cu negri. Ştiu din sursă sigură că se poartă discuţii secrete în această direcţie. Şi asta încă nu e totul. Se pot cîştiga averi făcînd negoţ cu piaştri şi lingouri de argint. M-am hotărît deci să echipez o navă pe socoteala mea proprie, şi simţeam nevoia să am alături de mine un marinar cu experienţă. Puteam visa mai mult decît un ginere? Dintr-o lovitură, iată-te pus pe veci la adăpost de orice surpriză. Cui îi va trece prin minte să creadă că ginerele meu este acelaşi cu necruţătorul căpitan Lafortune?

Se răsturnă în fotoliu şi îşi frecă mîinile. O ciudată flăcăruie îi licărea în ochi. Bizar socru! Se lăuda făţiş că mă ţinea în mînă; nu eram decît un pion în jocul lui. Mă credea prizonierul său. Cu toate acestea, n-ar fi oare grav compromis dacă s-ar afla că îşi dăduse fiica, cu bună ştiinţă, unui bărbat pe care îl socotea hoţ de mare?

Străbătînd prin pereţi şi tavane, un murmur de viori pătrunsese în încăpere.

— Începe balul, spuse el ridicîndu-se. Am prevenit-o pe fiica mea că voi avea o discuţie cu domnia-ta, dar o să spună că abuzez. E timpul să te duci la ea. Haide, fericit muritor! Frumuseţe, dragoste, avere. Ah! vei avea o viaţă foarte interesantă. Şi eu te voi ajuta la asta.

Nu mă simţeam prea în largul meu, coborînd treptele scării ascunse în urma domnului Girolamo Farinacci. Văzut pe la spate, omuleţul acesta îngust în umeri, cu sfeşnicul de argint în mînă, nu părea decît un slăbănog pe lîngă un anumit căpitan care ajunsese să fie poreclit Spaima Caraibilor. De unde venea atunci, dacă nu teama cel puţin jena pe care o simţeam în faţa lui? Puteam s-o leg, cred, de ochii lui sfredelitori, ochii unei păsări de pradă, sau, mai degrabă, ochi de guzgan care nu clipeau niciodată şi păreau că îl măsoară şi totodată îl sfidează pe cel din faţa lor. Aveam să înţeleg mai tîrziu că privirea lui rece era a unui om de afaceri, pentru care n-au valoare decît bunurile soartei calculate în ludovici de aur şi pistoli grei.

Întoarcerea la hărmălaia şi lumina saloanelor îmi mai aduse inima la loc. Viorile intonau o gavotă. Sutele de lumînări din policandre, sfeşnice şi aplice erau reflectate la infinit în oglinzile înalte aşezate faţă în faţă. Perechile se învîrteau şi îşi înmulţeau reverenţele studiate cu o gravitate temperată de zîmbete cu gura închisă.

Soția mea – făptura aceasta minunată era într-adevăr soția mea! – îi pusese probabil pe goană pe curtezanii prea grăbiți ca să-i fie pe plac. Şedea pe o banchetă între mama ei, buna doamnă Raffaella, gata mai mult ca oricînd să se înăbuşe în rochia de catifea grena stînd să plesnească pe ea, şi verişoara Apollonie, subțirică în strîmta ei rochie albastră, şi pe care încîntarea de a lua parte la o asemenea sărbătoare o făcea să se uite cruciş cu mare voluptate. Yolande nu voise ca fusta ei de mătase albă, încrustată cu dantelă fină din Flandra, să fie brodată cu aur, pentru a se ține după moda curții unde Doamna de Maintenon predica austeritatea dînd ea însăşi exemplu. Un singur şir de diamante cu cele mai frumoase ape strălucea la gîtul ei.

Cînd am zărit-o, îşi ținea ochii în jos. Apoi i-a ridicat, i-a întîlnit pe-ai mei şi, pe cînd obrazul i se împurpura uşor, inima mea bătea gata să-mi sară din piept. M-am îndreptat spre ea ca un automat. Verişoara începu să rîdă.

— Ai dat în orbul găinilor, domnule verişor? Sau, pe sfînta mea patroană, căreia pagînii din Alexandria i-au rupt falca, suferi de o măsea de minte care ți-o fi crescut mai tîrziu şi care ar da o explicație căsătoriei tale? Mi se pare mie sau nu te ții prea drept pe picioare şi nu eşti în apele tale?

Era să protesteze cînd doamna Raffaella, prinzînd să zîmbească angelic, ceea ce îi umfla şi mai tare sferele obrajilor, se amestecă blajin în vorbă.

— Este foarte firesc ca *il conte* Fortunat să fie tulburat. Îmi aminteşte de Girolamo al meu în ziua nunții noastre. Deşi născut în Franța, unde bunicul său venise odată cu regina Maria de Medici, hotărîse să nu ducă în fața altarului decît o italiancă. Un văr de-al lui din Florența avea legături de afaceri cu tatăl meu, onorabilul Salvatore Cresti, podestat de Arezzo. După ce mă văzuse la Sienna, unde venisem pentru cursele de cai, vărul a făcut rost, habar n-am cum, de portretul meu în miniatură. L-a trimis lui Girolamo, care s-a aprins subito[9]. Acest *diavolo* pune şaua pe cal, omoară sub el alți zece ca să ajungă mai repede la *mio padre*[10]. Se jură pe mîntuirea sufletului său că dacă refuză să-i dea mîna mea, îşi va înfige un pumnal drept în inimă. *Il mio babbo*[11] mă cheamă şi îmi spune: „*Carissima*[12] , îl vezi pe cavalerul acesta simpatic? Vrea să se omoare dacă nu-l iei de bărbat.” Era să leşin. Abia l-am privit pe Girolamo al meu. Am văzut numai cum tigrul îşi ținea o mînă pe mînerul jungherului. „N-am ce-i face, îl voi lua de bărbat, tată”, i-am răspuns, plecînd nevinovată ochii în pămînt. Cincisprezece zile după aceea s-a făcut nunta şi, la biserică, lui *sposo*[13] i-a venit rîndul să fie mai emoționat. Cînd mi-a pus în deget verigheta, tremura tot. Tigrul se îmblînzise.

Doamna Raffaella bătu din pleoape şi adăugă suspinînd:

— *Ha un poco cambiato dopo! Ma che! il uomo e l'uomo!*[14]

— Da-da, murmură verişoara Apollonie, şi-am fi foarte amărîte să nu fie aşa.

La această cugetare plină de bun simț, Yolande se ridică şi îmi spuse, țintuindu-mă cu o privire dominatoare:

— Binevoieşti să-mi acorzi favoarea unui dans, domnule soț? S-ar părea că m-ai făcut să-l aştept.

Am luat-o în brațe şi am început să dansăm un *rigaudon*. Cît a durat acest dintîi dans, n-a rostit nici o vorbă. Îi strîngeam tare în brațe trupul desăvîrşit; ochii ei se

[9] Pe loc (it.).
[10] Tatăl meu (it.).
[11] Tăticul (it.).
[12] Scumpa mea (it.).
[13] Soțului (it.).
[14] După aceea s-a mai schimbat puțin. Ce mai! Bărbatul e bărbat (it.).

pierdeau într-ai mei; îi simţeam răsuflarea pe obraz. Mi se părea că mă dizolv, că mă contopesc cu ea.

Cînd muzicanţii au făcut o pauză, mă duse într-un colţ mascat de nişte portocali puşi în hîrdaie de lemn. Mă trase să mă aşez lîngă ea şi îmi prinse mîinile în ale ei.

— Fortunat, îmi spuse, am călcat toate regulile bunei creşteri refuzînd să dansez cu vreo şase gentilomi de neam mare, care mă rugau cuviincios.

— De ce atîta asprime, doamnă? am întrebat-o strîngîndu-i mîinile într-ale mele.

— Frumoasă întrebare, domnule! Fiindcă nu sînt decît a domniei-tale şi nu vreau să fiu decît a domniei-tale, toţi ceilalţi bărbaţi mă plictisesc de moarte, şi oricine încearcă să-ţi calce drepturile în picioare te jigneşte şi mă jigneşte.

— Îţi sînt recunoscător, iubita mea.

— Aşteaptă! Aşa cum eu sînt a domniei-tale, ţin ca şi domnia-ta să fii al meu. Din acest motiv am tot dreptul să fiu geloasă pe tatăl meu, care te-a ţinut atît de multă vreme în cabinetul lui, şi pe mama care a încercat zadarnic să te coboare în ochii mei pe motiv că nu m-ai ameninţat că-ţi vei străpunge inima dacă nu te însori cu mine. Sînt de acord că tata a fost un tigru. Dar domnia-ta nu eşti un leu?

Mîinile îi ardeau. Pieptul i se zbătea. I-am arătat că mama ei, pomenind despre dragostea pătimaşă pe care soţul a nutrit-o faţă de ea încă din prima zi, avusese doar intenţia lăudabilă de a mi-l da ca exemplu. Am adăugat că tatăl ei, voind să mă facă părtaş în afacerile lui spre a-mi asigura averea, îmi arăta o încredere pentru care trebuia să-i fiu recunoscător. Atunci ea izbucni.

— Cu mine te-ai însurat, Fortunat, şi nu voi îngădui să te împart cu nimeni! N-ai altceva mai bun de făcut decit să iei pildă de la Petru, Pavel sau Iacob? Ce mare scofală să speculezi hîrtiile la purtător! Dacă vrei să mă faci fericită, va trebui să-ţi muţi gîndul. Eu sînt gata să mă fac mus şi să trăiesc pe o corabie de piraţi, dacă e s-o fac cu bărbatul pe care îl iubesc!

Aluzia era limpede. M-am prefăcut că n-o bag în seamă şi m-am mulţumit să spun:

— Viaţa de matelot este grea şi primejdioasă, Yolande. Aş fi un soţ rău dacă mi-ar trece măcar prin minte să ţi-o impun.

Sări în sus.

— Mă iei drept o gîscă dintr-aceea care nu ştie să vorbească altceva decît despre cîrpe şi preferinţe? Te implor, Fortunat, fii din nou tu însuţi. N-ai nimic de ascuns soţiei tale. Mai povesteşte-mi din aventurile tale pe mare.

Tatăl ei mă prevenise: avea desigur o imaginaţie bogată, Yolande Farinacci d'Ognissanti, de acum înainte contesă de la Prée de la Fleur. Era să-i răspund că i-am dezvăluit partea cea mai atrăgătoare din viaţa mea aventuroasă, chiar dacă aveam să fiu învinuit de prefăcătorie, cînd zgomotul familiar al unui baston ce se lovea de parchet îmi trezi atenţia. Chipul jovial al tatălui meu apăru printre frunzele lucioase ale portocalilor.

— Faceţi pe misterioşii? spuse el pe ton glumeţ. Aşa vă feriţi voi de admiraţia mulţimii? Aveţi o viaţă întreagă dinaintea voastră să vă dezmierdaţi. Pînă atunci, lumea vă roagă s-o lăsaţi să admire încă puţin o pereche cum nu se poate mai potrivită.

Yolande se ridică iute şi îi depuse pe obraji două sărutări răsunătoare. El îşi trase nasul, tuşi şi începu să rîdă:

— Ia te uită, cîtă emoţie pe capul unui om bătrîn ca mine. Frumoasa mea, te proclam cea mai bună noră din lume.

— Ştiu cîte îţi datorez, tată, îi răspunse ea cu aprindere, şi nu voi avea niciodată cum să-ţi mulţumesc că ai adus pe lume un fiu ca Fortunat, dar află că de acum înainte este al meu. Mi l-ai dat, nu mai poţi să mi-l iei înapoi. Este bunul meu, lucrul meu, zeul meu, în sfîrşit, soţul meu.

Tata rîse din nou şi îi sărută mîna.

— N-am nimic împotrivă. Marea mi l-a luat aproape opt ani. Mi l-a adus înapoi ca să-l dau pe mîinile tale albe unde, sper, va avea mai puțin de furcă.

— Eşti sigur? spuse ea cu o expresie despre care n-aş şti să spun dacă era şugubeață sau provocatoare.

El ridică din umeri.

— Doamne! copila mea, îl cred în stare să se apere de o femeie deşteaptă, la fel de bine ca şi de o întreagă escadră engleză. Pînă atunci, veniți să vă mai admire oaspeții noştri, fie că, purtîndu-vă o prietenie adevărată, se bucură din inimă, fie că, invidiindu-vă, crapă de necaz. După ce veți face ocolul celor trei saloane aveți dreptul să o ştergeți pe furiş.

Îşi duse o mînă la frunte şi bastonul scîrtîi pe parchet.

— În curînd mă voi duce şi eu acasă. Prea multă bucurie îl macină pe om, şi astăzi am întrecut măsura. Vă binecuvîntez pe amîndoi. Să trăiți fericiți şi să nu vă lipsiți de nici o plăcere a vîrstei voastre.

Se îndepărtă, adus de spate.

Va urma...

Expediții și Exploratori

Thor Heyerdahl

1914 - 2002

Thor Heyerdahl a fost un etnograf şi explorator norvegian cu realizări ştiinţifice în zoologie şi geografie. A devenit celebru datorită Expediției Kon-Tiki în care a navigat 4.300 mile (aproximativ 7.000 km) din America de Sud până în Insulele Touamotu.

1938 - Fatu Hiva	-	Hunt for Paradise
1947 - Kon-Tiki	-	The Kon-Tiki Expedition: By Raft Across the South Seas
1955 - '56 - Rapa Nui	-	Aku-Aku: The Secret of Easter Island
1969 - '70 - Ra	-	The Ra Expeditions
1978 - Tigris	-	The Tigris Expedition: In Search of Our Beginnings

Expedițiile RA

CAPITOLULUI VII

ÎNLARG

SAFI. Aroma proaspătă şi sărată a atlanticului. Valurile se spărgeau de coasta abruptă, trimițînd cascade înalte, albe, spre vechile fortificații pe care cumnatul lui Vasco de Gama le-a ridicat cînd portughezii au preluat apărarea portului, în 1508, în urma unei neînțelegeri cu căpetenia berberă Yahia ben Tafouft. Între pereții fortăreței medievale şi castelul portughez, vechi de patru sute cincizeci de ani, trăieşte laolaltă, în bună înțelegere, o comunitate energică de berberi şi arabi pe cea mai mare zonă de pescuit sardele. Portul forfotea de bărci de pescuit colorate, în timp ce mari nave oceanice intrau şi ieşeau încărcînd sulfat sau făcînd schimb comercial cu alte mărfuri, cu cel mai important oraş din interiorul Marocului, Marrakech.

Stăteam în grădina de palmieri a paşei, în partea de sus a oraşului, privind în jos spre oceanul fără sfîrşit ce se întindea din port, departe, la orizont. Portul Safi fusese folosit de berberi cu o mie de ani înainte de venirea portughezilor, şi de fenicieni cu cel puțin o mie de ani înaintea acestora, deoarece ei făceau negoț de-a lungul acestui țărm deschis, dincolo de hotarul sudic de azi al Regatului Marocului. Chiar mai la sud de Safi ei aveau un avanpost important, pe micuța insulă Mogador, unde arheologii dezgroapă într-una rămăşițe ale civilizației feniciene. Cu mult înaintea erei noastre negustorii şi cei plecați în căutare de noi pămînturi navigau între țărmurile interioare ale Mediteranei şi vechile porturi de dincolo de cel mai vestic avanpost de pe coasta africană a Atlanticului, de unde curentul Canarelor duce tot ceea ce-i ajunge în cale pînă pe partea cealaltă a oceanului.

Toți cei ce au trecut prin strîmtoarea Gibraltar, vechile Coloane ale lui Hercule, au găsit aici adăpost dacă s-au aventurat ca şi fenicienii de-a lungul acestor stînci marocane joase şi a țărmului deschis şi nisipos. O barcă de trestie ar fi putut deci să ajungă pînă aici în Safi, înaintînd cîte puțin de-a lungul țărmurilor întortocheate ale Africii şi nimeni nu se îndoia că o astfel de ambarcație ar fi putut pluti dacă naviga destul de aproape de țărm pentru a putea fi scoasă din apă şi uscată cînd se simțea nevoia. Întrebarea era, cît ar fi plutit dacă ar fi părăsit țărmul şi ar fi început să plutească în larg ?

Ştim că barca de papirus a fost folosită pe țărmul Atlanticului, dincolo de Gibraltar. Ea a supraviețuit cu tenacitate de ambele părți ale strîmtorii. Această barcă este încă folosită de pescarii care trăiesc în umbra impresionantelor şi misterioaselor ruine de la Nuraghi, de pe coasta vestică a Sardiniei, şi mă îndoiesc că barca noastră era prima pe care o văzuseră marocanii. La gura fluviului Lucus, pe țărmul Atlanticului, între Gibraltar şi Safi, barca de papirus a supraviețuit ca ambarcație de pescuit şi mijloc de transport pînă cînd, în cele din urmă, a fost înlocuită la începutul acestui secol cu corăbiile portugheze cu bordaj din lemn. În 1913 membrii unei expediții ştiințifice spaniole au descoperit că vechiul trib El Jolot din această zonă mai construia încă bărci din papirus, care puteau duce cinci pînă la şase pescari şi erau manevrate cu vîsle şi vele. Ei au menționat în mod expres că era aceeaşi ambarcație folosită de vechii egipteni şi au mai accentuat că acest model nu numai că a supraviețuit în Maroc, dar mai era încă folosit pe Nilul Superior, în Ciad şi pe lacul Titicaca din America de Sud. Ei i-au invitat pe etnologi să găsească legăturile ce ar fi putut să existe între constructorii de bărci din locuri atît de îndepărtate geografic şi au accentuat că, în ceea ce priveşte aşa-

numitele *madia* de pe țărmul marocan al Atlanticului, se părea că ele sînt cele mai solide şi mai perfecte dintre toate bărcile de trestie cunoscute[1].

„Vreți să faceți o barcă de trestie ?” ne-a întrebat şeful local al districtului de coastă, întrucîtva ofensat, cînd am propus să vizităm fluviul Lucus. „Atunci ați venit în Maroc cu o generație mai tîrziu. Aici vă putem arăta bărci din plastic !”

Cînd barca de papirus construită de prietenii noştri din Ciad a sosit alunecînd pe rotițe de-a lungul străzilor din Safi, o mulțime colorată de diferite tipuri umane s-a adunat să o privească. Era gata pentru lansare printre bărcile de pescuit trase la mal, în port. Abdullah s-a străduit din răsputeri să explice berberilor şi arabilor, în dialectul său arab din Ciad, proiectul nostru. Mussa şi Omar ne-au spus la revedere. Ei au plecat cu avionul înapoi, din Cairo la Fort-Lamy, via Khartoum cu bagaje grele şi bani ca să-şi cumpere soții şi vite acasă, în Bol. La despărțire, Mussa mi-a şoptit că a găsit un loc ascuns în frumosul său costum nou, unde şi-a ascuns toți banii, astfel încît nimeni nu-i putea găsi. Mîndru şi-a întors reverul hainei şi mi-a arătat un buzunar interior obişnuit. Omar terminase tratamentul şi îl invidia pe Abdullah, care, datorită cunoştințelor de limbă franceză şi sănătății sale perfecte, fusese ales să plece pe kaday.

Abdullah nu intenționa deocamdată să se reîntoarcă în Ciad.

Era hotărît să vină cu noi orice s-ar întîmpla.

El şi organizatorul taberei noastre, italianul Corio, au însoțit barca de papirus pe un cargou suedez ce trebuia să plece din Egipt în portul Tanger (Tanja) din Maroc. Nu mult după ce ne-am luat rămas bun de la Abdullah, căpitanul navei a primit ordinul să-şi schimbe ruta şi să meargă la Port Said, în Canalul de Suez, după o încărcătură de ceapă.

Abdullah a fost trezit de o canonadă puternică de-a lungul Canalului de Suez, în timp ce rachetele explodau la întîmplare, pe casele arabe, dărăpănate, de pe țărm. Stătea pe puntea bărcii de papirus inflamabile şi privea în sus, uimit, dar fără teamă, cînd ceva zbură pe deasupra navei şi explodă în rada portului. Docherii au dispărut şi nava a fost întîrziată cîteva zile, înainte de a se întoarce din nou în Egipt. Dar apoi barca a ajuns cu bine în Maroc, la punctul de plecare şi Abdullah a început să o pună în ordine. Se mai tasase puțin în timpul călătoriei de la Cairo la Alexandria şi de la Tanger la Safi. Părea mai largă şi cu bordajul mai neted, iar vîrfurile arcuite de la pupă şi provă erau puțin lovite şi pîrlite după izbiturile de cablurile de înaltă tensiune ale podurilor întîlnite în cale. Zi de zi, trestiile aurii deveneau tot mai suple şi mai rezistente pe măsură ce absorbeau aer sărat, umed.

În ziua aceea urma să lansăm barca la apă. S-a întîmplat să fie 17 mai, ziua națională a Norvegiei. Paşa s-a ocupat personal de lansarea ambarcației de pe aceeaşi rampă de unde se lansează bărcile de pescuit din Safi. Ca reprezentant al regelui, paşa are o autoritate aproape nelimitată şi el a folosit-o pentru reuşita expediției. Din ziua cînd am sosit cu scrisoarea prietenului meu marocan, ambasadorul O.N.U. Benbrina, toate uşile casei sale mi-au fost deschise şi s-a legat între noi o prietenie spontană.

Paşa Taieb Amara şi soția sa Aicha sînt nişte oameni excepționali. Amîndoi erau la fel de activi, la fel de interesați de problemele sociale. El îşi folosise autoritatea pentru a ridica şcoli moderne, centre pentru tineret, case pentru muncitori, case pentru marinari şi biblioteci şi a instaurat în vechiul port activitatea laborioasă în locul leneviei. Soția sa, Aicha, era una dintre cele douăzeci de doamne alese să întemeieze Consiliul de femei al regelui Hassan.

---

[1] A. C a b r e r a, *Balsa de juricos en el Bajo Lucus*, în „Revista del Instituto de Antropologia de la Universidad Nacional de Tucumán", vol. I. nr. 2, Tucumán, 1938.

Ea a sosit în lungul său veşmînt berber, cu o oală de pămînt viu colorată în mînă ; ne-am ridicat de pe pernele din piele de capră pentru a merge jos în port.

„Deoarece eu, un berber, trebuie să botez barca, cred că laptele de capră va fi cel mai nimerit lucru", spuse ea, arătîndu-i Yvonnei conținutul alb al oalei. În Maroc, laptele de capră este vechiul simbol al ospitalității şi al urărilor de bun venit.

Portul era înțesat de lume. Barca noastră aurie fusese pavoazată festiv cu pavilioanele fluturînd în vînt ale tuturor țărilor participante. Aicha a spart frumoasa oală de pămînt în mii de bucăți izbind-o de sania de lansare din lemn, iar laptele de capră şi cioburile au împroşcat papirusul bărcii cît şi pe distinşii noştri oaspeți.

— Te numesc „Ra"în cinstea Zeului-Soare.

Lanțuri şi roți dințate au început să scîrțîie deodată. Mulțimea se înghesuia înapoi. Cînd barca din papirus începu să alunece pe cala de lansare, spre apă, mi-am încrucişat privirea cu cea a credinciosului protector al expediției, ambasadorul Anker, care stătea drept, zîmbind, cu pete de lapte pe reverele costumului său închis. El şi soția sa veniseră din Cairo ca să vadă plecarea noastră. Cred că amîndoi ne gîndeam la acelaşi lucru. „Să sperăm că cele mai grele obstacole au rămas în urma noastră". Alții credeau contrariul. Exact în clipa cînd barca a atins suprafața apei, un fotograf cu ochii larg deschişi s-a aplecat spre mine şi mi-a spus :

„Ce-ai spune dacă acum s-ar duce drept la fund ?"

N-am avut timp să-i răspund. „Ra" plutea. Sania de lansare, din lemn, s-a dus încet, la fund, împreună cu platforma de fier de care era fixată, dar „Ra" s-a desprins şi a început să plutească ca o gîscă grasă în timp ce bucăți de papirus şi de lemn de la sania pe care alunecase, se ridicau, legănîndu-se în jurul ei, urmînd-o ca un cîrd de boboci. Un suspin de uşurare şi de admirație s-a ridicat din mulțimea de pe țărm. Unii crezuseră că se va răsturna. Cei mai mulți erau siguri că se va canarisi[2] deoarece nu i se făcuse nici o probă pe apă şi era departe de a fi simetrică față de planul diametral; măsurată de-a lungul parapetului partea construită de Mussa s-a dovedit a fi cu circa 40 cm mai lungă decît partea lui Omar. Echilibrul era totuşi perfect, neimportînd cîț i oameni s-au urcat la bord. Singura parte afundată avea un pescaj de circa 25 cm în dreptul celor trei suluri centrale, care formau un fel de chilă de aproximativ 2 m lățime. Restul bărcii plutea la suprafață ca o geamandură.

Un remorcher stătea gata să ne tragă pînă la un şlep mare, de care ne-am fixat ca să nu fim făcuți bucăți de digul de piatră în timpul fluxului. Am stat acolo o săptămînă, ca să permitem trestiilor de sub apă să se îmbibe, în timp ce noi pregăteam ambarcația pentru navigație. În săptămîna aceea diferiții membri ai expediției „Ra" s-au întîlnit pentru prima dată. Era timp destul ca să aflăm povestea vieții fiecăruia în micul coş de bambus care urma să ne fie casa în săptămînile ce urmau.

Norman Baker, din Statele Unite ale Americii. Deoarece era singurul marinar de la bord, el a fost numit navigatorul expediției şi radio-operator. Conştiincios şi om de

---

[2] Se va înclina într-un bord plutind în această poziț ie de echilibru.

nădejde, el s-a aşezat la intrarea cabinei, examinîndu-şi echipamentul, fără să-i scape nici un amănunt. Întîlnirea mea anterioară cu Norman a fost destul de scurtă. Venise o dată la bordul navei mele, în felul său modest şi liniştit, cînd mă aflam la Tahiti cu un trauler din Groenlanda, pe care l-am închiriat pentru o expediţie în Insula Paştelui; tocmai sosise în Tahiti pe o ambarcaţie mică împreună cu un biolog american, după o navigaţie de 2000 de mile, plecînd din Hawai. Ştia să navigheze. Fusese, de asemenea, comandor în marina militară americană şi profesor de oceanografie la Şcoala Navală din New York, deşi în viaţa de toate zilele era antreprenor de construcţii în lumea zgîrie norilor din marele oraş.

„Chiar, n-ai nici un fel de experienţă pe mare ?" a întrebat Norman sceptic, întorcîndu-se spre Iuri care stătea, vesel şi rotofei, lîngă el, în uşa cabinei, manevrînd un aparat de respiraţie.

Iuri Alexandrovici Senkevici era sovietic şi doctorul expediţiei. El a zîmbit cu gura pînă la urechi.

„Am fost cu o navă sovietică pînă în Antarctica şi înapoi", răspunse Iuri. Norman era foarte interesat să afle dacă Iuri petrecuse chiar un an întreg în cel mai rece loc din lume.

Da, stătuse un an întreg. Timp de un an fusese doctor al staţiei sovietice de cercetări Vostok, la aproximativ 3000 m deasupra nivelului mării, chiar pe calota de gheaţă a Polului Sud unde temperatura scădea pînă la —100° Fahrenheit. Iuri era singurul pe care nu-l mai văzusem înainte. Cînd avionul care-l aducea la Cairo a aterizat a avut loc prima noastră întîlnire. Avusesem prilejul să-i scriu conducătorului Academiei de ştiinţe a U.R.S.S., preşedintele Keldîş, un om de ştiinţă inteligent, modest şi multilateral, care răspundea de toate ştiinţele din Uniunea Sovietică, de la sputnici pînă la arheologie. Mi-am amintit că o dată mă întrebase de ce nu iau şi sovietici în expediţiile mele. Acum aveam nevoie de un sovietic, de un medic şi m-am gîndit că poate preşedintele Keldîş ar putea să-mi recomande pe cineva. Condiţiile erau ca medicul să vorbească şi o altă limbă în afară de rusă şi să aibă simţul umorului. Ultimul punct mai ales fusese luat foarte în serios. Cînd Iuri a coborît din avionul Aeroflotului încărcat cu daruri şi medicamente, luase şi o duşcă de vodcă de teamă că nu va părea destul de vesel. El s-a încadrat perfect de la începutul expediţiei. Cunoştinţele sale de limbă engleză erau minime, dar suficiente ca să nu scape niciodată poanta unei glume. Fiu de doctor, născut în R.P. Mongolă, Iuri avea ceva din trăsăturile locului de baştină. Fusese ales dintre tinerii savanţi sovietici de la Departamentul Sănătăţii şi se specializase în problemele de astronautică privind starea de acceleraţie şi de imponderabilitate. După ce a inspectat cabina de bambus în care ne pregăteam să „accelerăm" pe mare, a făcut o serie de comentarii pline de umor la adresa „astronauţilor".

Italianul **Carlo Mauri** era, de asemenea, o cunoştinţă nouă. Urma să fie operatorul de filmare şi fotograful expediţiei. De fapt trebuia să vină un prieten din Roma, un producător de filme, care era unul dintre cei mai buni scufundători ai Italiei şi tocmai filma „Andrea Doria" în apele Atlanticului. Dar cînd Abdullah a fost închis, iar eu am dispărut pe neaşteptate undeva, în centrul Africii, tocmai cînd trebuia să construim barca, el şi-a pierdut încrederea în întregul nostru proiect şi l-a propus ca înlocuitor pe Carlo Mauri, în timp ce el şi-a continuat filmarea pe pămînt. Carlo Mauri —- cu barbă roşie şi ochi albaştri de viking — era un altul care nu avea nici un fel de experienţă pe mare. Era ghid profesionist de munte şi unul dintre cei mai vestiţi alpinişti ai Italiei. Condusese, sau cel puţin participase, la paisprezece expediţii internaţionale care l-au purtat prin toate continentele. Multe dintre cele mai primejdioase prăpăstii din Himalaya

şi Anzi îi erau tot atît de bine cunoscute ca şi cele mai semețe vîrfuri din Africa, Noua Guinee şi Groenlanda. O dată îşi fracturase serios un picior, la o căzătură în Alpi, ceea ce a pus capăt lecțiilor de schi, dar ca alpinist era mai activ ca oricînd. Carlo se afla pe calota de gheață a Polului Sud cînd a auzit de proiectul bărcii de papirus. Deoarece mersese acolo după ce filmase urşi polari, în canalele calotei de gheață a Polului Nord, i-a surîs ideea unui loc de pe pămînt cu apă caldă pentru baie, fără gheață, la Ecuator.

În ceasul al doisprezecelea l-am pierdut pe membrul mexican al expediției. Prietenul meu Ramon din expediția întreprinsă la indienii seris a fost internat de urgență în spital pentru o operație extrem de serioasă, chiar în ziua cînd barca era îmbarcată în portul Alexandria. Ştirea tragică a sosit chiar în timpul unei conferințe de presă şi nu a fost adusă la cunoştință pînă cînd un ziarist a întrebat de numele participanților. Ambasadorul, altfel zîmbitor, stătea serios în primul rînd, frămîntînd hîrtia între degete.

„Din Mexic”, am început eu, cînd nişte mîini nervoase mi-au înmînat telegrama. A fost ca o lovitură de trăsnet. Dacă Ramon nu putea veni, totul trebuia suspendat. Mi-a fost foarte greu să dau sentința. Ziariştii se agitau.

„Din Mexic, dr. **Santiago Genoves**!”

Am întrerupt conferința de presă. Am trimis imediat două telegrame în Mexic. Una lui Ramon, la spital, şi cealaltă doctorului Genoves, antropologul mexican, care spusese mai mult în glumă că ar veni dacă ar fi anunțat cu o săptămînă înainte. Acum avea o săptămmă întreagă. Şi a venit. Acest om energic a reuşit între timp să se mai oprească la Barcelona şi să primească Premiul pentru pace al Papii Ioan al XIII-lea pe anul 1969, ca răsplată a campaniei împotriva războiului şi agresiunii, dusă prin cartea sa intitulată : *Pax*? care acum era transpusă pe ecran. Din Spania, el a ajuns în Maroc tocmai la timp ca să supravegheze transportul bărcii de papirus de la Tanger la Safi. Acum îşi exercita atribuțiile de intendent, îngrămădind amfore egiptene în formă de pară pe puntea nesigură, unde s-ar fi răsturnat dacă nu ar fi fost sprijinite una de alta, dacă nu s-ar fi pus trestie între ele şi n-ar fi fost legate cu socar. Nucile de cocos au servit excelent ca umplutură între amfore. Aveam o sută şaizeci de astfel de amfore, făcute după modelul celor egiptene antice aflate în muzeul de la Cairo, şi Santiago le-a manevrat cu aceeaşi grijă cu care mînuia craniile vechilor indieni la Universitatea din Mexico City. A numărat şi a pus pe o listă coşurile şi burdufurile din piele de capră, notîndu-le cu o acuratețe ştiințifică ce reflecta lunga sa activitate ca editor la „International Yearbook of Physical Anthropology”. Îl remarcasem pe Santiago la diferite congrese ştiințifice din mai multe țări. Scăpase din Spania în timpul războiului civil, dar de atunci îl mai întîlnisem în Spania şi mai recent în Mexic, unde era profesor cercetător la Universitatea din Mexico City, specializat în problemele originii aparent mixte a triburilor indiene din America. N-avea nici un fel de experiență ca marinar. Într-un fel, acest savant, mic şi muşchiulos, se deosebea de ceilalți oameni de ştiință pe care-i cunoşteam. Fusese fotbalist profesionist.

Dacă cineva ar fi putut avea mai puține cunoştințe de navigație decît Iuri, Carlo şi Santiago, acesta trebuia să fie **Abdullah Djibrine**, locuitor din deşertul Ciadului, care crescuse în inima Africii şi nici nu ştia măcar că marea este sărată. El însoțea expediția ca expert în papirus. Probabil că pe acest personaj exotic îl cunoşteam cel mai bine, după două călătorii în Ciad şi şapte săptămîni petrecute împreună, pe şantier, lîngă piramide.

Ager la minte şi descurcăreț, prudent ca o gazelă, probabil că nici însuşi Abdullah nu ştia cum ajunsese aici. Tot ce ştiam despre el, după ce mi-am permis să nu iau în seamă toate poveştile lui despre călătoria la Paris şi în Canada, era că fusese născut într-un sătuc lîngă mlaştinile cu papirus din Ciad, unde bărbații tribului îl luaseră cu forța de la

mama lui, ca să-i cresteze semnul distinctiv de pe frunte şi de pe nas, cînd era atît de mic încît abia îşi mai amintea. Fusese crescut ca să devină tîmplar şi băiat în casă. Ca bun mahomedan ce era avea dreptul să aibă mai multe neveste şi era de datoria mea să le întrețin pe timpul cît lipsea el. O soție din Ciad cu trei copii şi o a doua, cu care se căsătorise în ultimul timp, mi-au creat complicații în tranzacțiile valutare cu Republica Ciad ; la Cairo, în timp ce plecasem într-o scurtă călătorie în Maroc, se căsătorise cu o a treia. O ceremonie de căsătorie mai deosebită fusese amînată pînă cînd m-am întors eu ca să fiu invitatul de onoare. Nunta a avut loc cu muzicanți egipteni şi cu nelipsitul dans din buric pe acoperişul casei arabe a socrului său, iar Mussa şi Omar au fost răpiți de mireasa atît de frumoasă şi de... timidă, încît au îngrămădit aproape tot salariul pe o săptămînă în sutienul ei deja plin. De acum înainte aveam probleme de schimb valutar şi în Egipt şi a trebuit să-mi promit că în Maroc nu-l voi scăpa o clipădin vedere pe Abdullah.

Cel mai tînăr membru al expediției era un egiptean, **Georges Sourial**, inginer chimist talentat, scufundător profesionist, un glumeț incorijibil, de şase ori campion de judo al Egiptului şi o dată al Africii. Cînd stătea în picioare avea 2,20 m şi un trup de Tarzan ; nu lucrase niciodată de cînd a terminat colegiul, ci colinda prin cluburile din Cairo şi pe valurile Mării Roşii. Îşi distra prietenii îngroziți, spărgînd şase cărămizi cu o singură lovitură de mînă. Avea pe picior cicatrice de muşcături de rechini şi era singurul om pe care-l ştiam că îndrăzneşte să se scufunde pînă la ascunzătorile murenelor cu muşcătură ucigaşă[3], ademenindu-le să iasă afară cu un peşte ținut în gură în timp ce bătea cu palma marea brută ca şi cînd ar fi fost un paşnic animal domestic. Georges nu era marinar, el ştia marea doar pe sub apă şi cînd l-am rugat să ne însoțească, a acceptat, după ce a aflat verdictul experților în papirus, că barca s-ar putea scufunda, explicîndu-ne că vine cu noi pentru că va fi mai fericit sub apă decît deasupra ei. Ca şi alte vechi familii copte din Egipt, familia Sourial îşi are originea în zilele dinaintea sosirii arabilor, care au adus învățătura lui Mahomed în țara Nilului. Din ziua cînd a întrezărit o şansă de a veni cu noi, Georges, care de obicei dormea ca o mumie paisprezece ore din douăzeci şi patru, începu să se scoale în zori şi să-şi caute de treabă în tabăra din spatele piramidelor. Neprevăzutele lui cunoştințe din cele mai neştiute colțuri din Cairo ne-au pus în legătură cu un bătrîn meşter veliercare mai cosea încă cu acul şi ața, cu un împletitor de coşuri,care ne-a făcut cabina, cu un brutar, care ne-a preparat „pîine-egipteană" după o rețetă de la Muzeul din Cairo şi cu o întreagă comunitate de olari, care locuiau în mahalaua de la poalele dealului, unde stăteau în lut pînă la brîu, amestecîndu-l cu trupul şi cu mîinile înainte de a începe să învîrtească roata olarului cu picioarele goale ; aşadar cele o sută şaizeci de amorfe ale noastre au fost făcute după un model vechi de cinci mii de ani.

Pe zi ce trecea, snopii de papirus absorbeau tot mai multă apa de mare, în timp ce se legănau pe valuri, iar la bord se desfăşură o activitate intensă. Greutatea papirusului şi a parîmelor fusese inițial, de douăsprezece tone, dar barca a absorbit tone şi tone de apă sub linia de plutire, fără să se scufunde. În acelaşi timp, alte tone erau încărcate pe punte, fără ca nava să se lase prea mult în apă. Ambarcația stătea neclintită ca o insulă. Cele mai mari construcții de la bord erau catargul bipod,

[3]Peşte răpitor puternic atingînd 3 m lungime. Cel mai cunoscut este *Murena helena*, cu dinți puternici, foarte temut din cauza muşcăturii lui.

care a fost ridicat în fața cabinei împletite, şi puntea de comandă, construită din pontili legați cu parîme, în spatele aceleiaşi cabine, astfel ca să putem vedea peste acoperişul ei. Dacă la acestea se mai adăugau greutatea cabinei, a ramelor de guvernare de la pupa şi a lemnului luat pentru reparații, atunci barca de papirus ducea mai mult de două tone de încărcătură de lemn, pe lîngă tona de apă din amforele grele şi cel puțin două tone de mîncare, recipiente şi echipament.

Activitatea din timpul ultimei săptămîni a atins punctul culminant. Fiecare zi petrecută în apă de barca din papirus însemna o zi pierdută din viața ei, în conformitate cu părerile experților, motiv pentru care trebuia să ne grăbim. Un alt motiv, tot aşa de important, era că cu fiecare zi ce trecea, de partea cealaltă a Atlanticului se apropia perioada uraganelor. Ca printr-o minune ne-am putut respecta programul, cu aproximație de o săptămînă, în ciuda întîrzierii din Ciad şi a altor obstacole ; dar acum agitația a atins culmea. Nu mai aveam nici o zi de pierdut. Am împachetat, am cărat şi am pus totul pe chei. Ne-am cățărat, am ridicat şi am legat catargele şi straiurile. Am tăiat, am ajutat şi am instalat pasarela cîrmei şi ramele de guvernare legîndu-le cu parime şi piele. Puntea roia de ajutoare voluntare. Căpitanul De Bock, veteran al expediției franco-belgiene în Insula Paştelui şi marinar încercat, a calculat linia probabilă de plutire a bărcii din papirus, înainte de a-şi întrerupe activitatea din funcția sa de pilot al portului Antwerpen (Anvers), unde pilota nave de 50—100 000 tone. Acum stătea impunător şi încrezător pe puntea de papirus supraveghind stivuirea şi amararea încărcăturii la bord după cele mai bune reguli marinăreşti. Colegul său norvegian, căpitanul Hartmark, condusese expediția mea spre Insula Paştelui. Acum era din nou prezent, cățărat sus pe catargul lui „Ra", legînd greementul bărcii ca un adevărat matelot, ajutat de alpinistul Mauri. Herman Watzinger de pe „Kon-Tiki" venise din Peru, în drum spre Roma, ca să ne dea o mînă de ajutor la plecare, iar Frank Taplin sosise de la New York cu urări de bine din partea lui U Thant.

Soțiile noastre, conduse de soția paşei, forfoteau în jurul amforelor din depozitul de pe țărm, băgînd în ele brînză de oaie în ulei de măsline, ouă proaspete în soluție de var, peşte uscat, nuci şi cîrnați de oaie în coşuri şi saci. Aicha Amara a amestecat migdale cu miere, unt, făină şi curmale într-un *sello*, un fel de pesmet care reprezenta cea mai veche mîncare pentru călătorie din Maroc, şi care se păstrează cel mai bine. În ultimele zile, paşa din Safi a trebuit să ne protejeze cu cordoane de poliție pentru ca docul să nu fie transformat într-o tribună. Ziarişti, fotografi şi public se înghesuiau, umăr lîngă umăr, din bineintenționată curiozitate, aşa de mult încît un om a căzut peste chei, spărgînd cîteva amfore, iar o lampă de parafină a fost călcată în picioare.

Apoi a venit şi ziua cea mare. „Ra" stătea în port absorbind de opt zile apă de mare şi îşi trăise deci mai mult de jumătate din viața pe care i-o acordau experții. Zorile s-au ivit cu o briză uşoară dinspre țărm, care a crescut în intensitate, şi pe la ora opt, în dimineața zilei de 25 mai, pavilioanele de pe „Ra" şi de pe vechea cetate portugheză, au fost ridicate, fluturînd deasupra Atlanticului. Rais Fatah, purtătorul de cuvînt al pescarilor de sardele, şi specialistul local al expediției, un uriaş negru, a venit în port cu şaisprezece dintre oamenii săi, pe care i-a împărțit în patru bărci cu rame ce urmau să o remorcheze pe „Ra" afară din port.

Pe digul lung de piatră era o agitație nemaipomenită. Oamenii se îngrămădeau ca un zid de nepătruns, iar fotografii stăteau în tot felul de bărci şi în vîrful macaralelor. Aicha, soția paşei, a avut nevoie de ajutorul poliției ca să răzbească pînă la chei şi să ne dea un dar de despărțire : o maimuțică vioaie, pe care oamenii paşei o prinseseră recent, pentru noi, în Munții Atlas şi o numiseră Safi. Maimuțica se agăța desperată de naşa bărcii

noastre, pînă cînd a observat că vreo doi dintre oamenii de pe bord aveau păr pe față. Atunci a sărit veselă pe bord participînd activ la grămada de îmbrățișări de rămas bun şi de urări de bine spuse în diferite limbi, în timp ce pescarii, netulburați de acest vacarm, au legat parîmele celor patru bărci de parîma cea groasă de siguranță pe care o legasem în jurul bărcii de papirus, la nivelul liniei de plutire. Acum aşteptam ordinul de a ne remorca afară din mijlocul mulțimii de oameni. Unul după altul, ne-am smuls şi am sărit de pe digul înalt de piatră, pe puntea moale, vegetală, a bărcii de papirus. Abdullah, Georges şi Santiago trimiteau bezele şi dădeau autografe, Carlo îi dădu soției sale, o italiancă blondă, un lung sărut de bun rămas ; Norman, pe care îl supăra o durere de gît, scăpă de urările şi îndemnurile ambasadorului american, în timp ce ambasadorul sovietic l-a îmbrățişat cu căldură pe Iuri, cu ocazia plecării sub alt pavilion decît al țării sale. M-am trezit cu un microfon vîrît în mînă şi mi-am exprimat pentru ultima dată mulțumirile față de toți prietenii şi colaboratorii expediției, care rămîneau în urmă, pe chei, deşi simțeam că locul lorera pe bord cu noi : ambasadorul Anker din Cairo, Paşa Amara şi ajutoarele sale din Maroc, căpitanii De Bock şi Hartmark, Corio, şeful taberei, Herman Watzinger, Frank Taplin, Bruno Vailati. Apoi am sărit şi eu pe bord, cu ceilalți. Aveam impresia că mergeam pe o saltea. I-am făcut semn lui Rais Fatah ; oamenii de pe țărm se îndepărtau, iar pescarii s-au aplecat deasupra ramelor şi au început să vîslească. Era 8,30. Încet, încet, marele nostru snop de trestie a început să se îndepărteze de chei.

Apoi s-a pornit un cor strident de vaiete, atît de neaşteptat, încît la început toți am sărit în picioare, iar apoi fiecăruia i s-a ridicat un nod în gît. Toate navele de pescuitdin port şi-au pornit sirenele, acompaniate de sirenele fabricilor, silozurilor şi depozitelor de pe țărm. Au început să sune clopotele vapoarelor, mulțimea făcea semne cu mîna şi un cargou aflat în larg trimetea rachete de semnalizare, care se spărgeau într-o ploaie de stele, ce se lăsau încet, pe apă, în fața noastră, într-un covor de fum roşu ca sîngele. Era un rămas bun regal care aproape ne-a tulburat, în timp ce, pe ciudata noastră barcă remorcată experimental şi prevăzut cu un echipaj neobişnuit, verificasem cele două cîrme paralele, ca nişte rame înclinate, aşa cum nimeni nu mai încercase de cînd ultimii egipteni, care le-au folosit, au imortalizat sistemul pentru posteritate, pe pereții mormintelor lor, înainte ca artiştii şi bărcile lor să dispară de pe suprafața pămîntului. Ce se întîmpla dacă nu puteam acționa mecanismul cîrmei ? Ce se întîmpla dacă ne-am fi înapoiat înot la malul de piatră, aruncați de valuri în cele patru vînturi, dincolo de zidurile portului ? Întregul port începu să se mişteîn spatele nostru.

O escortă de vase de pescuit, iahturi, bărci cu motor,ne-au urmat dincolo de cel mai îndepărtat dig, în timp ce sirenele şi clopotele continuau să sune de parcă era noaptea Anului nou. Deasupra noastră se roteau un avion şi un helicopter, care veniseră din capitala țării, Rabat. În afara digului, zgomotul încetă, valurile oceanului îşi începură ondulările leneşe, navele mai mici din escortă s-au reîntors în apele liniştite ale portului, iar noi am rămas singuri cu Atlanticul, şi cu pescadoarele mai mari. Cele patru bărci cu rame care ne remorcaseră ne-au părăsit şi ele, şi, după urări de bine spuse în arabă, vîslaşii s-au întors în port cu bărci mici cu motor.

Am ridicat pentru prima dată vela pe „Ra”. Mare şi grea, făcută din pînză egipteană tare, avea aproape 8 m înălțime şi 7 m lățime la

marginea de învergare, sus, în dreptul brațului verigii îngustîndu-se, după modelul egiptean, pînă la circa 5 m, cît era şi lățimea bărcii de papirus jos, la marginea de întinsură, aproape de punte. Cîteva adieri de vînt au împins uşor greaua vergă de lîngă catarg, indicîndu-ne că vîntul favorabil dinspre țărm căzuse deja. De aceea vela colorată în roşu închis, cu discul soarelui, simbolul luminos, proaspăt pictat, al lui „Ra", atîrna aproape nemişcată. Şirulde pavilioane aranjate în ordine alfabetică atîrnau leneş deasupra cabinei ca o frînghie cu haine colorate : Ciad, Egipt, Italia, Mexic, Maroc, Norvegia, S.U.A. şi U.R.S.S, flancate la ambele capete de pavilioanele optimiste ale O.N.U. cu globul lor alb pe un fond albastru deschis.

Stăteam cu Abdullah pe puntea de comandă, în spatele cabinei împletite, ținînd fiecare echea uneia din ramele-cîrme şi priveam neliniştiți cînd la vela care atîrna aproape nemişcată, cînd la valurile înspumate ce se spărgeau de digul de piatră, numai la cîteva sute de metri depărtare. Oare digul se apropia ? Da. O privire de la extremitatea digului pînă la unul dintre turnurile de pe zidurile fortăreței ne demonstra că derivam uşor spre țărm.

Probabil că vîrful înalt şi muntos care se ridica spre nord şi apara portul Safi nu permitea vîntului dinspre țărm să umfle vela. Am aruncat o parîmă spre cea mai apropiată barca de pescuit şi curînd ne îndreptam spre larg, în plină viteză cu o escortă de vase de pescuit în urma noastră. La această viteză nu ne mai supuneam legilor naturii. Primul lucru deosebit pe barcă s-a întîmplat atunci cînd parîma de care era prinsă o plasă plină de homari vii pe care o trăgeam după noi, s-a răsucit în siajul nostru, înfăşurîndu-se în jurul uneia din ramele-cîrmă, care s-a îndoit ca un arc amenințînd să se rupă. O tăietură cu un cuțit ascuțit şi cîrma a fost salvata; astfel, cîteva mese copioase au dispărut în valuri în urma noastră.

Apoi una dintre cele trei rame groase pe care le-am prins în bordul lui „Ra", ca apărători, a fost smulsă de curent.

Chiar de această ramă, Norman fixase viitoarea noastră legătură vitală ou familiile şi prietenii de pe tărm : o placă de cupru ce trebuia să aibă rolul pămîntului pentru micul nostru aparat de radio portativ. Metalul nu avea desigur ce căuta pe o barcă elastică de trestie şi rama s-a rupt exact în locul unde se termina placa de cupru, aşa că abia am reuşit s-o recuperăm, împreună cu sîrma de împămîntare.

Situația nu era prea bună. Cu sau fără vînt, trebuia să ne descurcăm singuri. Am oprit escorta, am tras toate parîmele la bord şi am ridicat din nou vela. Am observat cît de violent se rostogoleau pe valuri navele mari de pescuit din jur, în comparație cu ambarcația noastră ca o plută care, ca şi predecesoarea sa, pluta din lemn de balsa, „Kon-Tiki", ne legăna uşor în sus şi-n jos, pe valuri. Vîntul a început să sufle, mai întîi în adieri uşoare apoi s-a întețit. Dar nu bătea dinspre țărm. Vîntul dinspre nord-est, tipic pentru acea perioadă a anului, se schimbase acum bătînd dinspre nord-vest, drept spre stîncile joase, care se întindeau la sud de portul Safi. Eram încă atît de aproape de țărm încît puteam vedea toate casele şi valurile înşelătoare ce se ridicau şi coborau pe stîncile verzui-cafenii unde pămînturile joase, înverzite, ale Marocului îşi spălau fața arsă de soare în eterna lor confruntare cu marea. Într-acolo ne-ar fi trimis vîntul dacă nu reuşeam să manevrăm sulul de papirus.

Toți cei şapte de pe bord eram curioşi să aflăm un lucru — cum va funcționa instalația cîrmei. Acesta apărea ca cel mai mare factor de nesiguranță, deoarece nu avea cine să ne învețe. Speram ca, dincolo de țărmul marocan, vîntul şi curentul să ne ducă direct în larg, astfel ca să avem posibilitatea să ne experimentăm timp de o săptămână sau două fără riscul de a fi aruncați pe stînci. De țărm ne era frică, nu de marea întinsă.

Evitasem marea în largul deltei Nilului, atunci cînd am făcut experiența cea mai importantă, de teamă să nu fim izbiți de țărm înainte de a afla cum se manevrează sistemul egiptean de cîrmă. Am socotit că în largul Atlanticului avem destul loc pentru încercări şi greşeli, deoarece aici condițiile hidrometeorologice te împing, de regulă, direct spre larg.

Construisem sistemul de guvernare de pe „Ra" după numeroasele modele şi picturi murale din Egiptul antic. Încercasem în van să obținem cedrul din Liban, pe care egiptenii îl folosiseră pentru aceste cîrme uriaşe, dar cei cîțiva cedri care au supraviețuit în anticul regat fenician erau acum protejați într-un parc național. A trebuit să ne descurcăm cu arborele egiptean cu lemn dur, *cenebar*, ca să construim catargul bipod, iar cele două rame-cîrme lungi de cîte 7,5 m cu penele mari cît fața unui birou de scris obişnuit, le-am fasonat dintr-un arbore din jungla africană, pecare marocanii îl numesc *iroco*. Aceste rame erau legate de pupa cîte una în fiecare bord. Partea de jos a brațului, aproape de pană, se sprijinea pe o bilă de lemn rezistentă, pusă transversal la pupa bărcii. Cu aproximativ 3,5 m mai sus şi spre prova, fiecare ramă se sprijinea pe o bilă mai subțire, care servea şi ca balustradă a punții de comandă, în locurile în care cele două brațe întîlneau bila de sprijin practicasem cîte un locaş rotund, căptuşit cu piele, unde erau legate cu parîme groase, astfel încît ramele să nu iasă din locaşe, să nu fugă lateral şi să nu se rotească în jurul axului lor.

Aceasta le făcea să nu poată fi folosite drept cîrme-vîsle în adevăratul înțeles al cuvîntului. Nu puteau fi manevrate ca ramele lungi ce se mişcau liber la pupa lui „Kon-Tiki", pentru că la „Ra" erau legate strîns, atît la capăt cît şi la bază. Fiecare dintre ele avea cîte o eche legată în unghi drept şi în jos, aproape de capătul superior al brațului; între cele două echee era fixată orizontal, cu socar, o bară subțire transversală pe care, dacă un om ce s-ar fi aflat singur, la centrul punții de comandă, o împingea spre unul din borduri, amîndouă ramele se roteau simultan, fiecare, în jurul punctului de legare pe bila de sprijin, ca două cîrme paralele. Sistemul era ingenios şi aparent diferit de mijloacele de guvernare folosite astăzi; toți am răsuflat uşurați cînd, pentru prima dată am împins bara transversală la babord, şi „Ra" s-a supus ca un cal ascultător venind cu prova spre tribord. Apoi am împins imediat bara la tribord, şi „Ra" s-a întors încet spre babord. Nu mai aveam nici o îndoială. Foloseam un mecanism de guvernare care în perspectivă istorică reprezenta strămoşul cîrmei, verigă ce diferenția rama primitivă de echea modernă. La un moment dat, în antichitate, egiptenii au descoperit că era mult prea greu să manevrezi rama mult într-un bord spre a face o întoarcere cu barca cu vele. Tot ceea ce trebuia era să răsuceşti mînerul astfel încît pana ramei să nu stea la verticală în apă şi ambarcația începea imediat să gireze.

Fixînd de braț o eche în unghi drept, egiptenii au inventat sistemul de guvernare pe care-l încercăm noi acum. Bara subțire, care lega transversal cele două eche, era doar o îmbunătățire pentru a da posibilitatea unui singur cîrmaci să manevreze simultan cele două rame-cîrmă. Tot ceea ce le-a fost deci necesar vechilor navigatori era să descopere numai faptul că instalînd pana cîrmei cu brațul vertical, şi nu înclinat, şi răsucind acest

braț-ax prin intermediul micului mîner în unghi drept — echea —, ei ar fi inventat o cîrmă modernă.

Abdulah stătea neînfricat, cu ochii strălucitori, larg deschiși, pe puntea de comandă, lîngă mine, manevrînd şi el tija orizontală, lungă şi subțire. Patru mîini făceau guvernarea mult mai uşoară, pe cînd cei de pe punte, conduşi de Norman, trăgeau manevrele curente, aducînd vela mare in poziția cea mai bună spre a primi vîntul schimbător. Primele noastre mişcări nesigure erau urmărite cu emoție de ziarişti şi de încercații lupi de mare de la bordul navelor ce manevrau în jurul nostru, şi toți au părut uşurați cînd au văzut că barca de papirus poate fi condusă. Vîntul de nord-vest ne împingea drept spre țărm, dar am reuşit să ne întoarcem cu 90° față de direcția vîntului astfel ca să-l prindem de la travers tribord, şi să navigăm spre sud-vest, paralel cu țărmul. Valurile se rostogoleau continuu şi cu putere peste țărmul deschis, unde capul Badusa nu oferea nici un adăpost; vasele de pescuit, încărcate cu acest prilej, cu mai mulți pasageri decît era permis, au început săse întoarcă spre port. Unul după altul dădeau semnale dinsirenă şi ne făceau semne cu mîna : „La revedere”. Ultimape care am văzut-o a fost soția mea, Yvonne, abia încercînd, deşi îi era rău, să se țină pe picioare şi să ne facăsemne cu ambele brațe deodată. Elicopterul a dispărut şiavionul şi-a luat rămas bun, trecînd chiar deasupra capetelor noastre.

Apoi am rămas singuri cu marea. Şapte bărbați, o maimuță ce se zbenguia voioasă între sarturile catargului, un coteț de lemn cu găini ce cotcodăceau şi un singur rățoi. Dintr-odată s-a aşternut o linişte adîncă, stranie. Doar marea ridica valuri înspumate în jurul paşnicei noastre arce a lui Noe.

După ce Norman a reuşit să întindă vela mare şi s-a asigurat că toate scotele şi murele sînt legate a venit clătinîndu-se la pupă, de-a lungul punții de papirus, şi mi-a spus confidențial că se simte rău. Era alb la față şi avea ochii roşii. Iuri s-a apropiat, nesigur şi el pe picioare şi spre consternarea generală a confirmat că Norman avea temperatură 39°. Gripă. Vîntul se năpustea spre noi în rafale din ce în ce mai reci şi medicul i-a ordonat lui Norman să se ducă în cabină şi să se bage imediat în sacul de dormit.

Astfel, singurul nostru marinar era scos temporar din activitate.

Vîntul dinspre larg s-a întărit şi marea a început să se ridice în talazuri înspumate. Cînd valurile mari s-au năpustit asupra noastră, „Ra” s-a înălțat uşor pe o parte, lăsîndu-le politicoasă să treacă pe sub sulurile ei de trestie. Din cînd in cînd, ele izbeau însă atît de puternic penele ramelor-cîrmă, încît amîndouă brațele au început să se îndoaie vizibil şi a trebuit să strig la puternicul Abdullah să slăbească strînsoarea de fier asupra barei şi să cedeze puțin presiunii, astfel ca ramele să nu se rupă.

Totul mergea bine şi noi toți eram într-o bună dispoziție — chiar şi bietul bolnav care zăcea deplîngîndu-şi neputința. Carlo s-a dovedit imediat ca cel mai mare expert în făcutul nodurilor, fiind obişnuit chiar să doarmă şi să mănînce suspendat pe o parîmă. Entuziasmat ne-a servit cafea fierbinte şi friptură rece de pui, pe care am adus-ocu noi şi m-a informat voios că viața pe mare era la felca cea de pe crestele munților ; aceeaşi înfrățire cu natura,aceeaşi luptă cu elementele ei, aceeaşi bucurie de a trăi şiaceeaşi nevoie de a găsi soluții rapide în situații neprevăzute.

Ne mențineam drumul cu vînt de travers cu o viteză de aproximativ trei noduri şi se părea că țărmul nu se mai apropie. Era ora 3 şi 15 minute după-amiază şi dîndu-mi seama că totul merge bine am considerat că Abdullah şi cu mine puteam fi schimbați la cartul următor. Carlo şi campionul de judo, Georges, au preluat cartul proaspeți şi viguroşi, Abdullah s-a trîntit în cabină pentru o binemeritată odihnă, iar eu m-am

îndreptat spre provă, de-a lungul sulului de papirus, ca să arunc o privire pe puntea teugă, care era atît de încărcată cu oale, burdufuri din piele de capră şi coşuri cu legume, încît era imposibil să înaintezi dacă nu făceai echilibristică pe parapetul rotund de trestie. Chiar în fața velei umflate de vînt stătea Santiago cu un zîmbet larg pe față, sprijinit de cotețul de găini şi bucurîndu-se la vederea țărmului îndepărtat. Țeapăn, după atîtea ore petrecute la cîrmă, m-am trîntit lîngă el şi m-am relaxat pentru prima dată după multe săptămîni de agitație. Stăteam amîndoi şi ne bucuram de superba abilitate a bărcii de a sălta pe valurile ce se înălțau şi se precipitau spre ea de la travers tribord, fără a-i schimba asieta şi fără ca vreun strop de apă să ajungă pe punte. M-am întins puțin şi-mi simțeam trupul destinzîndu-se în fericirea ce m-a cuprins, cînd deodată am fost zguduit din starea de beatitudine în care căzusem, de trei voci care strigau îngrozite de spaimă :

— Thor ! Thor !

Nu trecuseră mai mult de cinci minute de cînd fusesem pe puntea de comandă. Am sărit în picioare şi m-am apucat de capătul velei — care începuse, brusc, să fîlfîie în vînt — ca să nu-mi pierd echilibrul, în timp ce mă îndreptam spre pupă cu mii de presimțiri negre ce-mi năpădiseră în minte. Din spatele velei Iuri veni spre mine clătinîndu-se ca un om beat ce merge pe o funie şi atît de epuizat încît nu putea vorbi decît ruseşte, arătînd cu mîinile spre pupă şi strigînd neajutorat. Ne aflam toți la bord. Georges dădea din mîini, iar Carlo mi-a strigat în italiană că s-au rupt cîrmele-vîsle. Amîndouă ! O singură privire era suficientă ca să-ți dai seama de stricăciuni. Amîndouă brațele ramelor se rupseseră chiar lîngă umărul penelor ; iar cele două pene mari, galbene-cafenii, ieşiseră la suprafață şi am început să le tragem după noi ca pe două scînduri. Iroco nu putea să fie un lemn robust, aşa cum ni s-a spus. Din fericire, legasem de la babord cîte o parîmă de fiecare pană a vîslei, după modelul egiptean, astfel încît cîrma, o dată ruptă, să nu se piardă pe mare. Ne-am grăbit să tragem pe punte penele mari de lemn, înainte ca parîmele să se foarfece. Carlo şi Georges au rămas doar cu două cozi ce intrau în apă, la pupă, fără nici o suprafață cu efect de guvernare, chiar dacă ar fi manevrat mînerele.

A fost ca o lovitură dată la plex.

— Trebuie să renunțăm ? întrebă Carlo încet. Cei trei oameni de la pupă mă fixau cu priviri cercetătoare, pline de desperare.

Înainte de a fi avut timpul să răspund, mi-am dat seama că „Ra” s-a redresat încet, pînă cînd vela a prins din nou vînt, iar prova s-a îndreptat exact pe adevăratul drum, continuînd să înainteze senină şi sigură, pe drumul pe care noi voiam să i-l impunem. În aceeaşi clipă am înțeles ce se întîmplase şi am simțit o undă de uşurare. Cele două rame verticale, care erau încă bine fixate, ca un derivor în provă, şi-au preluat rolul acum cînd la pupă nu mai era cîrmă sau vreun alt apendice care să aibă rol de chilă, aşa încît pupa bărcii a fost împinsă lateral sub vînt de către vîntul de larg şi nava s-a întors ascultătoare luînd automat drumul către larg.

„Minunat”, am strigat în engleză, încercînd să am cît mai multă veselie în voce ca să-i molipsesc cu noua mea încredere în barcă pe cei care, pe bună dreptate, voiau să abandoneze orice dorință de a continua călătoria peste Atlantic.

Toată această agitație l-a determinat pe Norman să iasă, tîrîndu-se, din cabină, tocmai la timp ca să audă strigătul meu de mulțumire. Uimit, m-a întrebat ce se întîmplă.

„Minunat", am repetat eu entuziasmat. „Amîndouă cîrmele s-au rupt, aşa încît în restul călătoriei vom putea folosi vechea metodă *guara* a incaşilor !"

Norman privea țintă la mine cu ochii congestionați, neştiind dacă să rîdă sau să plîngă. Ceilalți mă priveau atent, întrebîndu-se de bună seamă dacă mi-am pierdut mințile din cauza accidentului sau dacă mă vorbisem cu vreo vrăjitoare indiană pe care ei n-o ştiau. Pentru că era evident că „Ra" îşi păstra drumul mai bine decît înainte, lucru pe care îl vedeau şi după compas şi după orientarea provei față de țărm. Carlo mă studie un timp. Apoi, expresia de nefericire a dispărut din ochii lui albaştri şi începu să rîdă în hohote, scuturîndu-şi barba roşie. Atunci s-a trezit şi Abdullah în cabina de bambus şi în curînd toți rîdeam în hohote de uşurare şi încîntare că această navă guvernează singură, şi că tot ce aveam de făcut era să ne ducem şi să ne aşezăm undeva pe încărcătură. Sus, pe puntea de comandă, compasul a fost lăsat în părăsire, bine fixat în suportul lui. Direcția era sud-vest; într-acolo voiam să mergem şi acesta era drumul pe care se unduia ascultătoarea „Ra", cu vela plină, pe valurile înspumate, în timp ce noi ne bucuram de un regim de pasageri.

„Acum sîntem într-adevăr naufragiați", am recunoscut față de tovarăşii mei, încă puțin uimiți, dar m-am grăbit să adaug că pentru experiență acesta era cel mai bun lucru care s-ar fi putut întîmpla. Ceva asemănător trebuie să li se fi întîmplat şi altor ambarcații de acest fel, care au trecut dincolo de Gibraltar şi au încercat să navigheze de-a lungul țărmului marocan. Acum vom vedea adevăratul loc undeei vor fi debarcat.

Carlo radia de mulțumire ca un răsărit de soare. A începutsă dea din cap şi să rîdă. Trebuie să laşi natura să-şi urmeze cursul — a spus el — şi elementele naturii vor avea grijă de transport. Aveam pe punte o cîrmă de rezervă, dar n-am pus-o de teamă să nu se rupă şi ea înainte de a începe cu adevărat să traversăm marele ocean Atlantic. În orice caz, lemnul *iroco* s-a dovedit a fi atît de fragil şi de neînsemnat, încît era necesar să întărim vîsla de rezervă înainte de a risca să o lăsăm în valuri.

Către seară, Iuri a ieşit tîrîndu-se din cabină cu o expresie neliniştită.

„Acum avem doi bolnavi, care trebuie neapărat să stea în pat" mi-a explicat el. În ultimele două zile pe Santiago îl sîcîise un fel de exemă pe abdomen şi se părea că aerul de mare determinase accentuarea exemei. Se descuamase în cîteva locuri şi lui Santiago îi era teamă să nu se fi molipsit de boala periculoasă, *tina*, pe care o cunoscuse în insulele Canare, spre care tocmai ne îndreptam. Iuri se temea ca Santiago să nu aibă dreptate ; *tina* este o boală înspăimîntătoare răspîndită în Africa de Nord.
După ce s-a lăsat noaptea am văzut luminile mai multor nave care treceau pe lîngă noi în ambele direcții, unele dintre ele neliniştitor de aproape, aşa încît Carlo se cățără şi legă o lampă cu parafină de catargul ce se clătina, deoarece exista un real pericol ca mica noastră claie de fîn să fie lovită şi scufundată. Carturile de noapte de pe punte au fost împărțite între Italia, Egipt şi Norvegia. Uniunea Sovietică avea destule de făcut, îngrijindu-se de S.U.A. şi Mexic. Am preferat să-l lăsăm pe tîmplarul din Ciad să doarmă bine, pentru ca a doua zi să se poată ocupa de repararea cîrmelor-vîsle. Vîntul ne-a speriat puțin, începînd să bată în rafale perfide dinspre nord-vest şi vest-nord-vest. Eu am petrecut toată noaptea urmărind tot timpul un far ce lumina de pe țărm, pînă cînd a dispărut şi acesta. Atîta timp cît a fost întuneric beznă n-am îndrăznit nici măcar să ațipesc. Deoarece navigatorul nostru se lupta cu valurile de febră, singura noastră speranță de a apreciadistanța față de țărm era să privim atent, prin întuneric, ca să

observăm luminile lui. Fiecare navă ce ne apărea în prova sau la babord făcea să mi se strîngă inima de emoție. Erau lumini de pe țărm, eram derivați spre niște clădiri iluminate sau erau pur şi simplu alte nave ! Nu mă liniştem pînă cînd nu vedeam luminile de poziție roşii şi verzi, dar şi asta numai în clipa cînd eram sigur să nava trece la o distanță suficientă de noi şi că nu e pericol de abordaj. Atîta vreme cît aveam apă destulă în jurul nostru nu ne făceam probleme.

Cînd s-au ivit zorile şi la răsărit nu mai vedeam pămînt l-am trimis pe zîmbitorul Iuri afară, în răcoarea dimineții, echipat ca pentru Antarctica. El s-a aşezat serios şi demn în pragul cabinei, umplîndu-şi pipa, în timp ce noi, ceilalți, ne tîram în călduroşii saci de dormit lăsînd snopii de papirus să plutească singuri. Nu eram singurul frînt de oboseală. După douăzeci şi patru de ore de încordare, am adormit înainte de a mă familiariza cu cadrul deosebit al cabinei de bambus şi cu eforturile ei energice de a se lua la întrecere cu scîrțîitul, pocnetele şi tînguirile ciudate ale snopilor de papirus.

Prima noastră zi la bordul lui „Ra” se terminase.

Va urma ...

CU MULT TIMP ÎN URMĂ,

ÎNTR-O GALAXIE ÎNDEPĂRTATĂ..

DUPĂ O MIE DE ANI DE PACE, REPUBLICA GALACTICĂ SE FĂRÂMIŢEAZĂ. PE CORUSCANT, ÎN INIMA SPAŢIULUI CIVILIZAT, LĂCOMIA ŞI CORUPŢIA SE RĂSPÂNDESC ÎN SENAT, DINCOLO DE PUTEREA CANCELARULUI SUPREM DE A LE COMBATE.

SUNT VREMURI CARE PUN LA ÎNCERCARE TĂRIA TUTUROR CELOR CARE SE LUPTĂ PENTRU UNITATEA REPUBLICII – NIMENI ALŢII DECÂT CAVALERII JEDI, CARE DE MULT TIMP SUNT SINGURA SPERANŢĂ A REPUBLICII DE A PĂSTRA...

...PACEA ŞI DREPTATEA...

DAVE WOLVERTON

RENAŞTEREA FORŢEI

Volumul - 1
Seria JEDI APPRENTICE

Traducere si adaptare din limba spaniola: Adi deTracia
FOILETON-TRACIA MAGAZIN

După volumul
DAVE WOLVERTON
RISING FORCE

CAPITOLUL 10.

Obi-Wan şi Si Treemba se tîrîră prin conductele de aer pînă la o deschizătură ce dădea într-o încăpere întunecată. Un enorm Whiphid dormea aşezat într-un pat supraetajat, arătînd ca o minge de piele urît mirositoare. Mirosul de bere dressellană ieftină umplea camera.

Camera, ca şi celelalte văzute de Obi-Wan în cursul zilei, părea un monument al mizeriei. Hainele de pe whiphid, piei de proastă calitate de toola de pe planeta natală, erau murdare. Mormane de cranii de animale divers colorate — trofee de vînătoare, erau puse prin colţuri. Dar cel mai îngrozitor lucru ce-l văzu Obi-Wan, era resturile de animale, pe jumătate mîncate, ce acopereau podeaua camerelor huttilor. Tînărul ucenic, studie întunecoasa încăpere mai mult de un minut. Whiphidul probabil era beat. Dacă nu ar fi fost aşa, ar fi trebuit să fie afară jucînd sabac, sau alt joc de cărţi, cu prietenii.

Avea o presimţire. Poate că whiphidul se prefăcea că doarme. Putea fi o capcană. Nu vedea prea bine în colţurile camerei care, exceptînd whiphidul, părea goală şi ar fi dorit să se uite mai bine.

Senzaţia neplăcută creştea. Putea să simtă undele negative ce ajungeau, cu ajutorul Forţei, la el. Dar ce însemnau? Răutatea se împrăştia prin partea asta de navă precum aerul otrăvit. Căutaseră prin cîteva camere şi găsiseră arme ilegale, pistoale cu gaze şi grenade biologice. Au găsit chiar şi o cutie mică cu carduri de credit, probabil furate de pe undeva. Dar nici urmă de termostate.

Îl privi din nou pe whiphid. Era trîntit în compartimentul său. Iar sub pernă se putea vedea, pe jumătate ascunsă, o armă. În rîndul acestor creaturi a dormi înarmat era ceva normal.

Obi-Wan îşi îndreptă atenţia spre respiraţia whiphidului. Nu respira profund, iar felul asta de a respira nu te ajuta să te odihneşti. Chiar dacă era adormit, somnul lui nu era profund.

În trecut şi din păcate de prea multe ori, nerăbdarea îi făcuse numai probleme. De data asta trebuia să se încreadă în instincte.

Încetişor, netulburînd liniştea, Obi-Wan trecu pe deasupra camerei apoi privi în urmă prin conducta îngustă de aerisire. Si Treemba rămăsese în urmă. Săracul arcona deabia îşi mişca imensul cap triunghiular în spațiul îngust şi chiar atunci lovi cu capul în peretele de tablă al conductei scoțînd un zgomot înfundat. Obi-Wan se încordă.

Cum pe planeta natală Si Treemba crescuse prin tunele de cona, minunați săi ochi fosforescenți proiectau o uşoară rază de lumină. Obi-Wan îşi dori ca whiphidul să nu fi privit în sus, cînd arcona a trecut pe deasupra camerei.

Obi-Wan îşi ținu respirația şi avansă prin tubul îngust, pas cu pas înainte, spre următoarea deschizătură.

Mirosul ce venea de aici era îngrozitor. Un amestec de miros de carne stricată şi de păr nespălat. Obi-Wan putu să asculte vocile ce veneau din interiorulul camerei, rîsete zgomotoase de hutt şi mormăieli animalice de whiphid.

Curăță puțin mizeria de pe difuzorul de ventilație şi privi înăuntru. Camera era plină de hutti şi de whiphizi aşezați roată pe pardoseală şi jucînd cărți.

Si Treemba nu ar fi putut să treacă fără să fie văzut. Trebuiau să se întoarcă din nou. De atîtea ori se întîmplase acest lucru pe parcursul zilei.

Îi era teamă că erau înfrînți.

Tînărul ucenic privi înapoi şi îl văzu pe Si Treemba retrăgîndu-se cu multă atenție spre ductul ce îl lăsaseră în urmă. Obi-Wan făcu un gest încercînd să îi atragă atenția dar, dintr-o dată o rază de lumină traversă ductul şi o explozie răsună.

Cineva trăsese un foc de armă dintr-o deschizătură. Fumul umplea ductul.

Erau pierduți. Obi-Wan îi indică prin semne lui Si Treemba să vină înspre el. Dintr-o dată, o imensă mînă păroasă apăru dintr-un difuzor şi îl apucă pe arcona de gît. Terorizat Si Treemba îşi deschise ochii mari şi scoase un strigăt de groază, apoi fu tras în jos. Obi-Wan auzi zgomotul făcut de corpul său cînd se lovi de pardoseală.

Dinspre deschizătură Obi-Wan auzi rîsul batjocoritor al unui hutt.

— Şi tu spuneai că sunt şobolani în tubulatură. Ți-am zis că miroase a arcona.

Inima lui Obi-Wan bătea cu rapiditate.

Ştia că imediat cineva putea să privească prin difuzor, înăuntrul tubulaturii, căutînd alt intrus.

Mişcîndu-se cu rapiditate, tînărul se îndreptă în linişte spre prima curbă pe care o făcea tubulatura aflată la douăzeci de metri înaintea sa. Trecu de curbă simțind cum sudoarea îi cade pe față. Înapoia sa se auzea plînsul încetişor al lui Si Treemba. Un whiphid rîdea înveselit. Obi-Wan îşi muşcă buzele. Ar fi dorit să nu audă plînsul lui Si Treemba, dar o merita din plin. El îl băgase pe arcona în buclucul acesta.

Din spate cineva spuse:

— Eu nu mai vad pe nimeni aici sus.

Nu se întoarse să îl ajute pe Si Treemba. În loc să facă asta, Obi-Wan orbecăi prin întuneric, trecînd de nenumărate deschizături şi curbe, încercînd să se îndepărteze cît mai mult. Trebuia să caute ajutoare.

Într-un tîrziu, respirînd anevoios, se opri. Nu va găsi ajutor în această parte de navă.

Qui-Gon îl avertizase să nu intre în teritoriul OffWorld. Înțelese că trebuia să se întoarcă. Hutti şi Whiphizi vor gîndi că Si Treemba e un spion. O să-l tortureze să îl facă să vorbească. Sau ar putea să îl omoare. Şi nu vor întîrzia prea mult să acționeze.

A fost un nebun. Trebuia să-şi închipuie că va fi greu să pătrundă în această parte de navă. A reuşit să îl ducă pe Si Treemba direct spre pericol. S-a folosit de prietenia lui.

Acum înțelese că îndoielile ce le avea Qui-Gon vizavi de el erau justificate. Nu merita să fie un Jedi.

Îşi şterse sudoare din ochi cu mîneca hainei şi se asigură ca sabia laser era la locul ei.

Se va întoarce să îşi ajute prietenul.

Va urma.....

Keith Douglass

CARRIER

PROLOG

07h36'
Dincolo de coasta nord-coreeană

—Avem două codițe, căpitane ! Aeropurtate ! Pe coordonatele doi-cinci-nouă ! Viteza lor e de cinci sute de noduri[1] ! Şi se apropie !

Căpitanul Gerald K. Gilmore se apleacă peste umărul radaristului încruntându-se din ce în ce mai tare în timp ce privea spre ecranul radarului.

—Altitudinea ? întrebă cu o voce gravă.

—La înălțimea noastră, domnule ! Zboară razant pe deasupra valurilor ! îi pierd însă tot timpul din cauza mării ăsteia agitate !

Secundul vasului *Chimera* se apropie în grabă privind şi el înfrigurat cum punctele luminoase se împrăştiau pe întreg ecranul radarului :

—La dracu' căpitane ! Au depăşit linia de demarcație internațională şi vin drept spre noi !

Gilmore dădu nervos din cap şi ordonă scurt :

—Dă alarma la cartierul general ! N-are nici un rost să riscăm tocmai acum, Will !

—Am înțeles, căpitane !

Degetul secundului coborâse deja spre butonul de alarmă. Vasul fu străbătut de sunete stridente de la prova[2] până la pupa[3]. Înfrigurat, secundul duse microfonul la gură:

—Alarmă generală ! Alarmă generală ! Toată lumea la posturi !

—Banda tribord[4] ! Motoarele în plin ! ordonă căpitanul.

Gilmore simți cum vibrează întreaga punte şi cum creşte duduitul motoarelor, vasul părând gata, gata să se răstoarne cu chila[5] în sus. *Chimera* era un vas vechi care, la vremea lui, fusese pe potriva standardelor Marinei. Fusese construit in urmă cu cincizeci de ani. Acum era însă o vechitură plutitoare încercată din greu de valurile furioase ale mărilor şi oceanelor. Doar câteva pete de vopsea albă reuşeau să risipească cenuşiul monoton al carcasei lui de oțel : pescajul proaspăt vopsit, indicativul său, RL 42, vopsit pe prova care tăia valurile neobosite. *Chimera* ,era mult mai arătoasă pe dinăuntru, fiind utilată cu aparatură electronică din ultima generație. *Chimera* era un vas de spionaj destinat interceptărilor tuturor convorbirilor telefonice sau radio din eter. Iar dacă acum era atacată, din nefericire nu avea nici o sansă.

Gilmore ridică telefonul şi formă la repezeală un număr interior :

—Wilkinson ! strigă o voce la celălalt capăt al firului.

Comandantul Jake Wilkinson era un tip dur, şeful Departamentului de Operațiuni

---

[1] Unitate de măsură a vitezei navei : 1 nod = 1 milă marină (1.852 m) / oră
[2] Partea din față a navei
[3] Partea din spate a navei
[4] Comandă adresată timonierului pentru a pune cârma maxim în dreapta în scopul unei întoarceri rapide a navei
[5] Partea cea mai de jos a corpului unei nave

Speciale, cel care avea în subordine paisprezece ofițeri şi subofițeri care ascultau permanent cu „urechile electronice” tot ce se întâmpla in eter.

—Vă vorbeşte căpitanul. Prietenii noştrii de-acolo par să devină din ce în ce mai insistenți ! Ce-ai de spus ?!

— Suntem cu ochii pe ei, căpitane. Îi urmărim prin radar. E vorba, cred, de avioane de tipul MIG-21.

—Ascultă, frecvența pentru Fort Meade e liberă ? întrebă Gilmore referindu-se la legătura lor prin satelit prin care transmiteau informațiile la cartierul general al Agenției de Informații din Maryland, SUA.

—Cred şi eu, căpitane ! strigă pe un ton răstit Wilkinson încercând să-şi stăpânească furia.

Între „Marina adevărată” şi ofițerii de pe vasele de spionaj cum era *Chimera* era un război nedeclarat astfel încât, de cele mai multe ori, nu-ți puteai da seama cine pe cine conducea.

Pe mare, în luptă, o astfel de stare putea să-ți aducă moartea.

—Ai putea totuşi să-i anunți că lucrurile s-au complicat si mai ales să ții linia deschisă !

—Căpitane, le dăm informații din sfert în sfert de oră ! strigă nervos Wilkinson. O să vă ținem la curent !

—Foarte bine, mormăi căpitanul punând telefonul în furcă şi întorcându-se spre operatorii de la radar. Ce se mai aude cu „umbra” noastră ?! Pe unde mai e ?

—Tot acolo, căpitane ! La o distanță de trei mile... Dincolo de linia de demarcație de douăzeci de mile.

„Umbra” *Chimerei* se ținea după ea de vreo săptămână, apărând şi dispărând în ceață. Probabil că erau mai multe vase uşoare nord-coreene care escortau un vas ceva mai mare. Poate că era vorba de o fregată de tipul *Najin*, una din cele patru nave de război aparținând marinei nord-coreene. Era la fel de mare ca şi *Chimera* dar, pe toți dracii, mult mai bine înarmată.

Gilmore ieşi pe punte şi-o porni de-a lungul tribordului[6]. Ducându-si binoclul la ochi. cercetă cerul perlat şi luminat vag de câteva raze solare răsucindu-se spre răsărit prin plafonul de nori. Țărmul şi navele nord-coreene se pierdeau în ceața dimineții, abia ghicindu-se în depărtare. Dar, aşa cum se vedea foarte clar pe radar, codițele veneau tocmai din direcția aceea...

Alarma continua să sune strident. întreg echipajul vasului se revărsa pe punte punându-şi în grabă vestele de salvare şi căştile de luptă. Alergau cu toții de-a valma către posturile de luptă dominați de sentimente confuze si de teamă.

Armamentul vasului Chimera era compus din două tunuri antiaeriene de 40 mm dispuse unul la prova şi unul la pupa şi alte patru tunuri grele. Gilmore privi tulburat cum oamenii săi scoteau prelata de pe tunuri şi cum se pregăteau să le încarce.

—Suntem la cincizeci de mile de coastă, căpitane ! strigă locotenentul comandant William Kingsly, pe fața lui putându-se citi ceea ce-l frământa şi pe căpitan. Suntem în mod evident în apele internaționale ! Crezi că totuşi vom fi atacati ?!

Gilmore lăsă binoclul şi-l privi țintă pe Kingsly :

—Nu ştiu. Will. Poate vor doar să ne încerce, sau să ne provoace. Oricum, n-o să-i las să ne transforme într-un al doilea *Pueblo* !

Soarta acelui vestit vas de spionaj îl frisona încă pe Gilmore, de vreo săptămână de când primise ordinul de a naviga în această zonă. *Pueblo* fusese capturat în 1968 de către nord-coreeni în aceleaşi ape.

---

[6] Bordul din dreapta navei

Căpitanul lui *Pueblo* însă nici nu încercase să reziste şi nici măcar nu scosese prelata de pe tunuri. Să fi fost al dracului Gilmore dacă s-ar fi predat fără luptă !

Îşi ridică din nou binoclul la ochi. Nu văzu nimic...

Ba nu ! Acolo ! O pereche de puncte negre, foarte jos, sfâşiind cerul mohorât exact pe deasupra valurilor înspumate.

— Ținte, domnule Kingsly ! îi spuse secundului. Coordonatele doi-sase-zero !

Punctele deveniră vizibile...

...şi în mai puțin de un minut explodară deasupra vasului în dreptul catargului. Instinctiv, Gilmore se trase un pas înapoi şi se aplecă. Aerul vibră şi întreaga punte se cutremură ca şi cum abia atunci s-ar fi lansat *Chimera* la apă. Un tunet bubuitor urmă în timp ce două forme cenuşii, gemene, treceau razant pe deasupra vasului. *Chimera* se zgudui din toate încheieturile iar Gilmore simți cum o forță uriaşă îi striveşte coşul pieptului. Se trezi zgâindu-se după cele două avioane care aruncau flăcări roşiatice, țâşnind pe deasupra mării învolburate, răsucindu-se prin aerul încins, întorcându-se...

În timp ce tunetul scăzu în intensitate, Gilmore putu să audă din nou țipătul sfâşietor al alarmei generale. Cele două avioane se întoarseră atât de rapid încât întregul echipaj fu luat pe nepregătite.

Avioanele veneau în picaj cu motoarele vuind.

— Trag ! se auzi răcnind o voce înspăimântată.

În jurul vasului apa mării explodă ridicându-se în înaltul cerului şi căzând apoi într-o cascadă multicoloră. Coloane lichide tunătoare loviră *Chimera* asemenea unor ciocane uriaşe. Gilmore zări un marinar prăbuşindu-se pe punte în timp ce tricoul său era făcut ferfeniță şi umplut de sânge. Cascada de apă năvăli la prova măturând totul în calea ei şi zdruncinând vasul...

— Căpitane ! strigă radaristul. Țintele se mişcă ! se apropie cu o viteză de treizeci de noduri !

Gilmore se luptă cu sine însuşi încercând să-şi păstreze cumpătul şi să rămână stăpân pe situație.

— Domnule Kingsly, drapelul nostru e arborat ?!

— Da, căpitane ! strigă secundul dezvelindu-şi dinții strălucitori într-un zâmbet larg. De data asta nu-i nici o greşeală.

Pe vremuri circulaseră nişte speculații cum că nord-coreenii ar fi crezut că *Pueblo* era un vas sud-coreean intrat în apele lor şi, ca urmare, îl atacaseră.

Gilmore dădu din cap surâzând trist.

— Trimite un SOS, Numărul Unu[7]. Comunică poziția noastră şi spune-le că suntem atacați.

Pe toți dracii ! *Chimera* era de-a dreptul norocoasă atunci când prindea o viteză de unsprezece noduri iar ticăloşii ăia se țineau după ea cu o viteză de treizeci de noduri !

Telefonul țârâi şi Gilmore se repezi să ridice receptorul :

— Puntea. Căpitanul ! strigă cu o voce gâtuită.

— Wilkinson, căpitane. Mă gândeam că trebuie să ştii. Ne urmăresc cu *Zmeul Țipător* !

Zmeul Țipător era codificarea NATO pentru un tip de radar sovietic destinat controlului tirului. Probabil că-l aveau şi nord-coreenii şi-l foloseau pentru a regla tunurile de 100 mm ale fregatei. Era clar că situația se putea înrăutăți în orice moment.

— Mulțumesc, Wilkinson. Spune-mi, ai legătura cm Fort Meade ?

— Negativ, căpitane. N-am reuşit să intru în contact cu ei.

— Nici un semn din partea lor ? De ce ?

[7] Comandantul secund al navei

— Mă depăşeşte, căpitane. Verificăm. S-ar putea să fie vorba de vreo defecţiune tehnică... sau poate că tipii sunt în pauză de cafea. N-am de unde să ştiu dacă au primit mesajul nostru sau nu...

Cele două avioane nord-coreene sfâşiară din nou văzduhul căzând în picaj spre puntea vasului *Chimera* şi trăgând din plin cu mitralierele. Catargele se prăbuşiră în timp ce gloanţele de 23 de mm măturau puntea din tribord si până în babord. Un soldat ţîşni dintre cabine dar alunecă şi se prăbuşi cu picioarele zdrobite de un catarg. Un altul sări să-l ajute dar suflul exploziilor îl aruncă cât colo.

Apoi, cele două avioane se reîntoarseră zburând razant şi făcând să se zguduie întreg vasul. Marea se învolbură şi o coloană înspumată se prăvăli pe punte. Pentru o clipă, Gilmore crezu că piloţii nord-coreeni aruncaseră bombe... în aceeaşi clipă o altă coloană albă se ridică din mare în apropierea tribordului şi căpitanul îşi dădu seama că vasul său era atacat, de fregata nord-coreeană.

Suflul unei noi explozii asurzitoare îl aruncă pe Gilmore pe punte.

Mii de cioburi de sticlă se împrăştiară în jur, geamul cabinelor făcându-se ţăndări. Îi trebui ceva vreme lui Gilmore să-şi dea seama că ţipa cineva.

Gilmore se uită chiorâş la telefon. Linia era însă moartă. Îl puse încet în furcă.

„Cum pot să-mi salvez vasul ? Cum pot să-mi salvez oamenii ?”, se întrebă plin de înfrigurare.

Următoarea lovitură dădu greş, proiectilul nimerind în valuri şi stârnind o nouă cascadă înspumată. Cea care urmă nimeri în mijlocul punţii zdrobind antenele, braţele macaralelor şi o grămadă de ţevi şi conducte. Dintr-un rezervor de combustibil crăpat izbucniră flăcări şi un nor greu şi înnecăcios de fum.

Printre bubuiturile exploziilor, Gilmore auzi vuietul avioanelor nord-coreene care se întorceau... ...şi apoi, ceea ce mai rămăsese din geamurile cabinelor explodă umplând văzduhul de aşchii tăioase de sticlă.

Timonierul zmunci roata timonei în timp ce capul lui se sfărâmă împroşcând pereţii din jur cu bucăţi de oase şi cu sânge.

Fumul făcea aerul de nerespirat. Gilmore zăcea prăbuşit pe punte fără să-şi amintească cum ajunsese acolo.

— Cineva să pună mâna pe timonă ! strigă scrâşnind din dinţi. La timo...

Tăcu brusc zărindu-l pe Kingsly. Secundul zăcea pe punte, trei paşi mai încolo, fără suflare, cu faţa pe jumătate terciuită de suflul exploziilor.

Oh, Doamne... !

Încercă să se ridice, se căzni să-şi adune picioarele sub el dar nu reuşi. Ceva nu era în regulă. Nu putea să vadă...

— Căpitane Gilmore ! Căpitane Gilmore !

Gilmore clipi nedumerit, vedea ca prin ceaţă şi-şi spuse că trebuie să aibă forţa de-a trece peste clipa aceea atât de grea. Cât timp... ?

Un tânăr locotenent îngenunche lângă el. Uniforma înnegrită de fum îi era ferfeniţă iar faţa îi era scăldată de lacrimi.

— Căpitane, vă rog !

Gilmore reuşi să se mişte, se sprijini într-un cot şi-şi privi îngrozit rana din coapsă şi bălţile de sânge de pe punte. Se simţea foarte slăbit şi îi era groaznic de frig.

Încercă să-şi amintească numele locotenentului. Novak, ăsta era.

— Căpitane ! Vin la bord ! Ce să facem ?

Nu departe se auziră focuri de arme automate şi-o grămadă de voci. Voci străine.

„Nu pe nava mea” !, urlă Gilmore în gând.

—Nuu... nu ne predăm...

Dar îşi dădu seama că era deja prea târziu. Dincolo de tribord, la vreo sută de yarzi, tăind valurile înspumate, se zărea fregata nord-coreeană. Gilmore văzu tunurile grele îndreptate spre Chimera şi-o mulţime de bărci pline ochi cu soldaţi îndreptându-se spre vas.

Zăcuse fără cunoştinţă mult mai mult timp decât crezuse. Ce straniu ! Nu-şi simţea rana. Auzise că se întâmpla multor răniţi dar n-o crezuse niciodată.

Doamne ! Şi îi era atât de frig...

—Ia comanda... locotenente...

Dar citi în ochii lui Novak frică şi neputinţă. Tânărul locotenent nu era în stare să priceapă ce se întâmpla.

În secunda următoare, o grămadă de soldaţi nord-coreeni, în uniforme de culoare muştar, năvăliră pe punte agitându-şi automatele AKM. Gilmore înţelese că lupta era pierdută.

La drept vorbind, *Chimera* nu avusese nici o şansă.

CAPITOLUL 1

13h45’
Tomcat 205, lângă coasta coreeană

—Tango şapte-nouă, aici Şeful Rodeo. Mai spune o dată.

Lumina aurie a dimineţii explodă în carlinga Tomcat F-14 al Aviaţiei Marine. Avionul de luptă zbura tocmai sus, deasupra norilor care întunecau arcul vestic al Mării Japoniei. Locotenentul comandant Matthew Magruder, poreclit Tombstone[8], de către colegii săi din escadrila Viper VF-95, nu era sigur că auzise bine ordinul primit.

—Rodeo, Tango şapte-nouă ! se auzi din nou în radio. Vino spre stânga la doi-opt-şapte şi bagă viteză !

—Recepţionat, şapte-nouă, răspunse Tombstone.

Auzise deci bine, dar ce mama dracului... ?!

—Ne ducem acum pe doi-opt-şapte ! Coyote[9], mă auzi ?!

—Recepţionat, şefule ! se auzi vocea colegului de aripă al lui Tombstone, locotenentul Willie Grant, o voce ce părea ceva mai liniştită decât a lui. Suntem cu tine şefu' !

Tombstone aruncă o privire spre dreapta cercetând Tomcat-ul lui Coyote al cărui fuselaj argintiu sclipea orbitor în bătaia soarelui de dimineaţă. Tombstone putu desluşi capetele celor doi piloţi acoperite de căşti... Coyote aruncă şi el o privire fugară peste golul căscat între cele două avioane de luptă şi făcu un gest a lehamite.

—Tango şapte-nouă, aici Rodeo ! strigă Tombstone în microfon. Ce naiba se petrece?!

—Ţine-te strâns, Rodeo. Respectă ordinul. Te rog să confirmi. Doi-opt-şapte ! Bagă viteză...

—Recepţionat, Tango şapte-nouă. Rodeo vine la doi-opt-

[8] Cavou
[9] Coiot

şapte.

Tombstone trase manşa spre stânga, îndreptând Tomcat-ul spre o nouă direcţie şi acţionă supapele la puterea maximă. Simţi zdruncinătura binecunoscută produsă de cele două motoare ale avionului care-l împingeau acum către bariera sonică.

Vest, spre Wonsan[10]. De ce ? Cei din Tomcats se aflau în misiune de patrulare aeriană de luptă, având ordinul de a se menţine pe coordonate constante, la vreo trei sute de mile în faţa grupului de luptă al portavionului *Thomas Jefferson*. Undeva, drept înainte, la mai puţin de o sută de mile, se afla coasta nord-coreeană, o prezenţă nevăzută şi ameninţătoare. Spre nord, ceva mai aproape de portavion, se afla baza aeriană sovietică de la Vladivostok. Zburând către Wonsan, spre vest, Tombstone avu senzaţia că se îndreptau spre fălcile înfricoşătoare ale unui dragon uriaş.

— Hei, Tombstone ! se auzi în căşti. Unde ne ducem ?

Era vocea radaristului Dwight Newcombe, poreclit Snowball[11], o voce uşor tremurată poate din cauza trepidaţiilor puternice ale Tomcat-ului.

— Să mă ia naiba dacă ştiu, Snowball. Îmi închipui c-or să ne spună când vom ajunge în zonă.

Tomcat mai tremură din toate încheieturile până când depăşiră viteza de 1 Mach[12] apoi câştigară altitudine cu uşurinţă împungând văzduhul albastru şi nesfârşit, zburând pe deasupra plafonului de nori care rămase despicat în două de aripile Tomcat-ului. În acelaşi timp, pe negândite, două umbre ţâşniră prin faţa americanilor netezind parcă norii învolburaţi.

— Şefu' Rodeo ! Şefu' Rodeo ! Aici Tango şapte-nouă !

— Dă-i drumu', şapte-nouă ! Aici Şeful Rodeo ! răspunse Tombstone.

— Fii atent la ţintele zburătoare de pe coordonatele tale, doi-şapte-şapte, pe poziţia unu-zero-patru !

— I-am prins pe radar, Tombstone ! se auzi vocea lui Snowball în căştile lui Magruder, respirând din ce în ce mai greu. Confirm doi-şapte-şapte. Văd... două ţinte. Se pare că se ţin după noi.

— Nu-i scăpa din ochi, Snowball, spuse Tombstone, apoi deschise radioul. Mă auzi, şapte-nouă ? Avem cele două codiţe pe radar. Care-i şpilu' ? Terminat.

— Rodeo ? Aici şapte-nouă ! Aşteaptă o clipă.

Sigur că trebui să aştepte... Era clar că de data asta era o problemă cu „şpilul”, informaţia caldă pe care o aşteptau cu sufletul la gură. Tensiunea crescuse simţitor în interiorul carlingii Tomcat-ului, situaţia părând să devină din ce în ce mai palpitantă.

Tango şapte-nouă era un avion de tipul Hawkeye E-2C, aflat cam la vreo sută de mile în urma lor, unul din cele cinci bimotoare dotate cu un radar puternic care cercetau spaţiul aerian şi transmiteau informaţii atât portavionului cât şi piloţilor aflaţi în aer în misiune de luptă.

Lupta. Tombstone simţi cum i se usucă cerul gurii sub masca de oxigen. Undeva sus, drept în faţă, chiar pe deasupra liniei care părea că uneşte marea şi cerul, nişte băieţi răi se căţărau cu avioanele lor de tipul MIG, iar Tomcat-ul avea să-i întâlnească în curând.

— Hei, Tombstone ! Aici Coyote ! Cred că ne trimit să ne ciondănim cu gălbiorii !

— Mai mult ca sigur, Coyote ! O să ne uşchim într-acolo să-i regulăm un pic sau cine ştie, poate o luăm noi peste moacă ! strigă Tombstone, sperând în sinea lui că vocea o să-i sune la fel de sigură ca şi cea a lui Coyote.

Inima lui Tombstone bătea ca un ciocan, din greu, aproape strivită de presiunea costumului. Tombstone se strâmbă, se răsuci şi-şi chemă radaristul :

— Hei, Snowball ! Spune-mi, ce fac prietenii noştri acolo sus ?!

---

10 Port nord-coreean la Marea Japoniei

11 Bulgăr de zăpada

12 1 Mach = 340 m/s (viteza propagării sunetului în aer)

— Se apropie, Tombstone ! Nivel nouă-trei. Şi am şi-o groază de semnale radar venind din faţă. Pe o bandă foarte largă. Se pare că stau cu ochii pe noi...

— Şeful Rodeo ? Aici Farfurioara ! Rodeo, aici Homeplate[13] ! Mă auzi ? Terminat.

„Homeplate" era numele codificat al portavionului *Thomas Jefferson.*

— Te aud, Homeplate ! răspunse Tombstone ghicind că vocea gravă şi insistentă era a comandantului Marusko, cel care avea sub comanda sa grupul aerian şi care era cunoscut sub numele de CAG[14]. El supraveghea mersul întregii misiuni de la Centrul de Informaţii de pe portavion.

— Rodeo, avem o problemă. Am primit un raport potrivit căruia unul din vasele noastre a fost atacat lângă coasta nord-coreeană. Ni s-a ordonat să facem investigaţii în cel mai scurt timp.

— Unul din vasele noastre ? se miră Tombstone întrebându-se în sinea lui dacă asta înseamnă că era vorba de vreun vas din grupul de luptă al portavionului. Care navă ?!

Nici unul dintre vase nu se afla în apele din apropierea coastei nord-coreene iar Tombstone ştia cu certitudine unde se îndreptau acum cu toţii.

— Rodeo, notează-ţi ! E vorba de vasul american *Chimera* ARL-42 ! Terminat.

Un ARL ?! Asta încurca lucrurile şi mai tare ! ARL era codificarea pentru mici vase de reparaţii, poate o navă de acostare de pe vremea celui de-al doilea război mondial, una ţinută în serviciu din motive romantice.

Ce naiba putea să facă un ARL navigând singur, singurel în apropierea coastei nord-coreene?!

— Am... recepţionat, Homeplate. Am înţeles ! răspunse Tombstone cu jumătate de glas.

N-avea nici un rost să încerce să afle mai multe lucruri de la cei de la Centrul de Informaţii de pe *Jefferson*, mai ales că cine ştie cine ar fi putut intercepta convorbirea.

Gândul ăsta îl făcu pe Tombstone să-şi reamintească de un vas spion american capturat în acele ape cu mai bine de douăzeci de ani în urmă.

Să fi fost şi *Chimera* un vas spion ? Era posibil. Oricum, spion sau nu, Washingtonul nu părea să fie încântat de eventualitatea unui incident asemenea celui în care fusese implicat vasul *Pueblo*. Capturarea lui de către nord-coreeni era încă considerată de către opinia publică mondială ca fiind un eşec lamentabil al administraţiei americane.

— Tango şapte-nouă, vă ghidăm cu ajutorul radarului, coordonatele trei-trei-nouă, zero-unu-patru. Aveţi grijă, e posibil să apară inamici în zonă. Aici Homeplate ! Terminat.

Să aibă grijă, desigur... Chiar în clipa aceea avioanele americane zburau printr-o mare de nori iar piloţii nu aveau nici cea mai vagă idee despre ceea ce li s-ar fi putut întâmpla. Dacă *Chimera* era într-adevăr o navă spion, cei doi Tomcat F-14 nu prea aveau multe de făcut chiar dacă piloţii erau sau nu vigilenţi.

— Tombstone ? Aici Coyote. Se pare că intrăm adânc de tot într-un rahat împuţit.

— Tot ce se poate, Coyote ! îi răspunse Tombstone în doi peri. Nu ţi-am spus ?! Hai să coborâm ceva mai jos c-am început să răcesc de-a binelea aici, sus ! Tu, nu?

— Recepţionat Şefu' Rodeo ! Afirmativ. După tine !

Cei doi Tomcat F-14 intrară vuind în picaj, plonjând ameţitor prin lumina ceţoasă. În jurul carlingelor de plastic, norii se buluceau închizând lumina soarelui asemenea unei uşi grele. Câteva clipe mai târziu, cele două avioane traversară plafonul de nori care despărţea marea înspumată de bolta cerului senin. Magruder admiră în tăcere valurile care se zbenguiau pe întinderea nesfârşită de ape. Cele două avioane îşi continuară zborul în picai până la două sute de picioare[15]deasupra mării arzând aerul cu jeturile lor şi atingând viteza de 2 Mach, sfâşiind cerul perlat. Tombstone se simţi ceva mai în

[13] Farfurioara
[14] Carrier Air Group = Comandantul Aviaţiei Ambarcate pe portavion
[15] 1 picior = 0,3048 m

siguranță acum când zbura razant pe deasupra valurilor dând o grămadă de bătaie de cap oricărui radarist nord-coreean care ar fi încercat să-i urmărească zborul pe deasupra mării învolburate.

—Tombstone ! strigă radaristul lui în radio. Acum văd pe ecran patru codițe. Ăştia dau cu siguranță o petrecere acolo !

Şi noi nici măcar n-am fost invitați ! Poate că o să le stricăm distracția, Snowball !

— Aşa o fi dacă spuneți dumneavoastră, domnule Magruder!

Tombstone auzi cum îi tremură vocea radaristului său, Snowball, aflat pe locul din spate în misiunea asta. Era un punct din strategia Marinei care prevedea gruparea oamenilor noi, a bobocilor, cu ofițerii cu experiență.

Adică Newcombe era un boboc iar el, Tombstone, bătrânul plin de toate alea, un adevărat lup al înălțimilor care ştie bine ce are de făcut în orice situație. Dar în clipa aceea totuşi, Tombstone nu se simțea deloc un tip hârşit'şi trecut prin toate, ci mai degrabă un bătrân...

13h50'
CIC (Centrul de Informaţii), USS THOMAS JEFFERSON

La trei sute de mile est de cele două avioane ale americanilor, portavionul *Jefferson*, cel mai mare dintre navele din aceeaşi clasă ale americanilor, cu propulsie nucleară, naviga cu viteză de croazieră pe întinderea albastră de ape. Lung de peste o mie de picioare şi transportând vreo 90 de avioane, *Jefferson*, împreună cu fratele său *Nimitz* erau de departe cele mai puternice nave de război din lume şi din istorie. Portavionul *Jefferson* împreună cu cele cinci vase de escortă formau Grupul De Luptă al portavionului 14, o forță navală dispunând de o putere de foc de neînchipuit cu 40 de ani în urmă.

Pe puntea de la nivelul 0-4 se găsea Centrul de Informații, o încăpere cufundată într-o lumină roşie. Comandantul Stephen Marusko se afla acolo, sprijinit de o consolă şi privind absorbit la ochiul diavolesc, de culoare verde, al ecranului radarului. Marusko cerceta toate datele transmise de Tango şapte-nouă, avionul de tip Hawkeye care zbura chiar în clipa aceea într-o zonă aflată între portavion şi avioanele de patrulare.

—Avem ceva mişcări la sol, domnule Marusko ! îi spuse radaristul care se afla în imediata lui apropiere. Ăştia pun la bătaie tot ce au !

Marusko dădu din cap cu gravitate în timp ce ridică telefonul.

—Amirale ? Aici Marusko. Sunt la CIC[16]. Se pare că izbucneşte !

—Eşti gata de lansare ? întrebă amiralul.

—Am patru avioane în Alertă Cinci, amirale. Codificarea acțiunii, Backstop.

—Bine. O pornesc spre tine ! spuse amiralul c-o voce sugrumată de parcă ar fi fost jupuit de viu.

Nici nu era de mirare. Aşa gândi Marusko. Amiralul Magruder ştia că şi nepotul său se afla în zborul de patrulare.

Nu o dată, comandantul Marusko se aflase la mijloc între cei doi Magruderi : Matt, tânărul ofițer din escadrila VF-95, poreclit şi Tombstone, şi amiralul Thomas J.

[16] Combat Information Center = Centrul de Informații pentru Luptă

Magruder, ofițerul comandant al Grupului de luptă al portavionului 14... unchiul tânărului Magruder.

Bârfele de pe portavion spuneau că tânărul Tombstone Magruder şi-ar fi câştigat rangul datorită influenței amiralului.

Asta era o mizerie cu care Marusko nu era de acord. Îl văzuse de atâtea ori zburând pe tânărul Magruder, plin de curaj, şi chiar el îl recomandase pentru escadrilă în ziua în care fostul ei sef se hotărâse să-si ia un bilet pentru United Airlines. Proaspăt absolvent al şcolii Top Gun din Miramar, Tombstone Magruder era, fără îndoială, unul dintre cei mai năvalnici piloți de pe *Jefferson*, un tip care n-avea nevoie de influența unchiului său, chiar dacă acesta ajunsese amiral cu câțiva ani în urmă.

Erau însă momente în care Marusko se întreba cât de mult avea grijă amiralul de fiul fratelui său mort.

Gândul acesta îl făcu să se încrunte. Coreea devenea din nou un loc fierbinte, unde stătea să izbucnească războiul. Poate că, într-adevăr lupta începută în anii '50 nici nu se sfârşise. Cele două părți ale Coreei se înarmaseră peste putință, sudul fiind sprijinit de SUA, nordul de URSS şi, într-o măsură mai mică, de Partidul Comunist Chinez.

Undeva, în capătul sălii CIC, se deschise o uşă de oțel.

— Amiralul pe punte ! anunță un marinar, dar oamenii din CIC, aplecați peste ecranele radarelor, rămaseră nemişcați, cu fețe imobile, luminate ca la teatru de beculețe verzi şi albastre.

Marusko arătă scurt spre radarul pe care-l urmărea.

— Încearcă să ne bruieze, amirale. Se pare că sunt vreo zece în aer. Rodeo se află la o distanță de 60 de mile de plafonul de bază. În două minute ar putea fi la ultimul loc în care s-a aflat *Chimera*.

— Mai bine am folosi câteva forțe în plus. Un Backstop aeropurtat ! şopti amiralul oftând. Oamenii noştri sunt cam descoperiți acolo.

— Am înțeles, amirale ! spuse Marusko şi ridică telefonul.

Ordinele primite de la Washington pe linia dintre Şeful Pacificului şi Flota a 7-a spuneau foarte clar că amiralul trebuie să trimită o patrulă de luptă spre zona în care fusese semnalată pentru ultima oară *Chimera*. Amiralul hotărâse să se dea alarma în Grupul de luptă al portavionului şi să-şi trimită nepotul la moarte...

Şi-acum, văzând că situația devenea critică, amiralul voia să-şi protejeze nepotul.

— Şi țineți-mă la curent, adăugă amiralul Magruder. Vreau să ştiu dacă nenorociții ăia au de gând să facă vreo mişcare spre noi. Voi fi sus, aştept ca Washington-ul să se hotărască odată, spuse amiralul arătând cu capul spre puntea de comandă. Numai Dumnezeu ştie ce-o să se întâmple când ticăloşii ăia de birocrați or să-şi bage nasul. Sună-mă dacă-i vreo schimbare ! adăugă căutându-şi în buzunar pipa de care nu se despărțea niciodată.

— Am înțeles, domnule ! spuse Marusko.

Amiralul se îndepărtă mişcându-se ca şi cum ar fi avut în spate o greutate, şi Marusko îşi spuse că pentru nimic în lume n-ar fi schimbat locul cu el.

Uneori, prețul puterii era al dracului de mare.

13h55'
Flight deck (Puntea de zbor), USS THOMAS JEFFERSON

Locotenentul Edward Everett Wayne, poreclit Batman, se răsuci pe locul său din carlingă, încercând să scape de durerea sâcâitoare care-i săgeta umărul stâng. Se afla în Alertă Cinci, în Tomcat-ul său F-14, gata de lansare de la catapulta cu numărul doi, de vreo oră şi jumătate. Mai erau doar cinci minute.

De la douăsprezece picioare înălțime, i se deschidea în fața ochilor o priveliște minunată, pista de zbor şi alți trei Tomcat gata de lansare, echipa îmbrăcată în veste portocalii, învârtindu-se în jurul aparatelor ca, într-un balet a cărui coregrafie fusese elaborată îndelung. Dedesubt, se zărea întinderea de ape înspumate. Iar sus, dincolo de plafonul gri de nori, era cerul luminos, cerul în care era liber pe deplin... era nerăbdător să decoleze !

Bat se răsuci îndeajuns de mult spre dreapta ca să zărească insula portavionului, o structură de oțel şi sticlă de unde era supravegheată pista de zbor. Figurile umbrite pe care le văzu sus de tot nu-i spuneau dacă lansarea era iminentă sau dacă nu cumva se amâna misiunea lor.

Radaristul îi zâmbi printre cablurile şi echipamentul care se-nvălmăşeau între ei, în spațiul care le separa scaunele ejectabile. Casca locotenentului Kenneth Blake era toată plină de stele aurii pe un fond albastru. Frontal, pe cască era scris cu vopsea roşie porecla lui Blake, Malibu.

— Ah, hemoroizii naibii, Batman ! strigă furios Malibu. Mai bine aş face puțin surfing.

Bat chicoti :

— Îmi doresc doar să văd mai repede ce fel de spectacol e-acolo unde ne cărăm !

Ca un ecou, în cască se auziră nişte hârâituri.

— Backstop ! Backstop ! Aici e CAG. E timpul să vă treziți băieți şi să începeți să vă câştigați salariile muncind cinstit ! Lansare ! Acum ! Porniți motoarele !

„La naiba, era şi timpul”, gândi Batman trăgându-şi pe față masca de oxigen.

— Recepționat, CAG. Îi dăm drumu'. Pornim motoarele !

Tomcat trepida din toate încheieturile, cele două motoare ale sale duduiau din plin. Jos, echipa făcea ultimele verificări.

— Lumina de pe insulă s-a stins. Totul e-n regulă !

Un subofițer, într-o vestă roşie, veni spre avion dintr-o parte şi ridică o plăcuță pe care scria 66.000. Batman îl privi atent şi încuviință din cap. Era un moment crucial, cei de la lansare trebuind să afle dacă totul era în ordine şi că se putea da drumul la aburul care trebuia să ridice cele 66.000 de livre[17] ale Tomcat-ului şi să-l ajute să-şi ia startul cu o viteză de 170 de mile pe oră. Doi oameni în veste roşii ieşiră de sub aripi după ce făcură o verificare a armamentului fixat acolo.

Bat prinse manşa, o mişcă înainte, înapoi, la stânga, la dreapta, murmurând tradiționalul „Father, Son, Holy Ghost, Amen”[18]. Apoi mişcă pedalele cu picioarele, întâi pe cea din stânga, apoi pe cea din dreapta. Totul era OK.

Afară, doi oameni în veste galbene cercetau, suprafețele de control ale Tomcat-ului şi semnalizară ridicând degetele mari în sus. Totul mergea bine.

— Totul e pregătit, Malibu ?!

— Avem lumină verde ! Să mergem !

Bat aruncă o privire peste umărul stâng către insula portavionului. O lumină verde clipea sus, semn că erau gata pentru lansare. Vocea din căşti confirmă imediat :

— Şeful Backstop, porneşte ! La revedere şi noroc !

— Recepționat, Homeplate !

Bat deschise supapele la maximum, torente de carburant pătrunseră în arzătorul din coada avionului, îl salută pe ofițerul de la lansare, cel îmbrăcat c-o vestă galbenă,

[17] 1 livra = 453,6 g

[18] „În numele Tatălui, al Fiului şi-al Sfântului Duh. Amin.”

confirmând că e gata. Ofițerul mai arunca o ultimă privire verificând aspectul general al avionului si făcând o piruetă grațioasă asemenea unui balerin, se apleca în fată, fandând, şi atinse puntea cu mâna. Apăsa butonul de lansare. O avalanşă de aburi acționă uriaşul piston îngropat în pistă...

Un pumn gigantic îl lovi pe Batman drept în față şi-n piept frângându-l în două. Batman reuşi să se aplece înainte să poată vedea mai bine instrumentele de bord. Scârțâitul roților pe puntea de oțel, țipătul motoarelor şi şuieratul respirației se uniră într-o mare de sunete.

Se aruncară înainte...

O clipă mai târziu se scufundară într-o tăcere fugară având un sentiment ciudat, de parcă s-ar fi cufundat, în timp ce accelerația, ce împinsese Tomcat-ul de la zero la o sută şaptezeci de mile pe oră în doar doua secunde, se topi.

— Bună lovitură ! strigă Batman prin radio, confirmând că totul era sub control şi că aparatele de bord se comportau de minune.

Tomcat-ul păru să atârne o clipă în mijlocul cerului, deasupra punții portavionului, într-un moment de năuceală apoi începu să-şi mărească viteza. Şocul lansarii dispăru făcând loc unei accelerații plăcute care propulsa avionul spre înaltul cerului.

În căşti, Batman auzi o serie de comenzi scurte, apoi nişte voci anunțară lansarea a încă trei Tomcat care şi începură să transmită informații vectoriale. Batman manevra avionul cu gesturi automate. Întreaga lui ființă se buucra regăsindu-se liberă în înaltul cerului, în timp ce silueta portavionului se topea în imensitatea lichidă de dedesubt. Tomcat-ul îşi strânse aripile în flancuri şi se aruncă cu capul în nori, încercând să străpungă bariera aceea care-l despărțea de cerul azuriu de deasupra. Pentru o clipă se făcu întuneric, apoi avionul năvăli în cascada de lumină a dimineții, eliberat, îndreptându-se vertiginos către pragul de 1 Mach.

13h55'
Tomcat 205

Tombstone trase uşor manşa spre înapoi, ridicând botul avionului în timp ce zbura pe deasupra apelor învolburate care se biciuiau unele pe altele cu creste înspumate. Acesta ar fi trebuit să fie locul...

Îi aruncă o privire lui Coyote care zbura lângă aripa lui, dădu din cap semnalizându-i că nava spion nu se zărea nicăieri.

— Ceva nou, Snowy ?!

— E-un talmeş-balmeş pe radar, Tombstone ! La naiba ! O varză şi nu altceva ! Sunt sigur că ne bruiază !

— Ia-o uşor, fiule ! spuse Tombstone nefiindu-i pe plac nerăbdarea bobocului. Ține-ți firea ! Totul e verde !

— Da, dar se înrăutățeşte din clipă în clipă. Nu cred...

— Stăpâneşte-te ! încearcă să treci peste asta, spuse Tombstone. Hei, Coyote !

— Te aud, Tombstone !

— Vin direct la triplu zero !

— În regulă ! Ai grijă la curenții ascendenți !

— Tango şapte-nouă, aici, Rodeo ! chemă Tombstone. Am ajuns în zonă dar cuibarul e gol! Vinde-mi o informație caldă ! Poți să ne dai ceva ? Terminat.

— Rodeo, aici Tango şapte-nouă. Recepționăm un bruiaj în cascadă, pe bandă lată. Îți sugerez o nouă direcție, unu-opt-zero !

— Recepționat, unu-opt-zero. Auzi, Coyote ?

— Înapoi pe celălalt drum. Arată-mi-l, şefule ! strigă Coyote

— Plecăm, spuse Tombstone manevrând aparatul spre înapoi. Tango şapte-nouă, aici Rodeo. Confirmăm Regulile de Angajare în Luptă. Terminat.

Urmă o clipă de tăcere căci cererea lui Tombstone era transmisă portavionului care se afla în afara razei radioului pilotului. Regulile prevedeau că un pilot american putea să tragă într-un avion ostil doar dacă celălalt trăgea un prim foc. Era cea mai mare porcărie pentru un pilot care pleca la luptă ! Adversarul său avea atuul primului foc tras.

Busola lui Tombstone se opri la unu-opt-zero. Tombstone auzea respirația greoaie a radaristului său în căşti.

— Snowball stai cu ochii pe ei...

— Şefule ! chemă radaristul c-o voce gâtuită. Îi am ! Îi am !

— Ce... ?

— Bandiții, domnule Magruder ! MIG-uri ! MIG-uri ! MIG-uri !

CAPITOLUL 2

13h59'
Tomcat 205

MIG-urile se năpusteau ca şoimii asupra prăzii. Patru avioane argintii cu aripile Delta strânse spre spate.. Tombstone zări doar nişte cilindri ciudați care se terminau cu un con, înainte de-a transmite prin radio :

— Tango şapte-nouă ! Bandiții albaştrii ! Bandiții albaştrii !

Erau codificări care desemnau atacatorii identificându-i. MIG-uri.

— Patru bandiți albaştri la ora trei ! strigă Coyote ca un ecou.

— Trage-le una, Coyote ! Foloseşte forțajul !

— Mă car de-aici !

Tombstone trase de manşă şi Tomcat-ul său se cățără prin cer, cu două torțe gemene în coadă, în timp ce arzătoarele bubuiau.

Când aveai plafon de nori coborât nu puteai risca să te angajezi în luptă dacă voiai ca avionul să-ți rămână întreg. MIG-urile se aflau în zonă de când se sfârşise războiul coreenilor, dar noile tipuri erau mai rapide şi mai uşoare. Atingeau mult mai repede viteza de 2 Mach şi erau nemaipomenite în luptă.

Aruncând o privire fugară, Tombstone zări câte o pereche de rachete aer-aer fixate sub fiecare aripă a avioanelor inamice.

— Rodeo Doi ! Rodeo Doi ! strigă Tombstone văzând că intră de unul singur în plafonul de nori. Unde eşti ?!

— Sunt cu tine, şefule ! La cinciul[19] tău ! strigă Coyote.

— Nivel 9,1 !

— Recepționat.

Traversară plafonul de nori către cerul liber. Se arcuia deasupra lor, dureros de frumos. La 9100 de picioare, Tomcat-ii cu cozi gemene se rostogoleau amețitor, reveniră la nivelul de zbor şi virară spre vest, departe de coasta nord-coreeană. Erau aproape de linia de demarcație. Mai mult ca sigur, MIG-urile încercaseră să-i sperie şi să-i îndepărteze. Şi totuşi...

[19]Poziț ia ț intelor în raport cu avionul se indica după orele de pe cadranul ceasului.

— Uite-i ! strigă Coyote făcând semn spre avioanele argintii care se aruncaseră prin nori la o milă spre est.

— Îi am, Coyote ! Zi ceva, Snowball !

— I-am prins ! strigă radaristul. Coordonatele doi-trei-cinci, nivel o mie două sute...

La nivelul ăsta, orice bruiaj radar devenea ineficient aşa că radaristul putea să-i urmărească în voie pe bandiţi.

O străfulgerare urmată de o dâră de fum încolăcită.

— Lansare ! Lansare ! strigă Coyote.

Surpriza aproape îl paraliză. Cu toate orele de antrenament ale lui Magruder, şi cu cele opt săptămâni teribile la Top Gun, ideea că cineva chiar trăgea în el îi părea prea stranie ca s-o poată crede.

Tombstone se dezmetici însă într-o fracţiune de secundă.

— Tango ! Tango ! Se trage în noi ! Ne angajăm în luptă ! Coyote, ia-o la dreapta ! La dreaptaaa !

Racheta aer-aer mătură vârfurile norilor prea repede ca să poată fi zărită cu ochiul liber.

— Înţeles !

Lansarea ar fi putut fi şi un accident... sau poate rezultatul lipsei de experienţă a celuilalt pilot. O milă era o distanţă destul de mare ca să încerci o localizare a căldurii motorului unui avion şi, cu un atât de larg câmp de tragere al Tomcat-ului, era puţin probabil ca o rachetă să reuşească să pătrundă drept în motorul unui avion de luptă.

După ultimele informaţii, nord-coreenii încă mai foloseau rachete Atol din cele vechi, rachete care trebuiau să urmărească ţevile fierbinţi din coada duşmanului. Dacă Serviciul de Informaţii al Marinei avea dreptate, atunci însemna că nord-coreenii tocmai îşi aruncaseră prima lor rachetă.

Dar, cum şi serviciile secrete se puteau înşela uneori, cei doi piloţi americani îşi manevrară aparatele în aşa fel încât se răsuciră cu botul spre racheta care se apropia. Manevra asta putea înnebuni racheta care, se pare, nu era o la fel de periculoasă căutătoare de căldură aşa cum erau propriile lor rachete AIM 9L.

Tombstone urmări cu atenţie MIG-urile care se apropiau şi îngheţă. Îşi dădu seama că piloţii nu erau nici pe departe lipsiţi de experienţă. Nu putea s-o explice, dar Tombstone mirosea piloţii buni de la o poştă. Prea se apropiau aşa, siguri de ei, cu aripile sudate. Prima echipă nord-coreeană.

Si asta însemna...

— Dreapta, Coyote ! Acum ! Acum ! Acum !

— Recepţionat, şefu' !

Tombstone trase manşa spre stânga, Tomcatul dispărând din faţa rachetei ce se apropia vertiginos, în timp ce Coyote dispăru spre dreapta. Dacă ceilalţi erau buni, atunci trebuiau să fie convinşi că făcuseră o lansare bună... şi asta ar fi însemnat că racheta lor era la fel de bună ca şi propriile sale AIM 9L.

— Stai aşa! îi strigă lui Newcombe. O să te umplu de sânge !

Dificilele sale manevre erau resimţite din plin pe locul din spate. De multe ori radaristului i se spărseseră vasele de sânge din nas. Iar cuvintele lui Tombstone păreau mai mult o ameninţare decât un avertisment. Forţele gravitaţionale se compuseră când Tomcatul se răsuci ameţitor ca să alunece apoi într-un picaj periculos.

Tombstone pierdu din vedere racheta care deja trecuse de ei. Întrebarea era dacă ea putea vira destul de strâns ca să se apropie de unul dintre Tomcat.

— Nu pot s-o văd ! Nu pot s-o văd ! strigă furios Snowball.

— Las-o baltă ! Dacă nu ne-a lovit până acum n-are cum s-o mai facă. Fii cu ochii pe radar. Spune-mi ce fac bandiţii !

— Se apropie. Nivel şapte sute.

O pereche strânsă de forme argintii trecu în viteză, o străfulgerare pe cerul albastru. Tombstone zări câte o stea roşie pe aripi şi pe cozi. Formaţia inamică se desfăcuse-n două perechi şi-acum i se păru lui Tombstone că cerul era plin de avioane. Se roteau, vâjâiau, se răsuceau ameţitor. Bănuiala lui se confirma. Piloţii inamici erau într-adevăr buni... iar el şi Coyote trebuiau să se pregătească pentru nişte clipe grele.

Banditii erau prea aproape acum pentru ca să le bage-n coadă câte o rachetă Sparrow ghidată de radar. Ca să le ghideze, ar fi trebuit să zboare drept înainte, la acelaşi nivel cu ei ceea ce, în condiţiile astea, părea o prostie. Era o luptă corp la corp. În plus, racheta asta le dăduse tuturor multă bătaie de cap defectându-se când nu se aştepta nimeni şi Tombstone nu era sigur c-o să lovească ţinta.

Avea însă şi cele patru rachete AIM 9L Sidewinder fixate de aripi. Tombstone prefera o astfel de rachetă. Numai să găsească o poziţie bună şi s-o lanseze.

— Rodeo Doi ! Coyote, ai o pereche care se apropie de sasele tău !

— Recepţionat, Tombstone ! Îi văd !

— Aşteaptă ! Fii gata s-o iei la dreapta când îţi spun. O să-i mătur eu !

— Să fiu al naibii, omule ! strigă Coyote. Ăştia-s călare numai pe mine !

— Rupe dreapta ! Acum !

Tomcat-ul lui Coyote se lăsă pe o parte virând rapid. MIG-ul din coada lui se cabră încercând să păstreze cursul de zbor. Tombstone căzu în spatele unui MIG atât de aproape încât nu mai putea folosi rachetele.

— Sunt pe el ! Îl ard cu mitraliera !

Degetul său apăsă trăgaciul şi-un pumn de gloanţe şfichiui aerul zburând spre avionul inamic.

— Tombstone ! strigă Newcombe. Sunt în spatele nostru ! În spatele nostru !

Gloanţele MIG-ului şuierară prin dreptul carlingii, mănunchiuri de flăcări portocalii atârnând pe deasupra Tomcatului.

Surpriza de început se topi într-o serie de mişcări automate, calculate, reci. Mâinile şi mintea lui Tombstone erau acum conduse de antrenamentele dure şi de orele de zbor. Dacă ar fi virat stânga sau dreapta, ar fi intrat în plin tirul ucigător.

În faţă, spre stânga, îl zări pe Coyote făcând stânga şi dreapta, trăgându-se spre spate, căţărându-se, răsucindu-se nebuneşte reuşind să scape pentru moment de cele două avioane inamice care-i stăteau drept în coadă.

O nouă salvă ucigătoare tăie aerul pe lângă vârful aripii.

— Coyote, unde eşti ? ! Am nevoie de un periaj !

— Te aud, Tombstone ! Cavaleria te salvează !

Încă de pe vremea Vietnamului, piloţii americani practicaseră şi îmbunătăţiseră formaţia „dublu lejer" pentru lupta corp la corp. Era o figură care permitea piloţilor o flexibilitate cu mult mai mare decât vechea figură a coechipierului de aripă la comandant.

Sigur că erau şi pericole... dar şi o grămadă de avantaje. O pereche de piloţi nemaipomenit de agresivi puteau face faţă unei formaţii tradiţionale cu doi atacatori în loc de unul.

Dar şansele aici erau de doi la unu. Indiferent de tactica folosită de americani. Două MIG-uri tot stăteau agăţate-n coada lui Tombstone. Acesta acţionă supapele la maximum şi Tomcatul lui ţâşni drept înainte de parcă ar fi fost un vultur uriaş. MIG-urile reacţionară cu întârziere dar se ţinură îndârjite după Tombstone.

— Tombstone ! Tombstone ! M-am pregătit ! Acţionează supapele şi tai-o repede !

— Recepţionat, Coyote ! Trage ! Trage !

Tombstone se aplecă pe partea stângă apoi viră brusc dreapta, omorându-şi arzătorul şi trăgându-şi botul înapoi până când se simţi din nou în siguranţă. Cele două avioane inamice trecură prin flancurile lui căzând în gol ca nişte pietroaie. Tombstone îşi împinse din nou botul înainte încercând să-şi recapete viteza.

-— Sunt pe cel din stânga ! strigă Coyote. Fox ! Fox ! urlă avertizând că lansase căutătoarele de căldură.

Tombstone rămase agăţat de cer parcă o veşnicie, urmărind cum flacăra purpurie se grăbea vâjâind spre ţintă. MIG-ul încercă să vireze şi să se întoarcă, pilotul dându-şi seama că e urmărit de o rachetă. Dar ea se apropia în marş constant, distanţa micşorânduse vertiginos.

Racheta se lipi de arzător. O explozie cutremurătoare zgudui cerul şi o floare uriaşă de foc înflori. Avionul se dezintegră, desfăcându-se bucată cu bucată şi prăbuşindu-se în gol.

— Uraaa ! Am terminat un MIG ! strigă Coyote.

— Bună lovitură ! aprecie Tombstone. Acum ai grijă la şasele tău !

Un alt MIG se apropie căzând în coada Coyote-ului.

— Îl văd !

— Sunt pe el !

Tomcatul lui Tombstone se rostogoli aruncându-se prin cer, aripile se strânseră asemenea aripilor unui vultur în cădere liberă. Avionul inamic era undeva în faţă, în plin câmpul său vizual, c-o aripă îndreptată în sus, încercând s-o apuce pe urmele Coyote-ului. Tombstone acţionă selectorul de foc pe una din rachetele sale Sidewinder, ascultând tonul constant în căşti, ton care-l anunţa că radarul rachetei localizase ţinta perfect.

Acum !

Trase manşa înapoi, domolind Tomcat-ul, încercând să zboare cât mai lin pentru ca, în momentul desprinderii, racheta să nu piardă localizarea ţintei.

— Fox ! Fox ! strigă Tombstone.

Avertizat, Coyote viră stânga şi se aruncă în gol intrând într-un S ca mai apoi să planeze graţios pe deasupra norilor. MIG-ul căzu în plasă şi luându-se după el, îşi expuse coada pe care Tombstone o prinse pe radarul rachetei. Degetul lui apăsă trăgaciul. Racheta o zbughi într-o clipă pe urmele avionului inamic zbârnâind ca o săgeată. Tombstone urmări zborul rachetei cu sufletul la gură. O flacără portocalie izbucni...

Explozia umplu cerul de lumină, avionul făcându-se ţăndări. Tombstone urmări cum botul celuilalt devine lichid.

Urmă o străfulgerare şi carlinga avionului explodă şi ea.

— Încă unul terminat ! urlă Tombstone. Scor egal, Coyote ! Au mai rămas doi bandiţi !

Cele două MIG-uri se îndepărtau zburând în viteză spre casă.

— În regulă, Tombstone ! Am doi bandiţi la unu-nouă-trei ! Sunt pe ei !

Tomcat-ul lui Coyote se răsuci spre dreapta, pornind pe urmele celor doi nord-coreeni care fugeau.

Magruder îi strigă lui Coyote să se oprească. Cele două MIG-uri aveau ceva avans. Asta îi aducea aproape de linia de demarcaţie si Tombstone nu voia să rişte o încălcare a regulamentului de angajare în luptă.

Dar mai era un pericol. Fuseseră trimişi aici să localizeze o navă americană, undeva, jos, sub plafonul de nori şi ar fi putut s-o piardă.

— Recepţionat, Rodeo Doi. Stai pe poziţie până când cobor să ne găsim oamenii !

— Te aud, Tombstone. Mardi Gras şi cu mine o să facem doi la unu' în timp ce tu o să trândăveşti pe-acolo, pe jos !

— Nu încălca regulamentul, Coyote ! Nu trece linia !

— Auzit sefu' !

—Mai eşti cu mine, Snowball ?! întrebă Tombstone întorcându-se pe jumătate.

—Aici sunt, Tombstone. Vrei să verifici carburantu' ? Magruder aruncă o privire spre indicatorul de bord.

Aveau mai puţin de patru mii de livre de combustibil. Lupta corp la corp şi manevrele strânse îi făcuseră să consume o grămadă de combustibil. Tombstone verifică ceasul şi rămase perplex. Lupta aeriană nu durase mai mult de şase minute.

—Avem ceva timp, spuse Tombstone dând din cap energic.

Tomcat-ul se împotrivi forţei gravitaţionale şi se aruncă printre nori după ce plană câteva miimi de secundă.

—Jeff o să ne trimită sigur un Texaco ! strigă Tombstone încercând să-şi liniştească radaristul.

Însurubându-se între cer şi mare, Tombstone intră pe nivelul de cinci sute de picioare şi se înclină către sud-est, spre coastă. Activitatea urmărită de radar se intensifică şi Snowball raportă două ţinte mari şi probabil puternice. Se apropiau pe aceeaşi direcţie.

—Tango şapte-nouă, aici Şeful Rodeo. Avem două codiţe la suprafaţă pe coordonatele doi-zero-trei, nivel aproximativ patru mile. Le aveţi ? Terminat.

—Rodeo ! Aici Tango şapte-nouă ! Afirmativ.

Radariştii triunghiulară poziţia ţintelor. Cele două se aflau dincolo de limita de demarcaţie si se mişcau încet spre vest. Una dintre ele trebuia să fie *Chimera*.

—Homeplate ! Homeplate ! Aici Şefu' Rodeo ! Cer permisiunea să trec linia de demarcaţie !

Cei de la CIC, de pe *Jefferson* urmăreau situaţia tensionată pe măsură ce operatorul de pe Hawkeye le retransmitea mesajele piloţilor.

— Şeful Rodeo ? Aici Homeplate. Negativ. Schimbă cursul şi întoarce-te la bază.

— Homeplate ! Aici Rodeo ! Cred că *Chimera* se află dincolo de linia de demarcaţie. Repet, dincolo de linia de demarcaţie de douăsprezece mile. Cer permisiunea să trec dincolo ! Terminat.

—Rodeo, aici Homeplate ! Negativ. Respectă ordinul imediat.

Şi asta, gândi Tombstone, era cât se poate de clar... Trebuia să se întoarcă la bază. Îşi aduse avionul în poziţie verticală, în timp ce Snowball îl căuta pe Coyote. Trebuia să fie undeva, spre nord, nu mai departe de vreo patru sau cinci mile...

—Rodeo ! Rodeo ! Aici Tango şapte-nouă. Ai grijă. Avem o mulţime de codiţe pe coordonatele trei-doi-unu, poziţia voastră !

—Snowball ?! chemă Tombstone.

—Îi am, domnule Magruder ! Sunt peste tot ! Văd şase... nu, opt !

Neluând în seamă faptul că mai avea puţin carburant, Tombstone acţionă supapele la maximum şi se urcă prin cer străpungând norii. Soarele împrăştia o lumină caldă pe cerul azuriu, întreaga privelişte fiind plină de tihnă. Tombstone răsuci avionul şi lumina aceea se revărsă în carlingă alungând umbra.

—Rodeo Doi, Rodeo Doi ! Auzi, Coyote ?!

—Îi am, Tombstone ! strigă Coyote c-o voce plină de teamă şi nerăbdare. Ora zece la tine ! La naiba, de unde au venit ?!

Tombstone îi zări şi el, o linie punctată pe cerul limpede, undeva spre vest. O fracţiune de secundă, Tombstone speră în sinea lui că sunt prietenii lui de pe *Jefferson*. Dar nu... ei nu ar fi trebuit să vină din direcţia aceea.

—Negativ identificarea Prietenilor ! strigă Snowball c-o voce sugrumată. Tombstone, hai să ne cărăm de-aici !

Tombstone ezită.

—Şefu' ! Carburantu' e pe ducă ! Hai s-o ştergem ! se rugă radaristul.

—Nu-i lăsăm de izbelişte pe Coyote şi pe Mardi Gras ! mormăi Tombstone înfuriat.

Dar unde mama dracului erau ceilalţi doi ?!

14h05'
Tomcat 207

Coyote auzi dintr-odată zgomotul înspăimântător şi ascuţit din căştile sale şi se înfioră. Era semnul că avionul său fusese locat de radarul cuiva.

— Ton ! îi srigă el radaristului. Am ton ! Rahat, Mardi ! Unde naiba sunt ticăloşii ?!

— La fundu' nostru. Coyote ! strigă locotenentul Vince Cooper, poreclit Mardi Gras. Parcă-s cu miile !

— Ce căcat ! răcni Coyote. Suntem locaţi !

Acţionă supapele la maximum, şi se lovi de spătarul scaunului său ejectabil. Se azvârli brusc la douăzeci de mii de picioare altitudine. Presiunea îi strivi pieptul. Aproape că i se înceţoşară ochii.

— Îi văd, Coyote. La ora cinci, jos.

Coyote privi drept în faţă. Văzu a dâră albă arcuită prin cer, o dâră care prevestea moartea, coada unei rachete aer-aer, ghidată cu ajutorul radarului. Apăsă butonul care comanda funcţionarea dispersatorului de pleavă, o momeală destul de eficace. Scoase avionul din calea rachetei. încercând să debusoleze radarul armei mortale.

— Banditii ! Bandiţii !

Îi văzu. Urcau să dea nas în nas cu el dincolo de plafonul de nori. Coyote numără trei... ba nu... patru. Aruncă o privire fugară după rachetă şi o văzu ţinându-se după el. Pierduse ceva timp, păcălită de pleava metalică.

— Sunt chitiţi pe noi, omule ! strigă Mardi Gras. S-au pus pe noi !

— Noapte bună, Mardi ! Ţine-ţi răsuflarea ! urlă Coyote hotărât să joace totul pe-o carte.

Se lăsă pe o aripă şi plonjă prin plafonul de nori într-un picaj de-a dreptul ameţitor. Avionul căzu ca o ghiulea preţ de o milă prin aerul rece şi străveziu. Coyote aproape că-şi omorî arzătoarele. Carburantul era pe sfârşite şi asta era o problemă al dracului de păcătoasă... dar era un mizilic. Important era dacă supravieţuiau în următoarele şaizeci de secunde.

Forţa gravitaţională crescu vertiginos în timp ce-şi continuau picajul ameţitor. Răsturnat pe spate. Tomcat-ul lăsa soarele să-i încălzească burta sclipitoare. Coyote îl strunea în fel şi chip. Începuse să-l incomodeze masca de oxigen. Parcă i se lua pielea de pe faţă. Forţa creştea. Opt... nouă... nouă şi ceva. Coyote avu senzaţia că i se umflă capul. Tomcat-ul era capabil să atingă o forţă gravitaţională suficientă să-i adoarmă pe cei doi piloţi. Important era însă ca ei să-l poată controla şi să rămână în întregime conştienţi.

Privind în sus, prin plasticul carlingii, Coyote privi plin de tulburare pământul peste care gravita un disc de ceaţă. Întunericul se risipise brusc...

Coyote îsi reveni si, domolindu-si Tomcat-ul, sfârsi picajul şi urcă din nou prin cer rostogolindu-se asemenea unei bile argintii.

— Hei, Mardi Gras ! Tipule, mai eşti pe-aici ?!

Nu primi nici un răspuns. Radaristul lipsea la apel. Coyote continuă să urce lăsându-se uşor pe o aripă. Căută din ochi racheta care-l urmărea. Unde naiba era...?

Explozia asurzitoare îl lovi pe neaşteptate, asemenea unui pumn uriaş, drept în stomac. Se trezi lipit de scaun pentru o miime de secundă apoi fu aruncat spre înainte.

Zări o grămadă de bucăţi metalice sclipitoare zburând peste carlingă şi simţi valul care zdruncină întregul avion, combustibilul luând foc doar la câţiva metri în spatele lui. Tot ceea ce a mai rămas din Tomcat se rostogoli prin aer ca o minge de foc lăsând o dâră uriaşă de fum negru.

Coyote acţionă din instinct. Duse mâna între picioare, înhaţă resortul de catapultare. îl trase cu putere spre el. N-apucă să se mai gândească la ceva. Se trezi azvârlit prin văzduh, carlinga Tomcat-ului căzând spre pământ undeva, în urma lui. Mardi Gras fu si el catapultat.

Şocul zdruncină avionul. Coyote cădea acum liber, vântul izbindu-l în faţă şi în piept. Capul îi căzu pe o parte şi golul de dedesubt îl absorbi ca un uriaş aspirator.

Se rostogoli. Doar pentru o clipă, zări Tomcat-ul suspendat prin cer, undeva, deasupra, cu nasul lui lucios înghiţit cu repeziciune de flăcările portocalii. Carlinga părea un ochi mare si orb fixându-l rece.

Apoi Coyote fu aruncat din scaunul ejectabil şi căzu printre norii alburii care împânzeau cerul ca un strat gros de zăpadă. Totul în jur strălucea.

Paraşuta se deschise brusc. Coyote se trezi smuncit în sus. Corpul i se zgârci. Parcă-l tăiase careva cu fierăstrăul în două. Coyote încercă senzaţii stranii, îngrozitoare dar şi plăcute. Era ca şi cum însuşi Dumnezeu l-ar fi aruncat de sus, din cer. O clipă doar, i se păru că se caţără înapoi. O iluzie. Aruncă o privire în sus să-si verifice paraşuta. Şi văzu cea mai frumoasă privelişte din univers. Cupola albă a paraşutei sale se deschidea promiţător deasupra sa ferindu-l de imensitatea cerului.

Să cazi printre nori e ca şi cum te-ai afunda într-un uriaş ghem de vată de zahăr.

Trecând de plafonul de nori, Coyote ieşi iar la cer liber si, în câteva clipe, căzu în valurile care-l îmbrăţişară pofticioase.

Apucând inelele metalice ale vestei de salvare, Coyote trase cu putere scoţându-le. Vesta începu să se umfle. Coyote fu smuncit. Apa rece îl înfioră. Ca un automat, pilotul trase cu mişcări mecanice inelele de desprindere ale paraşutei. Luă o gură de aer şi aproape că se sufocă înghiţind nişte apă sărată. Îşi smulse masca de oxigen. Inspiră adânc.

Încă era în pericol. Dacă-l agăţa paraşuta, dacă se încurca in funii... S-ar fi dus la fund cât ai zice peşte... dacă nimeni, dar absolut nimeni, n-ar fi încercat să-l descopere şi să-l salveze din acea imensitate lichidă, pustie şi rece.

O pală de vânt îngheţat îl eliberă de paraşută. Coyote reuşi să scape şi de restul echipamentului. Cupola paraşutei pluti o vreme pe deasupra valurilor apoi se scufundă. Coyote simţea apăsarea gulerului ţeapăn al vestei de salvare, încercând să-şi ţină capul deasupra valurilor. Plutea ca o coajă de nucă venind de nicăieri şi îndreptându-se spre niciunde.

Nici un semn de la Mardi Gras.
Brusc, Coyote înțelese cât de singur era pe marea înspumată.

CAPITOLUL 3

14h06'
Tomcat 205

— Tango ! Tango ! Rodeo Doi a fost doborât ! strigă Tombstone c-o voce gâtuită.

Văzuse explozia în timp ce se cățăra deasupra plafonului de nori. Era însă atât de departe că pierduse complet legătura cu Coyote. Apropiindu-se de locul exploziei, Tombstone încercă să găsească vreun semn încurajator. Bineînțeles, cupolele sclipitoare ale unor paraşute.

— Tango, aici Rodeo ! Comunic ! Rodeo Doi a fost doborât ! L-am pierdut ! Terminat.

— Aici Tango şapte-nouă. Recepționat. Care-i situatia cu bandiții tăi ?!

Tombstone plană. Făcu o voltă şi se întoarse.,

— Cred că-i clară treaba, Tango şapte-nouă ! strigă el. Cred că bandiții s-au hotărât s-o şteargă.

— Recepționat Şeful Rodeo ! Fii atent, ajutoarele sunt pe drum ! Numele de cod, Backstop. Sunt patru avioane. Microfoane Eta unu-trei.

— Îi am pe ecran, raportă Snowball. Pe coordonatele zero-opt-patru, nivel unu-şapte-zero mile. Băieții ăştia răi s-au răzgândit şi se cărăbănesc spre vest.

Mai mult ca sigur, nord-coreenii descoperiseră avioanele care veneau dinspre *Jefferson* şi hotărâseră că un raport de unu la doi nu era tocmai favorabil pentru ei.

Tomcat-ul lui Tombstone era mult mai departe de ei şi cei care veneau ar fi putut folosi împotriva nord-coreenilor rachete aer-aer de tipul Phoenix care puteau fi lansate chiar de la o distanță de 100 mile. Bandiții o ştiau prea bine şi nu voiau să-şi rişte pielea.

— Îi avem, Tango, raportă Tombstone. Bandiții aleargă acum cu toții către casă să se pună la adăpost. Terminat.

— Recepționat, Rodeo. Poți să rămâi în zonă să dai de urma lui Rodeo Doi ? Terminat.

Tombstone verifică nivelul combustibilului si se încruntă.
N-avea cum să rezolve situația. Combustibilul era pe sfârşite. Spuse în microfon :

— Negativ ! Negativ ! Tango, o să mă prefac în fum în câteva minute !

— Am înțeles, Rodeo ! Homeplate tocmai ne-a anunțat că un Texaco e pe drum !

Texaco era codificarea unuia dintre tancurile petroliere, patru la număr, de tipul KA-6D, pe care le avea *Jefferson*. Un astfel de avion era destinat operațiilor de alimentare cu combustibil în timpul zborului. Tombstone nu putea însă să-l aştepte. Trebuia s-o şteargă chiar acum dacă nu voia să aibă probleme serioase.

— Tango şapte-nouă ! Aici Şeful Rodeo ! Trebuie să plec chiar acum ca să mă pot întâlni la timp cu Texaco.

— Recepționat, şeful Rodeo. Ordinul Homeplate e să părăseşti zona şi să aplici regulamentul.

— Afirmativ, Tango. Mă desprind !

Şi totuşi Tombstone mai avea câteva minute la dispoziție să poată face o ultimă recunoaştere. Tomcat se lăsă pe o aripă şi se aruncă asemenea unei săgeți prin văzduhul rece şi albastru. Valurile înspumate biciuiră avionul cu milioane de stropi argintii în clipa

în care Tombstone coborî la cinci sute de picioare eliberând supapele. Aripile Tomcatui se întinseră spre înainte în timp ce viteza scăzu simtitor.

— Aici Şeful Rodeo ! Intru pe frecvența de salvare, SAR ! raportă Tombstone plin de emoție.

În spate, Snowball prinse canalul de căutare şi salvare şi începu să transmită mesaje.

— Rodeo Doi ! Dodeo Doi ! Aici Şeful Rodeo ! Mă auzi ? Terminat.

Tombstone ascultă cu atentie. În căşti auzi doar hârsâituri şi păcănituri electrostatice. Simți cum i se strânge inima.

— Rodeo Doi ! Rodeo Doi ! Aici Şeful Rodeo ! Mă auzi ? Terminat.

Se aşternu tăcerea. Din când în când doar țiuituri si fluierături, zgomote întâmplătoare.

14h08'
USS THOMAS JEFFERSON

Operatorul radio ridică o mână spre căşti, le aşeză mai bine, închise ochii si ascultă cu atentie. O mulțime de cuvinte se buluceau prin eter.

— Un avion a fost doborât, amirale. Nu s-a observat nici o paraşută. Şeful Rodeo îi caută pe frecvența SAR.

— Tâmpitul dracului, murmură furios amiralul Magruder. Nu i s-a transmis ordinul ? Trebuia să se întoarcă la bază !

— Ba da, domnule. Cred însă că mai încearcă un minut sau două să dea de urma băieților noştri. O întinde un pic.

— O să-l întind eu pe el când s-o întoarce ! Îl întind pe aripă ca pe altceva !

Dar cuvintele amiralului exprimau mai mult furia decât hotărârea de a-l pedepsi cu adevărat pe Tombstone. Într-un fel, amiralul simțea o uşurare vinovată. Nepotul scăpase totuşi teafăr din luptă. Şi-acum amiralul încerca să-şi disimuleze bucuria făcând pe durul.

Un soldat îi întinse o cană de cafea încercând să-şi facă loc prin harababura din compartiment. Fața amiralului rămase împietrită în timp ce sorbi din cafea. Îl binedispuse căldura ei.

— Si Rodeo Doi ? întrebă amiralul.

— Nu avem nici un semn de la Coyote sau de la Mardi Gras, domnule amiral ! Formația Backstop va ajunge în zonă jn următoarele zece minute.

— Căpitanul pe punte ! strigă o santinelă.

Amiralul Magruder ridică ochii şi, văzându-l pe căpitanul Fitzgerald, dădu uşor din cap zâmbindu-i trist.

— Bună, Jim.

— Amirale, ce spune Tango şapte-nouă despre prietenii noştri de dincolo ? întrebă căpitanul cu o voce egală, rece şi controlată.

— Se pare că le-a fost de-ajuns. S-au întors la Wonsan cu coada-n sus. Acum dorm într-un pat călduț şi moale.

Căpitanul dădu din cap mâniat. Era îngrijorat de soarta navei sale şi-a oamenilor din subordinea sa.

— Mda. Si-acum, amirale ?!

— Ne-am angajat, oftă Magruder.

O mare responsabilitate atârna pe umerii săi. Fitzgerald nu era singurul îngrijorat, la urma urmei. Amiralul avea sub comanda sa toate navele grupului de luptă.

În plus, ceea ce era grav, de următoarele lui decizii atârnă viața atâtor oameni. Hotărârile lui Magruder ar fi putut determina sau nu izbucnirea unui adevărat război.

Amiralul se întoarse spre şeful său de personal :

— Brad, fă-mi legătura cu Comandantul Şef al Pacificului. Pe frecvența de securitate. Am un mesaj urgent pentru amiralul Bainbridge.

— Am înțeles, domnule.

În compartiment se făcu linişte. Capturarea unei nave a SUA, pe mare, în apele internaționale, era, potrivit legilor internaționale, un adevărat act de piraterie. În clipa de față, situatia fusese escaladată într-un mod extrem de periculos. Se schimbaseră focuri între două țări. Între forțele lor militare. Lupta abia sfârşită putea atinge cote înalte ajungându-se la un şir de evenimente care aveau să ducă... unde ?!

Tensiunea din Asia de Est crescuse simțitor în ultimele săptămâni. Pe străzile capitalei Seul manifestau studenți rebeli. Fracțiunea Democrată Unită Coreeană cerea sus şi tare retragerea trupelor americane. Propaganda conducerii nord-coreene se amplificase. Toate astea contribuiseră la adâncirea tensiunii, întreaga zonă devenind deosebit de fierbinte după Războiul din Golf. Încet, încet, ruptura între politicienii de la Washington şi Coreea de Sud ar fi atins cote nebănuite. Atacând o navă americană în apele internaționale, nord-coreeanul Kim Ir Sen făcuse o primă mişcare fățişă într-un joc periculos cu americanii.

— Aveți legătura cu Comandantul Pacificului, amirale !

Magruder apucă receptorul roşu cu o oarecare emoție.

Căpitanul portavionului schiță un gest de parcă ar fi vrut să mai adauge ceva, dar ar fi trebuit să mai reflecteze un timp. Spuse încet :

— Voi fi pe punte, domnule amiral.

— Te țin la curent, Jim, spuse Magruder ducând telefonul la ureche.

Amiralul apăsă butonul receptorului :

— Aici amiralul Magruder, domnule comandant. Avem o situatie care...

14h07'
Marea Japoniei

Coyote răsuflă greoi şi scuipă apa sărată care-i umpluse gura. De o bucată de timp se lupta cu valurile încercând să se mențină la suprafață. Pielea de pe bărbie i se jupuise din cauza frecuşului de la vesta de salvare, îi era groaznic de frig, iar valurile negre aproape că-l acopereau vrând să-l dea la fund. Plutea în hăul acela aproape fără de speranță. Un val uriaş se ridică drept în fața lui şi Coyote nimeri în gol ca într-o scoică. Se trezi tras în jos, în apa rece ca gheața. Simți că-l cuprinde panica.

Şocul catapultării şi contactul brusc, puternic, cu valurile aproape că-i împietriră inima. Mintea lui plutea şi ea în ceață. Sforțându-se, Coyote reuşi să-şi regăsească stăpânirea de sine. Supraviețuirea lui depindea în mare măsură de antrenamentul îndelungat şi de o minte limpede.

Mica lui plută de salvare se umflase la contactul cu apa şi Coyote reuşise să se agațe de ea. Respira din greu. Ochii îi erau încețoşați. în buzunarul vestei avea un aparat de radio SAR. Cotrobăi după el şi reuşi să-l pună în funcțiune.

Întâi auzi un fâsâit slab. Apoi se făcu auzită vocea lui Tombstone. Slabă. Undeva în depărtare. Clară însă cu toate că valurile făceau un zgomot asurzitor lovind mica lui plută.

— Rodeo Doi ! Aici Şeful Rodeo ! Mă auzi ?! Terminat.

— Aici Rodeo Doi ! chemă Coyote c-o voce tremurată. Hei Tombstone ! Aici Coyote !

Gura i se umplu de apă sărată. Aproape se sufocă. Scuipă nervos. Trase o gură de aer umed.

— Rodeo Doi ! Aici Şeful Rodeo !

Vocea lui Magruder fremăta de bucurie. Părea că minute în şir îl chemase pe Coiot şi că aproape îşi pierduse orice speranță. Coyote era şi el cuprins de teamă şi de amărăciune.

— Coyote, eşti teafăr ?

Pilotul evaluă repede situația în care se afla. Putea să-şi mişte picioarele... şi ambele mâini. Era o rană vie însă... din cauza catapultării şi-a frigului... înțepenise mai mult din cauza frigului. Nu era rănit.

— Sunt pe bune ! strigă el c-o voce gâtuită. Sunt leoarcă dar sunt întreg !

— E nemaipomenit, băiatule ! Nu-ți pierde cumpătul ! Echipa de salvare e pe drum ! Nu te lăsm la greu, Coyote !

— Recepționat, mormăi Coyote lovind apa cu mâinile.

Elicopterul echipei de salvare probabil că avea să ajungă în zonă cât de curând. Oricum era teribil că ai lui nu-l părăsiseră şi că se afla în contact permanent cu ei. Dacă totul mergea la fix, înainte de prânz avea să urce la bordul portavionului şi să facă un duş fierbinte.

Gândul la un prânz straşnic îl făcu să saliveze. I se întoarse stomacul pe dos. O, Doamne ! Nu mă lăsa la greu ! Nu vreau să am rău de mare ! ...

— Coyote, dă-mi un bip de treizeci de secunde ! ceru Tombstone cu o voce plină de emoție.

— Recepționat ! Se face ! mormăi Coyote.

Răsuci selectorul în stânga şi-n dreapta. Apoi reveni la canalul de control.

— În regulă, băiatule, te-am localizat ! strigă triumfător Coyote. Eşti la nord ele mine !

La nord, la nord. Bun. Dar cât de departe ?!

— Te aud, şefu' ! Vrei să fumez un pic ?!

— Nu încă, băiatule. Aşteaptă puțin. Vreau să mă asigur că suntem în aceeaşi zonă. Nu aprinde focul încă. Spune-mi, Coyote, îl zăreşti cumva pe Mardi Gras ?!

— Nu, omule. Dar spune-mi, l-ai prins pe radio ?!

— Deloc, Coyote. Nu-ți pierde speranța. Îl căutăm în continuare.

Lui Coyote i se păru că aude nişte zgomote surde în depărtare. Un tunet, poate. Ar fi putut fi orice. Zgomot de avion, de vapor sau cine ştie. Îşi pipăi vesta verificându-şi rachetele de semnalizare. N-avea nici un rost să lanseze vreuna atâta vreme cât Tombstone nu-şi făcea apariția în zonă. Şi apoi trebuia să păstreze o rachetă pentru a da de veste elicopterului de la echipa de salvare.

Şi în momentul acela Coyote îşi dădu seama de pericolul care îl pândea necruțător. E drept, intrase în legătură cu Tomcat-ul lui Magruder, dar cea mai apropiată navă din escorta portavionului de pe care ar fi putut decola un elicopter se afla la cel puțin câteva sute de mile depărtare. După câte ştia el, un astfel de elicopter avea o viteză de maximum o sută patruzeci şi cinci de mile pe oră. Asta însemna că avea să se mai bălăcească în apa rece ca gheața vreo câteva ore bune.

Frigul tăios îi pătrundea deja prin combinezonul de zbor. Când se hotărî să-l cheme din nou pe Tombstone, tremura deja din toate încheieturile.

— Şefu' Rodeo ! Aici Rodeo Doi ! Omule, cred c-o să treacă ceva timp până când or să mă scoată de aici !

—Nu-ți face probleme, băiatule ! îi strigă Magruder prin radio. Patrula aeriană o să aibă grijă de tine până când or să vină elicopterele echipei de salvare.

—Recepționat, Tombstone. Uh... ia zi, omule, cum stai cu carburantul ? ! Eşti pe jantă, nu-i aşa ? ! Terminat.

Urmă o tăcere cât o veşnicie. Coyote fu cuprins de gânduri negre.

— Băiatule, nu-ți face griji am destul. Dau de tine mai întâi, fii calm. Nu te pierde cu firea.

Să fie calm ? Ah, ce glumă bună.

Coyote se răsuci în direcția din care zgomotul se auzea din ce în ce mai clar. Mişcarea bruscă îl făcu să ia din nou în piept un val sărat şi rece.

—Hei, Tombstone, ar fi trebuit s-o ştergi de multă vreme ! Mai bine ia-o din loc ! O să rămâi pe jantă !

—Te-am auzit, băiatule ! strigă Tombstone în radio. Nu-ți face griji pentru mine. Un Texaco e pe drum.

„Da, sigur, dar n-o să te întâlneşti cu el dacă nu pleci înspre *Jeff*, gândi Coyote plin de amărăciune.

—Şefu' Rodeo ? Aici Rodeo Doi ! spuse el după un moment de tăcere. Auzi, Magruder, las-o baltă ! Din cauza plafonului ăsta gros de nori n-o să reuşeşti ! O să te uzi pe coadă !

Coyote se cutremură spunând aceste cuvinte. Era adevărul gol-goluț. Plin de cruzime. Li se mai întâmplase băieților să caute câte un pilot pe mare. Să poți vedea ceva atât de mic în imensitatea de apă era o iluzie. În ciuda petelor de vopsea de recunoaştere sau a rachetelor de semnalizare. Şi era mai greu atunci când norii spânzurau pe deasupra valurilor. Chiar dacă şi-ar fi modificat conformația aripilor încercând să-şi reducă astfel viteza, un Tomcat tot n-ar fi reuşit să zboare destul de încet pentru ca echipajul să poată cerceta cu atenție apele mării. Neatent, Coyote luă iar un val în piept înghițind o duşcă bună de apă sărată.

—Omule ! îi strigă el lui Tombstone. Du-te la bază ! Promit să fiu băiat cuminte până vine echipa de salvare ! Nu mă duc la fund ! Pe cuvânt !

Tombstone tăcu mult timp. O tăcere care părea să nu se mai sfârşească.

—Rodeo Doi, aici Şefu'. Eu... în sfârşit, da, ai dreptate Coyote. Dacă pierd avionul ăsta contribuabilii or să ne pună la saramură. Eşti sigur că totul e-n regulă ? Te poți ține la suprafață ?!

—Afirmativ, Şefu' Rodeo. O să-mi pun ceva muzică şi-o să mă relaxez un pic. Aveam nevoie de puțină odihnă !

—Recepționat, Rodeo Doi. Ascultă, formațiunea Backstop o să fie aici în... zece minute. Rezişti până vine ajutorul. N-o să le ia mai mult de o oră sau două băieților de la SAR să ajungă în zonă. Încă o dată te întreb, o să rezişti ?!

—Nici o grijă, Tombstone, băiatule. Spune-le să-mi țină un loc cald lângă foc, râse Coyote ascultând cu atenție zgomotul care crescuse simțitor în intensitate.

—Coyote, lasă-ți radioul pe bip, bip. O să le spun tipilor că-i aştepți. Ne vedem acasă. Îți țin pumnii !

—Recepționat, omule ! Ne vedem... acasă !

Acasă. Dorul de casă îl năpădi pe Coiot într-o miime de secundă, îi alungă gândurile negre, îl făcu să uite pentru o clipă că se lupta pentru supraviețuire şi că era atât de singur în acea imensitate de ape reci şi înşelărtoare. O clipă văzu în fața ochilor săi chipul Juliei, femeia pe care o iubea. Dar Julie era departe de el, în San Diego, împreună cu fiul lor Jimmy.

Ceva îi atrase atenția, readucându-l la realitate. Alunecând pe creasta unui val furios zări ceva. Ce era oare ? Tulburat aşteptă apropierea unui alt val. Brusc, se simți ridicat, ridicat... ridicat...

Ajuns pe creasta valului, zări în apă... Fu străbătut de un fior recunoscând... Era o paraşută ! Crezu că era paraşuta lui, că nu se dusese la fund. Dar era legată de ceva strălucitor... O carlingă ?! Nu. Era cupola de mătase.

Mardi Gras ! Era paraşuta lui ! Coyote îşi reglă radioul pe bip, bip şi începu să bată apa cu putere încercând să se apropie de paraşută. Mai avea doar vreo câțiva metri până la ea. Vâsli cu grijă strângând din dinți.

Zgomotul se auzea din ce în ce mai tare acum.

14h15'
Tomcat 232

Wayne poreclit Batman, se uita într-o parte şi-n alta în timp ce Tomcat-ul său plana peste Marea Japoniei. Oceanul era gri şi gol, un văl greu sub briza înghețată care bătea dinspre nord-est.

— Ei, ne apropiem sau ce naiba ?

— Încercăm... îi răspunse radaristul său, poreclit Malibu. La unu-opt-cinci. Suntem aproape dar nu ştiu cât de aproape.

— Poți să faci o triangulație cu celălalt Tomcat ?

— Afirmativ. Îl avem la câteva mile. Aşteaptă o clipă.

— Recepționat.

Batman coborî la patru sute de picioare, cercetând suprafața lichidă care alerga pe sub burta avionului său cu trei sute de noduri. Îi era ruşine că țipase la Malibu, dar tensiunea era de nesuportat. Cu avioanele MIG s-ar fi descurcat fără nici o problemă, dar cum dracu ar fi putut să găsească doi tipi care se bălăceau în imensitatea aceea lichidă ? Auzea bip, bip în radio şi spera că e pe drumul cel bun. Singura întrebare era cât avea să dureze până când va da de urma băieților.

— Suprafață de contact, spuse Malibu, Trei mile. Pe coordonatele doi-cinci. Dincolo de linie.

— Rahat ! Poate că Homeplate o să fie de acord să trecem. Vrei să-i trezeşti ?

Batman voia să fie atent la comenzi şi să poată cerceta în continuare suprafața mării.

— Trebuie să luăm legătura cu Tango şapte-nouă, răspunse Malibu. *Jeff* e prea departe ca să dăm de el... Tango şapte-nouă, aici Backstop. Mă auzi ? Terminat.

— Backstop, Tango şapte-nouă, răspunse o voce cunoscută. Te ascult.

— Avem mai multe ținte de suprafață. La doi-cinci- zero. La o distanță de trei mile. Cer să zbor într-acolo. Terminat.

Departe, spre est, lumina soarelui pătrundea prin plafonul noros, luminând apoi carlinga unui avion. Trebuia să fie Tomcat-ul coechipierului său de aripă Marinaro, poreclit Nightmare. Marinaro cerceta o altă zonă a oceanului în timp ce celelalte două avioane ale patrulei Backstop se aflau ceva mai în spate, căutând spre nord.

Chiar şi cu nenorocitul ăla de bip era greu să-l găsească pe Coyote. Linia de demarcație fiind doar la o milă depărtare, situația era şi mai complicată. Dacă Rodeo Doi căzuse în apele nord-coreene, dincolo de linie ?!

— N-am găsit nimic, Batman, spuse Malibu prin radio. O să trebuiască să respectăm totuşi regulamentul !

— Rahat ! se zborşi Batman. Deja ne-au doborât un aparat galbenii ăştia ! Iar noi trebuie să stăm cu brațele încrucişate când întâlnim câte un bandit şi să aşteptăm să-şi facă mendrele ! Ei, ce-ai de spus ?!

— Nu te lua de mine, gagiule ! De fiecare dată eu o iau împreună cu tine, nu ? ! Sunt doar radaristul tău !

— Corect, tipule !

Batman încercă să-şi domolească emoţia. Nu era furios ci mai degrabă nerăbdător. Ardea de nerăbdare să sară în gâtul inamicului nevăzut. Pe acolo, prin aer, simţea prezenţa avioanelor MIG şi-şi dorea unul numai pentru el, să-l halească cu fulgi cu tot. Gândul ăsta îi aprindea imaginaţia.

Nu era pilot în Marină care să nu-şi dorească să ajungă faţă în faţă cu un MIG, să se angajeze în luptă dovedindu-şi măiestria, inteligenţa şi forţa.

Bineînţeles că Batman nu îi uitase pe Coyote şi pe Mardi Gras. Cum să-i uite ? Tipii făceau antrenament în piscină peste program. Adevărul e că fiecare pilot trebuia să fie antrenat aşa cum scrie la carte. Trebuia să fie bine pregătit pentru situaţiile cele mai grele... fără să se gândească la ele prea mult. Căderile de genul ăsta nu erau o noutate.

Dar să sfredeleşti văzduhul şi să dai peste un MIG asta era cu totul altceva ! Avioanele americane se luptaseră cu avioanele MIG nu demult, în Războiul din Golf. Se înfruntaseră cu ele şi deasupra Irakului. Şi ieşiseră victorioase ! Da, lui Batman i-ar fi plăcut să fie şi el pe-acolo ! Să piloteze unul dintre ele.

Locotenentul Edward Wayne, poreclit Batman, era victima unei situaţii paradoxale din cadrul Marinei. Timp de opt ani se antrenase pentru un singur lucru. Să se lupte în aer cu un avion inamic. Sigur că Batman nu-şi dorea să izbucnească vreun război în zonă. Nimeni nu voia. Dar numai o bătălie aeriană adevărată ar fi putut fi examenul final pe care trebuia să-l treacă un pilot.

Şi când te gândeşti că şi Tombstone şi Coyote i-au avut ca pe tavă pe banditii ăia nenorociţi !

Batman lăsă Tomcat-ul ceva mai jos. Îi lăcrimară ochii în timp ce se concentră scrutând întinderea de ape. Căută să vadă semnalul fumigen, cupola paraşutelor, orie.

— Hei, Malibu ! Ce-ar fi să dai puţin drumul la radio ? ! Poate se aude ceva !

— Sigur, omule! strigă Malibu. Rodeo Doi ! Rodeo Doi ! Aici Backstop ! Aici Backstop !

CAPITOLUL 4

14h20'
Marea Japoniei

Coyote era sfârşit. Încercarea de-a ajunge la cealaltă paraşută, înotând din greu printre valurile furioase, îl sleise atât de mult încât nici nu-şi mai simţea braţele. După vreun sfert de oră încă nu era convins că reuşise să se apropie de paraşută. Spera însă că valurile o vor aduce ele mai aproape şi c-o să poată da de Mardi Gras.

— Mardi ! strigă Coyote, scuipând apă sărată. Mardi, eşti teafăr ?!

Nu primi nici un răspuns. Nici un semn că se afla măcar acolo, că mai era agăţat de paraşută. Fără să-şi dea seama cum, Coyote prinse din nou puteri. Lovi apa furios şi reuşi să prindă corzile paraşutei. Degetele îi alunecară pe nailonul ud. Cupola paraşutei era din când în când acoperită de valuri. La capătul corzilor se zărea o formă întunecată care se scufunda şi ea în răstimpuri.

Coyote zări casca radaristului său, Vince Cooper, poreclit Mardi Gras. Porecla îi era scrisă cu litere roşii de-o parte şi de alta a vizorului căşti. Capul lui Vince părea nemişcat, sprijinit de gulerul rigid al vestei de salvare. „E inconştient”, îşi spuse Coyote plin de speranţă. Vesta lui Mardi Gras se umflase aşa cum trebuia la contactul cu apa.

— Mardi ! O să fie bine ! strigă Coyote apropiindu-se. Mă auzi, Mardi ?! O să fie bine, tipule ! Mă auzi, Mardi ?! continuă să strige Coyote trăgându-l pe Vince mai aproape.

Capul lui Mardi Gras căzu brusc într-o parte şi Coiotul îi văzu faţa plină de sânge. Nu dădea nici un semn de viaţă. Atingându-i capul, Coyote simţi că ceva nu-i în regulă şi,

pipăind cu grijă, înțelese că tâmpla lui Maridi Gras fusese zdrobită în cădere. Radaristul părea să fie mort. Coyote își scoase mănușa și-i cercetă gâtul încercând să-i ia pulsul.

— Oh, Doamne, Vince ! Să nu mori tocmai acum !

În depărtare se auzi din nou zgomotul. Coyote scutură din cap încercând să-și revină. ÎI strânse pe Mardi Gras la piept cu brațul stâng, iar cu dreptul încercă să lanseze o rachetă de semnalizare. Aparatul de radio transmitea un mesaj de neînțeles, slab în intensitate. Și apoi nu putea ajunge până la el pentru că încerca să-l mențină la suprafața apei pe Mardi Gras. Dar ce mai conta ?! Zgomotul crescuse acum. Ar fi putut să se vadă acum fumul și lumina rachetei de semnalizare. Nu erau avioane. Zgomotul era prea înfundat și gâjâit. Aducea mai mult cu zgomotul rotoarelor unor elicoptere. La naiba, trebuiau să se miște mai repede ! Dacă-i scoteau repede din apă poate că Mardi Gras avea o șansă. Îl puteau duce în viteză la bordul lui *Jefferson.*

Scoase racheta de semnalizare din buzunarul vestei. Renunță. Trase capacul tubului fumigen. Un fum roșu se revărsă fâsâind și se împrăștie pe deasupra apei. Cu ultimele sale puteri, Coyote agită tubul fumigen prin aer. Dar unde erau elicopterele ?! Vuietul se auzi din ce în ce mai tare... undeva, în spatele său.

— Vince, nu muri ! Or să ne ducă înapoi pe *Jeff* ! strigă Coyote răsucindu-se să vadă mai bine elicopterele.

Rămase cu gura căscată, îngrozit.

Tăind valurile înspumate se apropia de ei o șalupă de război. Mitraliera de pe punte, de 30 mm, lansatoarele de rachete aflate în cele două borduri o făceau ușor de recunoscut. Era o șalupă de tip sovietic. Sub pavilion nord-coreean.

Coyote strânse la piept trupul lui Vince nevrând să se recunoască înfrânt, nevrând să accepte moartea prietenului său, împotrivindu-se cu ultimele puteri apelor ostile. Marinarii nord-coreeni îl țінteau cu pistoalele lor mitralieră AKM, rânduiți umăr la umăr pe punte.

— Oh, Vince, șopti amărât Coyote. Am intrat într-un mare rahat ...

14h45'
Tomcat 205, o milă distanță de USS THOMAS JEFFERSON

— Rodeo, menține-te pe nivelul de zbor ! spuse în radio Șeful Aerian de pe *Jefferson* atenționându-l pe Tombstone să-și mențină poziția deasupra portavionului.

Tombstone trase de manetă înscriind Tomcat-ul într-o întoarcere lină. Eliberă supapele până când motoarele aproape încetară să mai funcționeze și reduse viteza. La trei sute de noduri, computerele Tomcat-ului comandară desfășurarea aripilor.

De obicei, piloții care zburau pe Tomcat nu foloseau pilotul automat și-și lăsau aripile pe spate pentru că, ziceau ei cu umor, un Tomcat cu aripile întinse înainte semăna cu un gâscan gălăgios care tocmai coboară pe pământ. De data asta Tombstone își folosi computerele. Era furios și îngrijorat și nu-i mai păsă dacă o să arate bine sau nu la aterizare.

— Arătăm ca niște gâscani zburliți ! strigă Snowball râzând pe locul din spate. Am activat trenul de aterizare !

Tombstone nici nu-l luă în seamă. Comandă coborârea trenului de aterizare. La două sute treizeci de noduri coborî aripile, reduse viteza și încercă să-și mențină poziția. Cobora cu șase sute de picioare pe minut. O întoarcere sub un unghi de 22°. Mai avea trei sferturi de milă până la *Jeff*. Se apropie de portavion încadrându-se pe o traiectorie care-l ducea spre pista de zbor de la pupa. Jefferson naviga spre nord-vest, împotriva vântului, cu douăzeci și două de noduri pe oră. În ultima jumătate de oră valurile parcă se mai calmaseră. Tombstone zări limbile înspumate de apă care lingeau prova portavionului. Din locul în care se găsea deslușea turnul turtit al sistemului de aterizare

Fresnel de pe navă, „mingea de carne” de la babord care-i ajuta să evalueze curba de alunecare. Chemă puntea:

—Aici Tomcat doi-zero-cinci. Şase virgulă patru mingi !

Asta-i spunea ofiţerului care avea ca misiune semnalizarea în timpul aterizării că pilotul se aliniase cu turnul şi că mai avea şase mii patru sute de livre de carburant. Nu se alimentase în timpul zborului pentru că avea destul carburant să se întoarcă la navă. Oricum, plusul de combustibil avea să fie evacuat înaintea aterizarii.

—Am recepţionat, strigă ofiţerul. Poţi coborî. Dă-i bătaie !

Cum marea era agitată, portavionul se ridica şi cobora în valuri la fiecare secundă. Tomcat-ul putea fi înşelat de faptul că altitudinea se schimba atât de rapid. Ofiţerul îl avertiză pe Tombstone să mărească viteza pentru a se feri să atingă bordul înainte de intrarea pe pistă. Tombstone îşi ţinu respiraţia. Urmări atent mişcările de pe punte. Dacă ceva era în neregulă cu aterizarea lui, ofiţerul i-ar fi semnalizat,

Niciodată nu i se păruse atât de uriaş portavionul. Acum puntea se ridica în întâmpinarea lui... repede... tot mai repede.

Când roţile avionului atinseră oţelul lucios al punţii, Tombstone acţionă supapele spre înainte. Dacă cârligul din coada Tomcatului nu se prindea de cablul de arestare, avea nevoie de putere maximă pentru a se desprinde de pista de zbor şi-a reveni în aer pentru o a doua trecere.

Şuierând sălbatec, cârligul se prinse din prima încercare. Socul îl zdruncină serios pe Tombstone care se lovi cu umărul de scaun.

—Bună prindere ! auzi în radio în timp ce aducea supapele în poziţia dinainte, vuietul motoarelor scăzând în intensitate.

În faţa Tomcat-ului îşi făcuse apariţia un director de pistă, îmbrăcat cu o vestă galbenă, care flutura două baghete, ghidându-l. Tombstone dădu puţin înapoi, să detensioneze cablul de arestare, strânse aripile Tomcatului şi o porni încet înainte urmând indicaţiile directorului.

Oprise deja motoarele când îşi dădu seama că ceva se schimbase pe punte. Când ridică capacul carlingii şi-şi scoase masca de oxigen văzu mai mulţi oameni adunaţi în jurul avionului decât de obicei... şi vorbeau cu toţii aprins de tot. În mod normal, echipajul, împărţit pe culori, era răspândit pe pista de zbor potrivit sarcinilor fiecăruia. Dar acum vestele galbene se amestecau cu cele stacojii, cu vestele verzi de la cabluri de arestare, cu cei de la catapultare şi aşa mai departe. Şeful echipajului 205, Walters, desfăcu scara Tomcat-ului şi se repezi să-l felicite pe Tombstone :

—Bravo, domnule ! Bine ai venit acasă ! Bună treabă aţi mai făcut ! Eşti Număru' Unu'!

—Mulţumesc ! şopti Tombstone înroşindu-se.

Se strânseră cu toţii în jurul lui, bătându-l pe spate. O vestă roşie îi strigă plină de entuziasm :

—Ne-am făcut cu un MIG, nu-i aşa, comandante ?!

—Sigur, sigur, bâigui Tombstone încercând să zâmbească.

Era uşor dezamăgit. Tocmai trecuse prin proba de foc pe care şi-o dorea fiecare pilot. Toţi visau o luptă adevărată cu un MIG. Acum însă Tombstone era îngrijorat de soarta lui Coyote şi-a lui Mardi Gras. Necazul lor îi întuneca bucuria.

Şi-n plus, Coyote doborâse şi el un MIG.

Entuziasmul celor de pe punte era însă de-a dreptul contagios. Toţi cei adunaţi acolo priveau doborârea unui MIG ca pe o victorie personală. Tombstone se trezi râzând de bucurie.

Şi el şi Snowball fură luaţi pe sus si purtaţi pe braţe spre insula portavionului.

Ce păcat că Mardi Gras şi Coyote nu erau şi ei acolo să împartă împreună bucuria victoriei.

14h55'
Pried-Fly (Controlul Primar al Zborului), USS THOMAS JEFFERSON

— Amiralul pe punte, anunţă un marinar în timp ce Magruder păşi pe covoraşul de sârmă aflat la intrarea în camera Controlului Primar al Zborului.

Căpitanul Fitzgerald se afla acolo purtând pe cap cascheta albastră pe care era înscris numele portavionului. Şi-o trăsese pe ochi. Între degete ţinea o ţigară neaprinsă. Privea absorbit printr-un hublou spre pupa, acolo unde ofiţerii şi soldaţii de pe pista de zbor tocmai îi aclamau pe cei doi piloţi ai Tomcat-ului 205.

Auzind vocea stridentă a marinarului, Fitzgerald se întoarse pe călcâie. Întâlnind ochii lui Magruder spuse zâmbind :

— Nepotul tău s-a descurcat de minune de unul singur, amirale ! E un adevărat erou, să fiu al naibii !

— Da, într-adevăr, căpitane ! spuse oarecum încurcat amiralul Magruder.

Se întrebă în sinea lui cam ce ar fi trebuit să spună

Pentru prima oară se gândi dacă nu cumva greşise când hotărâse ca nepotul său să rămână pe *Jefferson*. Stia că şi Tombstone îsi punea adeseori aceleaşi întrebări. Cu un unchi amiral puteai avea mai multe probleme decât ţi-ai fi imaginat şi poate că nu se merita.

— Pari îngrijorat, amirale ! spuse Fitzgerald. Ce s-a întâmplat ?!

Magruder oftă. Îşi muşcă buza. Mai bine s-o spună repede !

— Am vorbit cu CAG. Backstop trebuie să respecte regulamentul. Iar portavionul trebuie să stea cuminte deocamdată !

Căpitanul Fitzgerald tăcu o vreme. În spatele lui, printr-un hublou, Magruder zărea un elicopter de salvare menţinându-se în aer, la o jumătate de milă depărtare de prova. Era o operaţiune obişnuită care făcea parte din procedurile de decolare şi aterizare. Astfel de elicoptere erau destinate salvării oamenilor de pe portavion. Asigurau recuperarea lor din zonele fierbinţi.

Cuvintele lui Magruder îi condamnaseră pe Coyote si pe Mardi Gras ?! Aveau să fie părăsiţi în larg pentru că portavionul risca să se implice prea tare ?!

— Washington ?! întrebă Fitzgerald, strângând uşor din buze.

Magruder nu răspunse. Se uită la ceas.

— E paisprezece şi cincizeci şi cinci. Băieţii sunt în apă de aproape o oră. Misiunea de salvare Backstop a pierdut bipul acum vreo patruzeci de minute. Cât crezi că vor supravieţui în apa asta rece ca gheaţa ?!

Fitzgerald îsi băgă ţigara mutând-o nervos dintr-un colţ într-altul. Muşchii feţei începură să-i joace spasmodic.

— Eu zic că tot trebuie să mai încercăm o dată, amirale ! Nu-i putem lăsa pradă valurilor pe băieţii noştri ! Nu ?

Magruder îşi feri privirea. Îi întinse lui Fitzgerald un mesaj bătut la maşină. Era răspunsul primit de la Comandantul Pacificului. Amiralul Bainbridge îl asigura că şeful lui fusese informat despre evenimente si că le discuta împreună cu Preşedintele.

Între timp...

Grupul de luptă al portavionului *Jefferson* era format din sase nave care, în clipa aceea, erau dispuse într-un careu cu o suprafaţă de o sută de mile. Cel mai aproape de coasta coreeană era distrugătorul *John A. Winslow.* El naviga spre nord, la vreo cincizeci de mile depărtare de portavion. Chiar dacă ar fi navigat cu viteză maximă, ar fi trecut destul de mult timp până când cele două elicoptere ale sale Sea King ar fi putut ajunge în zona în care se prăbuşise Rodeo Doi.

Ar fi fost mult mai bine dacă ar fi cerut ajutor de la Republica Coreea. Coreenii aveau şi ei elicoptere de tipul Sea King şi Blackhawk. Ele erau staţionate la bazele de la Yangyang şi Kangnung, pe coasta de est. La naiba, ar fi putut fi elicoptere la baza sud-coreeană de la Kansong. Baza asta se afla doar la şaptezeci şi cinci de mile de locul unde se prăbuşise Coyote. Pentru un Blackhawk asta însemna doar treizeci de minute de zbor. Ar fi putut să fie deja în zonă !

Fitzgerald îşi ridică ochii de pe bucata de hârtie şi întrebă cu o voce gravă :

— Washingtonul se poate bizui pe sud-coreeni ?! Magruder dădu din cap şi ridică din umeri.

— Într-un anume fel, cei de la Washington prevăd că nord-coreenii s-ar putea simţi ameninţaţi de o escadrilă de elicoptere venite din sud chiar pe coastă. Mesajul e clar. Nu putem întreprinde nici o acţiune care ar putea fi considerată ca o provocare deliberată ! Comandantul Wheeler, Şeful Aerian de pe *Jefferson.* se bâţai pe scaunul său şi strigă dezgustat :

— Şi să dobori un Tomcat nu-i oare o provocare ?! Ce rahat !

Magruder nici nu-l luă în seamă.

— Ni s-a ordonat să păstrăm cursul. În timpul ăsta şefii vor evalua situaţia. Suntem prea departe ca să lansăm un SAR si nu putem cere nici ajutor sud-coreenilor. Tare mă tem că i-am pierdut pe băieţi...

— N-ai vrea să le explici asta şi celorlalţi piloţi ?! întrebă furios Fitzgerald.

Ceilalţi ofiţeri din compartiment rămaseră cu gura căscată.

— Să vreau ?! strigă mânios Magruder. La naiba, n-avem ce face ! Doar să aşteptăm ca şefii să-şi mute naibii fundurile de colo colo si să ia o hotărâre !

— Păi o să stăm aşa aici până la anu' pe vremea asta ! zise scârbit Fitzgerald.

Magruder tăcu, vânăt de furie. Se apropie de unul din hublouri şi privi spre pista de zbor aflată undeva jos, la patruzeci de picioare dedesubt. Procesiunea dispăruse. Probabil că tânărul Magruder avea să vină sus în scurt timp. Amiralul îi lăsase vorbă printr-un ofiţer să-l caute aici.

Şeful Aerian se apropie de el.

— Scuzaţi-mă, amirale ! Nu-i putem lăsa pe băieţi pradă morţii !

— Ce-ai vrea să fac, comandante ?! Să invadez Coreea de Nord ?!

— Dacă asta trebuie făcut, atunci... şopti comandantul şi muşchii feţei lui se încordară.

La intrare se auzi gălăgie. Se auziră paşi şi o grămadă de voci. Îşi făcu apariţia Tombstone. Locotenentul comandant Pete Lepke, adjunctul Şefului Aerian, „mini-şeful”, cum îi spuneau piloţii, se repezi bucuros să-i strângă mâna.

— Prima clasă, Matt !

— Mulţumesc, Pete ! zâmbi Tombstone întorcându-se către Magruder şi Fitzgerald. Amirale, căpitane... Raportez conform ordinelor primite !

Amiralul nu-l putea privi pe Matthew Magruder fără să nu se gândească în fiecare clipă că era fiul fratelui său. Pentru un pilot, Tombstone era înalt, la fel de înalt ca şi

tatăl său. Sam Magruder. Avea acelaşi păr rebel şi aceiaşi ochi negri. Trăsăturile-i grave, aproape încrâncenate, de la care i se trăgea şi porecla, erau tot ale tatălui său.

— O să te văd deci într-o vitrină la Miramar ? întrebă amiralul zâmbind subțire. Bună treabă, Matthew.

În holul şcolii de aviație de la Miramar era o vitrină uriaşă unde erau menționați toți veteranii Marinei, cu litere roşii. Fiecare victorie a lor era înscrisă acolo.

— Mulțumesc, amirale ! Aveți vreo veste despre soarta lui Coyote şi a lui Mardi Gras?!

Şi zâmbetul îi îngheță pe buze. Amiralul scutură cu putere din cap dându-se un pas înapoi.

— Nimic, Matthew. Backstop a pierdut semnalul bip acum câteva minute. Le-am ordonat să respecte regulamentul. Se vor întoarce !

— Pentru numele lui Dumnezeu ! De ce ?! strigă disperat Tombstone. Coyote era acolo, în valuri ! Trăia ! Am vorbit cu el !

Amiralul privi în altă parte.

— Nu putem ajunge la ei cu elicopterele SAR. Ne-au încurcat şi ticăloşii din cuşca aia cu cinci laturi !

— Pentagonul ?! Ce...

— E o situație tare delicată, fiule, spuse căpitanul Fitzgerald. Coyote se pare că a căzut în apele nord-coreene, adăugă fluturând mesajul dactilografiat.

— Şi ce dacă ?! strigă Tombstone. L-au doborât ! Ei au tras primii. Iar noi o să ne ducem acolo să-l luăm !

— Aş vrea să fie atât de simplu, spuse oftând amiralul. Dar tensiunea e atât de mare în zonă... Şi ordinele cer cât mai multă discreție... Nici o acțiune ostilă.

— Dar nord-coreenii au început, ce dracu' ?!

Tombstone zări o lucire rece în ochii amiralului si înțelese că era un dur avertisment. Bătu din călcâie.

— Da, domnule, înțeleg care e situația.

—Ştiu ce simți, Matthew. Dar suntem legați de mâini şi de picioare. S-ar putea să-l fi ridicat din apă chiar nord-coreenii. Dacă-i aşa, va fi treaba Departamentului De Stat să-l scoată, nu a noastră.

— Şi dacă e tot acolo ?!

Amiralul se apropie de un hublou. Un curcubeu de veste multicolore se unduia pe pista de zbor. O pereche de Tomcat-i era condusă către dispozitivele de catapultare de pe punte. Vestele verzi le fixară în locaşurile lor în timp ce o grămadă de aburi fierbeau în jur.

— Înseamnă că e deja foarte târziu. Apa e al naibii de rece.

Amiralul tăcu, se întoarse şi ieşi din încăpere simțind privirea furioasă a tânărului său nepot arzându-l în ceafă.

CARRY ON !

Cărți on-line

Proiect Virtual - ROMÂNIA

ALEXANDRE DUMAS
- Cei Trei Muschetari

EDGAR RICE BURROUGHS
- Tarzan din Neamul Maimuțelor
- Întoarcerea Lui Tarzan

LOLA STERE CHIRACU
- Prizonierul De La Heracleea

O altfel de E-Carte

15:35 | Publicat de VIRTUAL PROJECT |

O Altfel de E-Carte??!!

De ce?.......Fiindcă o carte nu este numai text, ci uneori și ilustrații, adică ne poate bucura și ochiul nu numai imaginația.
Aici vreau să adun, pentru voi, cărți "frumoase"...o copertă deosebită, un set de ilustrații de epocă, o formatare mai specială, într-un cuvînt - CEVA ALTFEL - O ALTFEL de carte electronică și un pic mai mult ..personalizată.
De cîte ori nu ați avut în mîna o carte frumoasă, dar care grafic arăta lamentabil și nu ați avut, măcar o clipă, dorința de a o arăta cuiva într-o altă lumină?!...
Etichete: carte electronica, carte ilustrata, carti online | 3 comentarii

GRIGORE BAJENARU
- Taina lui Mircea Voievod

ROBERT LOUIS STEVENSON
- Insula Comorii

JULES VERNE
- Insula Misterioasă
- 20 000 De Leghe Sub Mări

http://altfeldecarte.blogspot.com/

